

GEORGII BUCHANANI

S C O T I,

Poetarum sui seculi facile Principis,

PARAPHRASIS

P S A L M O R U M

DAVIDIS

P O E T I C A;

Ad optimam Editionem

THOMÆ RUDDIMANNI, A. M.

summo studio recognita et castigata.

**Praemissa est accuratior quam antehac
CARMINUM EXPLICATIO.**

EDINBURGI,

PROSTANT APUD J. DICKSON ET W. CREZCH;

DUMFRISII, APUD E. WILSON.

MDCCLXXX.

A D

M A R I A M,

Illustrissimam SCOTORUM Reginam,

GEORGII BUCHANANI

EPIGRAMMA,

Nympha, Caledoniae quae nunc feliciter orae
Missa per innumeros sceptris tueris avos :
Quae sortem antevenis meritis, virtutibus annos,
Sexum animis, morum nobilitate genus :
Accipe (sed facilis) cultu donata Latino
Carmina, fatidici nobile regis opus.
Illa quidem, Cirrha procul et Permesside lympa,
Pene sub Arctoi sidere nata poli :
Non tamen ausus eram male natum exponere foetum,
Ne mihi displiceant quae placuere tibi.
Nam quod ab ingenio domini sperare nequibant,
Debebunt genio forsitan illa tuo.

CARMINUM

CARMINUM GENERA,

Quibus in hoc opere Poeta usus est.

CArminum in Psalmorum Paraphrasi occurrentium genera sunt undetriginta.

I. Genus monocolon. Versus sunt Heroici hexametri, sex regionibus constantes, quarum sextam Spondaeus, quintam Dactylus, quatuor reliquas indiscriminatim Dactylus aut Spondaeus obtinet, hoc modo;

I	2	3	4	5	6
—	—vv	—	—	—vv	—
—vv	—	—vv	—vv		

Eo utitur Psal. 1, 18, 45, 78, 85, 89, 104, 107, 132, 135.

II. Dicolon distrophon, ad imitationem Horatii lib. 5. Od. 16. vel potius Prudentii, hymno 9. *πρὸς στίχων*. Versus prior est hexameter heroicus modo memoratus. Posterior Iambicus Hipponacteus trimeter acatalectus, constans sex pedibus, quorum ultimus semper est Iambus, [sive Pyrrhichius] secundus et quartus Iambus, et ejus loco haud raro Tribrachys: locis autem imparibus, i. e. primo, tertio et quinto, praeter Iambum, Spondaicum etiam, Anapaestum, Dactylum aut Tribrachym recipit; juxta hoc schema;

I	2	3	4	5	6
v-	v-	v-	v-	v-	v-
vv-	vvv	-vv	vvv	vv-	vv
—		—		—	
-vv		vvv		-vv	
vvv		vv-		vvv	

Eo utitur Psal. 2, 20, 24, 57, 60, 69, 83, 93, 95, 97, 108, 109, 118, 126, 136, 147.

III. Dicolon distrophon, ad exemplum Horatii lib. 5. Od. 1. Martial. lib. 1. Ep. 50. Prudentii secunda praefat. Apotheoseos, Auson. Epig. 26. Primus quisque versus est Iambicus senarius acatalectus, cujus modo in II. genere meminimus. Secundus vero est Iambicus dimeter, seu quaternarius, acatalectus, constans quatuor pedibus, quorum ultimum constituit Iambus, [vel Pyrrhichius;] secundum Iambus, vel ejus compar Tribrachys; primum et tertium Iambus, Spondaeus, Anapaestus, Dactylus aut Tribrachys. Quamquam Buchananus nunquam, quod meminerim, tertio loco Tribrachym aut Dactylum usurpat. Caeterum dimetros quibus ille usus est, hoc modo metiri possis;

I	2	3	4
v-	v-	v-	v-
--	vvv	--	vv
vv-		vv-	
vvv			
-vv			

Et utitur Psal. 3, 6, 10, 21, 22, 27, 34, 38, 39, 41, 44, 48, 53, 62, 74, 76, 79, 87, 92, 110, 112, 115, 120, 127, 133, 134, 139, 141.

IV. Dicolon distrophon, quale est Horat. lib. 1. Od. 7. Versus prior est hexameter heroicus, ut supra. Posterior Alemanius Dactylicus tetrameter acatalectus, quatuor ultimos habens pedes carminis heroici, hoc modo;

I	2	3	4
--	-vv	-vv	--
-vv	--		

Et utitur Psal. 4, 111.

V. Dicolon tetraastrophon, quale est Catulli carmen 11. Horat. lib. 1. Od. 2. Statii Silv. 4. carm. 7. Prudentii Cathemerinon Hymn. 8, &c. Versus primus,

mus, secundus et tertius Sapphicus hendecasyllabus pentameter acatalectus, constans Trochaeo, Spondaeo, Daetylo et duobus Trochaeis [vel ultimo Spondaeo,] hoc modo ;

I	2	3	4	5
-v	--	-vv	-v	-v

Quartus autem quisque est Adonius pentasyllabus dimeter acatalectus, constans Daetylo et Spondaeo, seu duobus postremis carminis heroici pedibus, hoc modo ;

I	2
-vv	--

Eo utitur Psal. 5, 17, 51, 55, 65, 67, 72, 90, 101, 103.

VI. Tricolon tetraastrophon, ad exemplum Horatii lib. I. Od. 9. quibusdam carmen Horatianum appellatum. Versus primus et secundus est Daetylicus Alcaicus acatalectus, constans ex penthemimeri Iambica, i. e. Spondaeo vel Iambo (sed saepius Spondaeo), Iambo, et caesura, seu syllaba longa, deinde duobus Daetylis [vel ultimo Amphimacro, sive Cretico,] hoc modo ;

I	2	3	4
--	v-	-	-vv
-v-			-v-

Tertius est Iambicus Archilochius dimeter hypercatalectus : pes primus et tertius Spondaeus, et nonnunquam Iambus ; primus quidem rarius, tertius vero rarissime, secundus et quartus semper Iambus, cum syllaba in fine residua, hoc modo ;

I	2	3	4	
--	v-	--	v-	-
v-		v-		v

Quartus est Dactylicus Alcaicus, vel, ut alii nominant, Pindaricus, in quo duos Dactylos continuos sequuntur duo Trochaei [vel ultimus Spondaeus,] hoc modo;

I	2	3	4
-vv	-vv	-v	-v

Eo utitur Psal. 7, 11, 15, 19, 30, 46, 50, 56, 58, 77, 81, 91, 123, 125, 140, 146.

VII. Dicolon distrophon. Versus primus Sapphicus, de quo in V. genere; secundus Iambicus dimeter, de quo in III. genere supra egimus.

Eo utitur Psal. 8.

VIII. Tricolon tetrastrophon, ad imitationem Horatii lib. 1. Od. 5. Versus primus et secundus est Asclepiadeus Choriambicus tetrameter acatalectus, qui quatuor habet regiones, quarum primam Spondaeus, secundam et tertiam Choriambus, quartam Iambus [seu Phyrhichius] obtinet, hoc modo;

I	2	3	4
--	-vv-	-vv-	v-
			vv

Alii autem metiuntur per Spondaem, Dactylum et caesuram, seu syllabam longam, ac deinde duos Dactylos, vel ultimum Amphimacrum, hoc modo;

I	2		3	4
--	-vv	-	-vv	-vv
			-v-	

Tertius

Tertius est Pherecratius heroicus, trimeter acatalectus, constans Spondaeo, Dactylo et Spondaeo, hoc modo;

I 2 3
-- -vv --

Quartus denique est Glyconius Choriambicus trimeter acatalectus, constans Spondaeo, Choriambico et Iambo [scq. Pyrrhichio,] hoc modo;

I 2 3
-- -vv- v- vel vv

Eo utitur Psal. 9, 64, 84, 130.

IX. Dicolon distrophon, quale est Horatii lib. 4. Od. 7. Prior quisque versus est hexameter heroicus, de quo supra. Alter vero Archilochius Dactylicus dimeter hypercatalectus, vel, ut alii volunt, penthemimeris heroica, constans duobus Dactylis et syllaba, hoc modo;

I 2
-vv -vv -

Eo utitur Psal. 12.

X. Monocolon. Versus Iambicus dimeter, cujus in tertio genere meminimus. In hoc imitatus est Prudentium hymno 1. Cathemerinon, &c. Sedulium hymno ultimo, hymnosque complures Ecclesiasticos: et, quemadmodum illi, ita Psalmi hoc genere carminis compositi per tetrasticha progrediuntur.

Eo utitur Psal. 13, 31, 37, 47, 52, 54, 59, 86, 96, 98, 117, 148, 149, 150.

XI. Dicolon distrophon, ad exemplum Horatii lib. 1. Od. 3. Versus prior est Glyconius trimeter; posterior Asclepiadeus tetrameter: de utroque haecenus in VIII. genere dictum est.

Eo utitur Psal. 14, 35, 43.

XII. Tricolon tristrophon, qualis utitur Prudentius Praefat. Cathemer. Primus quisque versus est Glyconius

Glyconius trimeter, secundus Asclepiadeus tetrameter, de quibus modo, et in VIII. genere egimus. Tertius autem quisque est Choriambicus Alcaicus pentameter acatalectus, qui constat e Spondaeo, tribus Choriambis et Iambo [sive Pyrrhichio], hoc modo ;

I	2	3	4	5
--	-vv-	-vv-	-vv-	v-
				vv

Eo utitur Psal. 16.

XIII. Dicolon tetrastrophon, quale est Horatii lib. i. carm. 6. Versus primus, secundus et tertius Asclepiadeus tetrameter, quartus vero Glyconius trimeter, de quibus superius egimus in genere VIII.

Eo utitur Psal. 23, 42, 75, 99, 102, 144.

XIV. Monocolon. Versus iambicus Hipponacteus trimeter acatalectus, ad exemplum Horatii lib. 5. Epod. 17. Catulli car. 20. Prudentii Cathemerinon hymn. 7, &c. De eo supra in genere II.

Eo utitur Psal. 25, 94, 106.

XV. Monocolon ; quale est Stat. 4. Sil. 5. Claudiani carmen Fesceninum in nuptias Honorii et Mariae, Prudentii hymn. 14. *πικρὸν ἀντίφωνον*. Versus Dactylicus Alcaicus acatalectus, quem in VI. genere explicavimus. Hic quoque observandum (quod de Iambicis dimetris supra monuimus) puros hosce Alcaicos in tetrasticha semper divisos esse.

Eo utitur Psal. 26, 29, 32, 49, 61, 71, 73, 143.

XVI. Monocolon, quale est Horatii lib. i. Od. 1. Prudentii hymn. 5. Cathem. Versus est Asclepiadeus tetrameter (de quo supra genere VIII.) Notandum vero Buchananum (ad exemplum Prudentii) Asclepiadeos hosce quaternos junxisse.

Eo utitur Psal. 28, 40, 80.

XVII. Dicolon distrophon, quo Boet. lib. 2. metr. 3. imitatur. Versus primus est Sapphicus pentameter, de

de quo supra in genere V. Alter est Glyconius trimeter, de quo in genere VIII. diximus.

Eo utitur Psal. 33, 70, 121, 142.

XVIII. Dicolon distrophon, ad exemplum Boetii lib. 3. met. 3. Versus primus est iambicus trimeter, cujus in II. carminis genere meminimus. Secundus vero est pentameter Elegiacus acatalectus, cujus prima et secunda sedes indifferenter Spondaicum vel Dactylum recipit, tertia semper postulat Spondaicum, quarta et quinta Anapaestum, hoc modo ;

I	2	3	4	5
vv	--	--	vv-	vv-
-	-vv			

Vel, ut alijs placet, versu in duo quasi membra diviso, post Dactylum aut Spondaicum prima et secunda regione indiscriminatim positum, sequitur caesura penthemimeris, qui primam partem terminat : alterum autem membrum post duos Dactylos altera itidem caesura clauditur, hoc modo ;

I	2	3	4	
-vv	-	-	-vv	-vv
-	-vv			

Eo utitur Psal. 36, 63.

XIX. Dicolon tristrophon. Versus primus et secundus est Trochaicus Alemani dimeter, seu quaternarius, acatalectus, constans quatuor pedibus, quorum primus et tertius, seu loci impares, Buchanano semper est Trochaeus, secundus praeter Trochaicum Spondaicum etiam, ejusque compares Anapaestum et Dactylum recipit, quartus denique est Trochaeus [vel Spondaeus,] hoc modo ;

I	2	3	4
-v	—	-v	-v
	-v		—
	vv-		
	-vv		

Versus autem tertius est Trochaicus Euripidaeus dimeter catalectus, qui eosdem habet pedes quos duo priores, praeter ultimum, qui postrema syllabā detruncatur, hoc modo;

I	2	3	4
-v	-v	-v	v
	—		—
	vv-		

Alii metiuntur tanquam Iambicum dimetrum cujus initio desit syllaba, hoc modo ;

1	2	3	4
—	v-	—	v-
	vvv	v-	

Eo utitur Psal. 66.

XX. Dicolon distrophon. Versus prior heroicus hexameter, de quo in I. genere. Posterior Anapaesticus Partheniacus dimeter catalectus; qui constat tribus pedibus, quorum primus et secundus Anapaestum vel Spondaeam, indifferenter recipit, tertius solum Anapaestum, ac deinde superest syllaba, hoc modo;

I	2	3
vv-	vv-	vv-
—	—	

Vel

Vel potius est posterior pars carminis hexametri heroici, cujus primus pes una syllaba mutilus est, semimetro tantum superstita, *b. e.* syllaba longa, vel duabus brevibus, cui deinde tres ultimi pedes carminis hexametri subjunguntur, hoc modo;

$\frac{1}{2}$	2	3	4
-	-vv	-vv	-
vv			

Eo utitur Psal. 68.

XXI. Dicolon distrophon, ut Horatii lib. 5. Epod. 14. Ausonii Epist. 10. Primus quisque versus est heroicus hexameter, secundus autem iambicus dimeter: quorum supra in I. et III. metrorum generibus meminimus.

Eo utitur Psal. 81.

XXII. Dicolon distrophon. Carmen est Elegiacum omnibus notum, ex hexametro et pentametro junctis constatum: de hoc in XVIII. de illo in I. genere superius egimus.

Eo utitur Psal. 88, 114, 137.

XXIII. Dicolon distrophon. Primus quisque versus est Trochaicus Euripidaeus dimeter, de quo in genere XIX. dictum est. In illo autem versiculo, *Agite festis laudibus*, Trochaei vicem occupat Tribrachys. Secundus autem est iambicus dimeter, quem in III. genere enarravimus.

Eo utitur Psal. 100.

XXIV. Monocolon, quali usi sunt Plaut. Terent. Seneca, &c. Prudentius Cathem. hymn. 9. Auson. dict. Solon. veteris illius carminis, cui titulus est Per-
vigilium Veneris, auctor; Venant. Fortunat. Hymn. de cruce Domini, &c. Versus est Trochaicus octonarius catalectus, constans septem Trochaeis et syllaba,
recepto

X CARMINUM GENERA.

recepto tamen in locis imparibus Tribrachi; in paribus vero, praeter Tribrachyn, Spondaeo etiam, Dactylo et Anapaesto, hoc modo:

I	2	3	4	5	6	7	8
-v	-v	-v	-v	-v	-v	-v	-
v v v	v v v	v v v	--	v v v	v v v		v
	--		-v v		--		
	v v -				v v -		
	-v v				-v v		

Eo utitur Psal. 105, 119, 124, 129.

XXV. Monocolon, quali utitur Boet. lib. 1. met. 5. et Seneca passim in choris. Versus est Anapaesticus Pindaricus dimeter acatalectus, constans quatuor pedibus, in quorum singulis recipit Anapaestum; cujus tamen vices promiscue supplent Spondaeus, et Dactylus, [et ultimo etiam loco interdum Tribrachys, Amphimacer, vel Trochaeus] hoc modo;

1	2	3	4
v v -	v v -	v v -	v v -
--	--	-v v	--
-v v	-v v	--	-v v
			v v v
			-v -
			-v

Eo utitur Psal. 113.

XXVI. Dicolon tetraastrophon, ad exemplum fere Catulli, carmine 34. Primi tres versus sunt Choriambici Glyconii trimetri acatalecti, Spondaeo, Choriambico et Pyrrhichio [vel iambo] constantes; sed loco Spondaei interdum recipiunt Trochaeum, hoc modo;

I	2	3
--	-vv-	vv
-v		v-

Quartus autem quisque est Pherecratius heroicus trimeter acatalectus, constans Spondaeo, Dactylo et Spondaeo, hoc modo;

I	2	3
--	-vv	--

Eo utitur Psal. 116, 122, 128.

XXVII. Monocolon, ad exemplum Prudentii hymno 6. Cathem. Versus est iambicus Anacreontius dimeter catalectus, qui constat tribus iambis et syllaba, recepto tamen saepissime in prima sede etiam Spondaeo, hoc modo;

I	2	3	
v-	v-	v-	-
--			v

Eo utitur Psal. 131.

XXVIII. Tricolon tristrophon, quale est Horatii lib. 5. Od. 13. Primus quisque versus est heroicus hexameter, de quo in primo genere: secundus autem est iambicus dimeter, de quo in genere III. egimus. Tertius vero est penthemimeris heroica, constans duobus Dactylis et syllaba, cujus in genere IX. meminimus.

Eo utitur Psal. 138.

XXIX. Tricolon tristrophon, idem fere cum praecedente, nisi quod ordo paullum sit inversus: nam qui

qui illic secundum locum tenebant, hic tertium, et e contrario, versus occupavere : caeterum Horatii Epod. II. per omnia simile est, praeterquam quod illi primus versus est iambicus senarius, Buchananus autem hexameter heroicus : secundus vero utrique est penthemimeris heroica : tertius denique iambicus dimeter.

Eo utitur Psal. 145.

GEORGI

et e
pod.
pri-
atem
pen-
s di.

GEORGII BUCHANANI
P A R A P H R A S I S
IN PRIMUM LIBRUM
P S A L M O R U M.

RGII

Ps. I. *Beatus vir, qui non abiit in consilio, &c.*

C A R M. G E N. I.

FELIX ille animi, quem non de tramite recto
Impia sacrilegae flexit contagio turbae :
Non iter erroris tenuit, fissorve cathedrae
Pestiferæ facilem dedit irrisoribus aurem :
Sed vitæ rimatur iter melioris, et alta
Mente Dei leges noctesque diesque revolvit.
Ille, velut riguae quæ margine consista ripae est
Arbor, erit : quam non violento Sirius aestu
Exurit, non torret hiems : sed prodiga lacto
Proventu beat agricolam : nec flore caduco
Arridens, blanda dominum spe lactat inanem.
Non ita divini gens nescia foederis, exlex,
Contemtrixque poli : subito sed turbine rapti
Pulveris instar erunt, volueri quem concita gyro

A

Aura

Aura levis torquet vacuo ludibria coelo.
 Ergo tibi veridicus iudex in nube serena
 Dicere jus veniet, scelerisque coarguet orbem;
 Non coram impietas moestos attollere vultus,
 Nec misera audebit justae se adjungere turbae.
 Nam pater aethereus justorum et fraude carentum
 Novit iter, sensumque tenet: curvosque secuta
 Impietas fraudum anfractus scelerata peribit.

Ps. II. *Quare fremuerunt gentes? &c.*

CARM. GEN. ii.

Q Uid trepidae gentes vano fremuere tumultu?
 Minisque populi saeviunt inanibus?
 Et cum principibus magni coire tyranni,
 Dominumque Christumque Domini adversum tru-
 ces!
 Vincula quin horum fortes dirumpimus, ajunt,
 Et lora nostris demimus cervicibus?
 At pater aethereus, rerum cui summa potestas,
 Ridebit impotentium irritas minas.
 Tum justa accensus miseros affabitur ira,
 Et per furorem caeca consilia suum
 Turbabit: Cingamque meum diademate Regem,
 Inquit, Sionis jura sanctis collibus
 Qui dabit, et late fundet mea jussa per orbem.
 Deinde allocutus Dominus est me: Filius
 Tu meus es, genui te hodie: me posce, daboque
 Omnes ut haeres gentium fines regas,
 Qua circumfusus tellus se porrigit undis,
 Regasque sceptro sempiternum ferreo:
 Cumque voles, tumidosque premas, frangasque re-
 belles,
 Ut ficta fragili vasa franguntur luto.
 At vos, in populos quibus est permissa potestas,
 Et jus ab alta sede plebi dicitis,
 Errorum tenebras depellite, discite verum:

Servite

PSALMUS III.

3

Servite Domino cum tremore : gaudiis
Et timor et Domini accedat reverentia vestris,
Ut missum ab illo Filium amplectamini ;
In vos ne justae vindictam exerceat irae,
De calle recti devios. Nam cum brevi
Saeviet injustos contra justa ira, scietis
Quam sint beati spes in illo qui locant.

Ps. III. *Domine, quid multiplicati ? &c.*

CARM. GEN. iii.

HEU quanta numero viribusque factio
Me vexat odiis impiis!
Quam perditorum firma conspiratio
Conjurat in meum caput !
Et asseverant spem salutis in Deo
Supereffe jam nullam mihi ;
Cum tu sub umbra praeliantem me tui
Tam saepe scuti texeris :
Cum laudis auctor sis meae, cum gloria
Meum corones verticem.
Cum nocte Dominus invocantem me suo
De monte sancto exaudiat,
Curis solutus es recumbo et dormio,
Resurgo liber a metu.
Domino excubante, nec meum formidine
Pectus movebunt agmina
Numerosa, nec si saeva feritas omnium
Conjuret in me gentium.
Tu, Domine, in aciem ductor, ut me liberes,
Prodibis : hostium omnium
Malasque franges, impiorum et conteres
Dentes potenti dextera.
At tu, salutis una spes, populum tuum
Bonitate solita amplectere.

Ps. IV. *Cum invocarem, exaudivit, &c.*

CARM. GEN. iv.

O Pater, ô hominum divumque aeterna potestas;
 Sincerae mihi concipe mentis,
 Qui mihi consiliique inopi, incertoque salutis,
 Imploranti rebus in arctis,
 Tutum pandis iter, latumque educis in aequor:
 Nunc obsessio fraude maligna
 Da mihi te facilem, et justis bonus annue votis,
 Non dura placabilis aure.
 O hominum caecae mentes, quo me usque relicto
 Intenti mendacibus umbris,
 Sollicita in vanas torquetis pectora curas?
 Tandem credite vera monenti:
 Quem Deus electum miro dignatur honore,
 Per discrimina cuncta tuetur.
 Me Dominus clamantem ad se, auxiliumq; rogantem,
 Mitis et exorabilis audit.
 Ergo Dei, miseri, nunc saltem agnoscite numen,
 Et vitiis abstulite pravis:
 Vobiscum in tacito per noctem expendite lecto
 Longi dicta ac facta dici.
 Non pecudum fibris Domino, sed mente litatur
 Innocua: si admoveris aris
 Hanc, poteris sperare animi securus ab alto
 Dextra munera larga benigna.
 Poscit opes modo degeneres pars maxima vulgi,
 Haec animos vota una fatigant.
 At tu me placido tantum bonus adspice vultu:
 Aura tui jucunda favoris
 Me super irradiet: sat amico te mihi felix.
 Alter frugibus horrea stipet,
 Impleat et multas generoso nectare cellas,
 Et congesto gaudeat auro:
 Ast ego curarum vacuus de nocte recumbam,

PSALMUS. V.

5

Et sine sollicitudine somnos
Accipiam : tu securam mihi robore mentem,
Tu certa spe pectora firmas.

Ps. V. *Verba mea auribus, &c.*

CARM. GEN. V.

O Potens rerum Deus, aure leni
Mitis exaudi mea verba, mentis
Mente non dura tetricusque tristes
Percipe questus.

Adspice attentus, mihi quanta tendat
Vox latus : quando mihi Rex Deusque
Solus es, solum veneror precorque
Rebus in arctis.

Mane clamantem Deus aequus audi :
Nam tuum casta prece, non inanem
Spem fovens, nomen jubar ante Eoum
Mane ciebo.

Tu Deus, laetus pietate vera,
Impii ritus scelus execraris :
Nec frui pravi studiosa mens te
Speret amico,

Vis tuos vultus metuit nefasque :
Hostis es fraudum et cupidae cruoris
Caedis : audacem simulare linguam
Falsa recides.

At tua fretus bonitate sacrum
Limen accedam, tua templa inibo :
Rite adorabo tua sancta castis
Numina votis.

Tu mihi, ut casses fugiam dolosos
Hostium, lumen, Deus, aequitatis
Dux tuae praefer, dubioque caecos
Dirige gressus.

Hostium verum fugit ora, pectus
Incolit fraus spurcitiesque : guttur

Tetrius putri est quod hiat recludens
Funera busto.

Lingua adulatrix tacito veneno
Blandiens caecos meditatur ictus.

O Deus, rerum ô pater alme, gentem
Perde nefandam.

Redde conatus, pater alme, vanos :
Quique te linquunt, scelerum suorum
Sentiant poenas meritas, ab ima
Stirpe recisi.

Sed tua semper bonitate tuti
Gaudcant, qui spem posuere in uno
Te sibi certam impavidi, tuumque
Nomen adorant.

Namque tu rectos animique puros
Larga opum dextra recreas benignus,
Et tui (tanquam clypeo) favoris
Protegis umbra.

Ps. VI. Domine, ne in furore, &c.

CARM. GEN. liii.

Dum servet ira, Domine, dum mens æstuat,
Ne me merentem corripe :

Dum saevientis flagrat in cursu furor,
Exigere poenas abstine.

O parce, parce : languor aegrum conficit :
Manum salutarem admove.

Corpus, solutis ossium compagibus,
Enerve vires deserunt :

Mentemque graviter moeror angit turbidam.
Quo me usque miserum negliges ?

Quo me usque linques ? jam reverte, ac libera
Ægrem inferum de faucibus.

Ubi saeva duram mors manum injecit semel,
Quis amplius meminit tui ?

Quis mortis alta subrutus caligine

Nomen

Nomen celebrabit tuum ?
 De nocte pectus anxium suspiciis
 Pulsans, gemensque, lacrymis
 Lavo cubile : strata sietuum madent
 Rorata largis imbribus.
 Caligat acies luminum, doloribus
 Hebetata longis : hostium
 Interque risus et dolos emarcuit
 Color vigorque corporis.
 At tu sceleribus turba gaudens impiis,
 Faceffe, spem pone irritam :
 Lamenta Dominus et meorum sietuum
 Placatus audiit sonum.
 Dominus benignus supplicem me exaudiit,
 Orationique annuit :
 Subitus ut hostes obruat pudor meos,
 Vultusque confundat rubor ;
 Tristi repente ut palleant infamia,
 Fugamque turpem moereant.

Ps. VII. *Domine Deus meus, in te, &c.*

CARM. GEN. VI.

IN te salutis spem posui meae,
 Servator orbis : faucibus hostium
 Me libera, qui mente saeva
 Interitum mihi moliuntur.
 Si nemo vindex asserat, ut leo
 Imbelle crudus dilaniat pecus ;
 Sic me ferus discerpit hostis,
 Innocui sitiens cruoris.
 Si verus index me merito arguit,
 Nec falsa mendax crimina texnit,
 Si damna tranquillo creavi,
 Promerito male ni peperci :
 Me persequatur dum capiat sequens,
 Captumque sternat, stratum et humi pede

Conculcet,

Conculcet, et sceptri superbum
Proterat abjiciatque fastum.
Exsurge, justas te furor impius
Meorum in iras excitet hostium :
Exsurge, promissamque redde
Perfidiae Deus ultionem.
Exsurge, terris luceat omnibus
Augusta majestas tua ; te suum
Accurrat agnoscatque Regem
Concilium populi, patremque.
O qui potenti sceptrum tenens manu,
Gentes per omnes crimina vindicas,
Me vindica, si rite poenas
Ore pio innocuoque posco.
O juste judex, cordis in intimo
Quem nil recessu praeterit abditum,
Frangere impios ausus malorum ;
Fulci animos refoveque justos.
Securus hostes nil metuo, Deo
Custode : quem simplex animi juvat
Candor : pios servat, malisque
Exitium assidue minatur.
Si perstet hostis, jam gladium tenet,
Jam tendit arcum promptus, et arripit
Feriale telum, et igne saevo
Lethiferas acuit sagittas.
En, qui nefandum parturit scelus,
Concepit aerumnam, pariet velut
Quae vana per somnum inquietas
Ludificant simulacra mentes.
Fodit dolosam, ut me caperet, scrobem :
Incautus in fossam ipse suam ruit.
In verticem ipsius recurret
Pernicies, recidentque fraudes.
Ergo expeditus fraudibus et metu,
Rerum parentis justitiam canam,

Nomenque

Nomenque sanctum : gratiasque
Lactus agam, repetamque laudes.

Ps. VIII. *Dominus, Dominus noster, &c.*

CARM. GEN. vii.

GEntis humanae pater atque custos,
Quam sancta majestas tui
Nominis terras stupefecit omnes,
Sol quas recurrens adspicit !
Et super coeli radiantis orbes
Tua magnitudo se extulit.
Quam pia mundum tueare cura,
Lactentis aevi infantia
Prodit : ut linguas temere obstrepentium
Tibi refutes hostium :
Hostium, quorum vomit os furorem
In te, sititque sanguinem.
Luce cum coelos vitrea serenos,
Pollentis opera dexterarum,
Cerno : cum lunam, nitidasque stellas
Per te creatas conspicio ;
Quantulus (mecum tacitus revolve)
Homo est, ut ejus sis memor !
Quantula humanae est sobolis propago,
Dignere ut illam visere !
Hunc Deo aequalem prope reddidisti :
Ornasti honore et gloria :
Et tuae dextrae super universa
Opera creasti principem :
Cuncta vitalis quibus haustus aurae est,
Illi dedisti sub pedes.
Huic boves parent et oves, pecusque
Quodcunque campis pascitur :
Quique pennarum celeri volatu
Metitur ales aera :
Quique pinnarum celeri natatu

Piscis

Piscis pererrat aequora.
 Gentis humanae pater atque custos,
 Quam sancta majestas tui
 Nominis terras stupefecit omnes,
 Sol quas recurrens adspicit !

Ps. IX. *Confitebor tibi, Domine, &c.*

CARM. GEN. viii.

Rerum certa salus, te cano, gratias
 Exsolvo meritas ex animo tibi ;
 Et miranda futuris
 Pandam facta nepotibus.
 Tutus praesidio nil metuum tuo :
 Lactus lacta canam sed tibi carmina,
 Te laudabo supremi
 Aeternum aetheris arbitrum.
 Spes hostis temere elatus in improbas,
 Conversus trepida terga dedit fuga,
 Et virtute potentis
 Dextrae pectus abiit tuae.
 Tu vindex cupidos exiti mei
 Perdis ; tu trepido praesidium es reo :
 Tu litem mihi iudex
 Ex alto dirimis throno :
 Tu gentis valido robore barbarae
 Compescis furias : destruis implos,
 Ut nec nomina feris
 Narret fama nepotibus.
 En, hostis tumidae quo recidunt minae !
 En, qui sternit humi funditus oppida,
 Et prostrata perennis
 Condit nube silentii !
 At rerum Dominus perpetuus thronum
 Fixit perpetuum justitiae sibi,
 Orbem ut legibus aequis,
 Ut iuste populos regat.

Cum vis incubuit foeta superbia
Infreni, miseris praesidium pates,
Tuti pandis asyli
Arcem rebus in asperis.
In te uno merito spem solidam locant,
Qui novere tuum nomen, et ultimo
Ut discrimine amicos
Nunquam destituas tuos.
Ergo arcis merita laude Sioniae
Custodem Dominum pangite; consili
Decreta ardua gentes
Late ferte per exteris.
Vindex innocui sanguinis expetit
Poenas! vi tenues nec finit opprimi
Impune: applicat aurem
Clamantum querimoniis.
Afflictas bonus o res propius meas
Contemplare, odiis quem petit improbis
Vis hostilis: et atrae
Mortis faucibus eripe.
Ut, qua mole Sion crescit in aethera
Late conspicua, laudibus efferam
Te, laetusque salutem
Acceptam referam tibi.
Demersit merito fraus sua perfidas
Gentes exitio: quos alios plagis
Irretire parabant,
Haesere impliciti pedes.
O miranda Dei iudicis aequitas!
Fraudis fraude sua prenditur artifex.
O res pectoris altis
Condenda in penetralibus!
Sic est: interitu devorat impios
Improvisa dies: immemores Dei
Gentes mors inopina
Aeternis tenebris premit.

At

At confisa Deo nuda modestia
 Æternum Domini non animo excidet,
 Nec laeto miserorum
 Spes frustrabitur exitu.
 Rerum surge parens, neu sine ut impotens
 Adversus tenues crescat homunculus:
 Et juris preme frenis
 Gentes arbiter impias.
 Circumsisite tuæ mole potentiaë,
 Terroremque feris mentibusingere:
 Agnoscat male firmam
 Sortem gens hominum suam.

Ps. X. *Ut quid, Domine, recessisti? &c.*

CARM. GEN. iii.

QUonam usque custos gentis humanæ tuos
 In rebus arctis negliges?
 Quonam aberis usque, dum pios tyrannide
 Premit arroganter impius?
 O si scelestum vergat in caput scelus,
 Suisque pereat artibus.
 Dum mentis explet per nefas libidinem,
 Sic gloriatur impius;
 Sic gaudet in se, sempiternum ceu decus
 Rectis pararit artibus.
 Æqui atque iniqui negligit discrimina
 Infrenis arrogantia,
 Suæque plaudit suaviter prudentiaë,
 Nullum esse quod putet Deum.
 Felicitatis somnio indulget suæ,
 Quod cuncta cedant prospere:
 Nec te futurum cogitat vel iudicem,
 Vel perpetrati vindicem.
 Hostes minoris aestimat nihilo suos,
 Sic ipse secum computans,
 Incommodi expers ad senectam usque ultimam

Securus

Securus aevum transigam.
 Non cura lactis ulla sese gaudiis,
 Non aegritudo interficeret.
 Os execranda despuis convicia,
 Spumatque probris et dolis:
 Bonis labores continenter pessilens
 Lingua et dolores parturit.
 Circa viarum compita infidias locat,
 Ut innocentem clam inolet:
 Intentus oculis incusetur acribus
 In transeuntes pauperes.
 Qualis cruentus subtor alta delitet
 Spelaea conditus leo:
 Sic e latebris corde trepido palpitans,
 Infirmioribus imminet:
 Et occupator multimodis nexibus
 Nascae involutos attrahit,
 Malisque subigit: et tenebris occultit
 Crudelitatem callidus.
 Ah, strage quanta transeuntes perculit,
 Grassatus istis artibus!
 Sic deinde secum colligit male credulus,
 Haec prorsus ignorat Deus:
 Avertit ora rebus humanis sua,
 Fandi et nefandi negligens.
 Exsurge, Domine, tolle in altum dexteram,
 Librata fuge vulnera.
 Ope destitutos ne pios silentio
 Oblivioso desere.
 Tene impiorum pervicax vesania
 Sic audeat contemnere?
 Secreta secum corde tacito ut murmuret,
 Humana non curat Deus.
 Cernis profecto cuncta, cernis; et tuam
 Scelestus in manum cadet,
 Ut te labores et dolores pauperum

Non praeterire intelligat.
 Tibi relictus est inops atque innocens :
 Tu tutor orbos protegis.
 Tu frange vires impii, violentiam
 Tu mentis improbae doma :
 A stirpe caesa donec impietas simul
 Eliminetur et impius.
 Tum firma Dominus seculorum in secula.
 Sceptra obtinebis imperi,
 Gentesque terrae finibus procul tuae
 Exterminabis impias.
 Haec vota duris obruti laboribus,
 Has supplices fundunt preces :
 Animosque stimulis incitati talibus,
 Te lacrymantes postulant ;
 Pupillum et inopem ut vindices potentium
 Ab impotenti audacia :
 Homo ut feroces spiritus ponat, suae
 Infirmitatis conscius.

Ps. XI. *In Domino confido, &c.*

CARM. GEN. vi.

QUum spe salutis non dubia fruar,
 Deoque fidam, vos mihi dicitis,
 Faceffe rupes in remotas,
 Antevolans pavidas volucres.
 Intendit arcum (en aspicias) impius,
 Nervo sagittas admovet, ut petat
 Incogitantes e latebris
 Innocuos animique rectos.
 At tu potenti, Rex bone, dextera
 Domas rebelles, et facis irrita
 Decreta vesani furoris
 Contra humiles male nil merentes.
 Aeterna coeli templa colens Deus,
 Et lucido astrorum in solio sedens,

Humanis

Humana per terras acutis
 Facta oculis speculatur omnes.
 Non justus illum, non latet impius
 Cuncta intuentem, sed studio ad nefas
 Pronos maligno justus orbis
 Ex animo moderator odit,
 Super scelestos retia depluet :
 Ignes remisto sulphure flammeos
 Ad impios eliminandos
 Fulmineae rapiunt procellae.
 Justosque justus justitiae parens
 Amore sancto amplectitur unice,
 Et fraudis ignaram ante vultus
 Assidue videt acquitatem.

Ps. XII. *Salvum me fac, Domine, &c.*
 CARM. GEN. ix.

Affer opem, servator opem fer : pulsa recessit
 Intemerata fides :
 Nuda fides hominum fugit commercia : vana
 Cum socio loquitur
 Quisque suo, blanda exercens mendacia lingua,
 Corde scelus meditans.
 Ora Deus fraudum dulci medicata veneno
 Conterat, et penitus
 Grandiloquam ex ima linguam radice revellat,
 Quique pudore carent,
 Dicere nec metuunt ; Falsa ad perjuriam linguas
 Fortiter intrepidi
 Assuescamus, et os age confirmemus ad omne
 Flagitium : neque enim
 Oris frena mei, linguaevae repagula quinquam
 Me nisi habere puto.
 At Dominus planctus miserorum, et dura ferentum,
 Aure trahens gemitus,
 Surgam, ait, atque inopem, tuta ut respiret in arce

Insidiisque procul,
 Secutum statuam. Haec Dominus: quod ab ore fidei
 Cunque fuit Domini.
 Auro purius est, auro quod fusile fecit
 Septima flamma coquens:
 Dum faex in fumos exploratore camino
 Crassa abit et cineres.
 Polliciti memor ergo malae mala toxica linguae,
 Sancte parens, inhibe:
 Pestifera de gente hominum nos, optime custos,
 Assere perpetuo.
 Nam late impietas grassatur libera, passim
 Omnia plena malis,
 Quum penes injustos ius est, et iusta malorum
 Sunt metuenda bonis.

Ps. XIII. Usquequo, Domine, oblivisceris, &c.

CARM. GEN. X.

Quousque, rector unice,
 Me destitutum negliges?
 An sempiternum me obrutum
 Oblivione deseres?
 Quousque vultum amabilem
 Iratus abscondes mihi?
 Quousque curae turbidae
 Mentis quietem distrahent?
 Quousque cor cruciabitur
 Moeroris aestu fluctuans?
 Quousque me prostrato aget
 Hostis triumphos insolens?
 Regnator orbis adspice:
 Opem ser, et lucem tuam
 Infunde, ne mors lumina
 Somno perenni sopiat:
 Ne jactet hostis arrogans
 Me viribus fractum suis,

Ne me perosi perfidi
Meo dolore gaudeant.

Tu me salutis recreas
Spe, largus auxill: tuum,
Salute parta, laudibus,
Rex magne, nomen efferam.

Ps. XIV. *Dixit insipiens in corde, &c.*

CARM. GEN. xi.

SECUM insania callide
Indulgens vitis sic loquitur, Deum
Formido sibi credula
Commenta est hominum, cum temerario
Casu fors ferat omnia.
Ergo flagitiis se penitus dedit
Secura impietas Dei:
Nec quisquam ex animo recta sequi studet.
De templo aethereo Deus
Ad curas hominum lumina verterat,
Si quis non stolidè improbus
Ad cultum revocet pectora numinis;
Omnes in scelera omnia
Conjurasse putes: foeda, nefaria,
Detestandaque perpetrant:
Nec cuiquam est studium recta capessere.
Nam qui recta capesserent?
Quem sanis aditum consiliis darent,
Quorum nequitia et scelus
Insecere animos? qui populum meum,
Ceu praedam fera, devorant:
Nec rerum Dominum mente colunt Deum.
Ast illos gelido metu
Horror concutiet, justitiae Deus
Cum patronus opem feret
Infanti: increpitans talibus impios,
Vobis ludibrio fuit

Infantum pietas: vos inopum pium

Risistis studium, preces,

Spes lentas, trepidas sollicitudines:

At, cui fidit inops, Deus

Spes et vota bonos ducet ad exitus,

O si mittat opem suis

Speratam Deus e rupe Sionia.

Nam cum vincula ruperit,

Exsolvetque suos, pectore libero

Gaudebunt Abrahamidae,

Et iusta Isacidae laetitia frement.

Ps. XV. *Domine, quis habitabit in tabernaculo, &c.*

CARM. GEN. VI.

SANCTAE Sionis templa quis incolet,

Rex magne, tecum? quem statues tuum

Sanctum super montem, ut malorum

Liber agat placidam quietem?

Quem fraudis expers simplicitas juvat,

Urgetque rectum propositi tenax:

Nec mente saevus grata blandam

Edocuit simulare linguam.

Nec ore mendax exitiabilis

Concinnat artes: nec mala proximis

Excogitat: nec dulcem amicum

Opprobriis maculat pudendis,

Qui fastuosum despicit impium,

Dei timentem suspicit et pium:

Tenaxque promissi, fidemque

Indocilis temerare pactam.

Qui non egenos foenore perdidit,

Non innocentes munere prodidit.

In monte sancto, haec qui peregit,

Perpetua requie fructur.

Ps. XVI. *Conserua me, Domine, &c.*

CARM. GEN. XII.

O Rerum fator, et salus
 Humani generis certa, periculis,
 Qui te respicit unum, famulum instantibus eripe.
 Te servus Dominum libens
 Agnosco, et populis praedico: sed tibi
 Omni ex parte beato officiis nil opus est meis.
 Ergo illuc animum appuli,
 Ut gentem studio prosequerer pio,
 Quam tu ex omnibus unam populis sorte receperas.
 Ast illi immemores tui
 Defecere: novos quisque sibi deos
 Effinxere, colentes animi ludiera somnia.
 Horum sanguineas dapēs
 Non libabo, epulas respue, nomina
 Testis nunquam adhibebo, aut fidei foedera sanciens.
 At sortis populum meae
 Defendet Domini perpetuus favor,
 Mercedemque laborum cumulatam dabit assatim.
 O pulchra agricolatio!
 O praeclara mei fors patrimonii!
 Ut florum undique ridens animum pascit amoenitas!
 Immortalis honor Deo
 Aeterno, monitu cuius ago dies,
 Arcanisque per umbram stimulator pectora motibus.
 Quicquid mollor, aut gero,
 Praesentem Dominum conspicio: is mihi
 Semper dexter adhaeret, stabili ne movear gradu.
 Pulsat pectora gaudio
 Cor laeto trepidum: lingua tuas avet
 Laudes promere: corpus tacite spes bona recreat.
 Nam nec degere tartari
 Permittes animam sub tenebris meam,
 Aut ut putre cadaver resolutum in cineres fluat.

Tu

Tu vitæ referas viam :
De vultu fluvii lætitiæ tuo
Manant : tu tribulis munifica gaudia dextera.

Ps. XVII. *Exaudi, Domine, justitiam, &c.*

CARM. GEN. V.

Æ Quis exaudi, bone rector orbis,
Æqua poscentem : tibi quas profundit
Lingua non mendax, cape non iniqua
Aure querelas.

Ad tuum læsus fugio tribunal,
Et fidem appello : mihi cognitorem
Te peto : oppressos oculis benignis

Adspice justos,
Saepe per solas tacitæ tenebras
Noctis arcanos mihi cogitatus
Cautus inspekti, trepidoque corda
Turbida motu.

Saepe, ceu flammis, animum probasti
Casibus duris, neque comperisti
Conscium fraudis scelerumque, fonti
Saeva minantem

Os fuit concors animo, sonusque
Sensui : legum monitis tuarum
Pectus innixum scelera impiosque
Horruit aulus.

Hac via gressus rege per tuarum
Orbitam legum, dubio vacillent
Ne pedes lapsu, instabilesque turbent
Lubrica plantas.

Te voco, duris ad opem periclis
Saepe tentatam fugio, precantis
Admove attentam miseris benignus
Questibus aurem.

Tu bonus fulci tibi qui salutem
Spemque committunt : tibi contumacis

Spiritus cordis tetricus refrena

Vindice dextra.

Me velut pupillam oculi tenellam

Providus muni: procul implorum

Impetu, alarum trepidum tuarum

Conde sub umbra,

Nam meae vitae manus impiorum

Imminet: vallant opibus, superbis

Intonant linguis, mala dira saeva

Voce minantur.

Obsident cunctos aditus viarum:

Commoda observant loca, destinantque

Ad meam caedem, facinusque patrant

Mentibus absens.

Qualis in praedam leo fertur ira

Fervidus, qualis catulus leonis

Lacte depulsus speculatur alto

Abditus antro.

Surge, conatus pater anteverte

Implos, stygoque in humum tyranno.

Me tuo, quo nunc furit ille saevus,

Eripe ferro.

Nen sine ut me vi premat impotentum

Divitum fastus: quibus una cura est,

Dum licet, blandae illecebras caducas

Carpere vitae.

His opes terris penitus refossis

De penu fundis locuplete, ventri

Sufficis fruges, hilarasque multa

Prole penates.

Puritas vitae mihi te tueri

Corporis vinclis tribuet soluto:

Illa lux vere faciet me ab omni

Parte beatum:

Lux voluptatum cumulata cunctis

Gaudiis, quum se sine nube menti

Pura

Pura majestas dabit intuendam
Lumine puro.

Ps. XVIII. *Diligam te, Domine, &c.*

CARM. GEN. I.

TE, Deus alme, colam, te toto pectore amabo,
Sancte parens: mea vis, mea sola potentia, turris,
Praesidium, spes, et rebus solamen in arctis.
Tu clypeus, tu tela mihi, tu certa salutis
Anchora, tu statio tuti placidissima portus.
Nam simulatque tuas in laudes ora resolvo,
Te venerans, pacemque petens, inimica facessunt
Arma; salus, placidisque comes pax advolat alis.

Jam me lethiferis mors circumvolverat atra
Cassibus, obsessum jam me torrentibus orcus
Impediebat aquis, stygia jam compede victus
Haerebam, laqueoque pedem retinente trahebar:
Hic ego deprensus, supplexque humilisque vocavi
Voce Deum, et dubiis clamavi ad sidera rebus.

Ille super folio residens flammantis olympi
Audiit orantem: postquam pervenit in altum
Clamor, et attentas advertit questibus aures;
Protinus e vultu Domini conterrita tellus
Intremuit, montesque cava compage soluta
Nutarunt, penitusque imis fremuere cavernis.

Fumeus afflatu de naribus aestus anhelo
Undabat: rapidae contorto vertice flammae
Ore fluunt, vivaque animant attacta favilla.
Utque suum Dominum terrae demittat in orbem,
Leniter inclinat jussu fastigia coelum:
Succedunt pedibus fuscae caliginis umbrae.
Ille vehens curru volucri, cui flammeus ales
Lora tenens levibus ventorum adremigat alis;
Se circum furvo nebularum involvit amictu,
Praetenditque cavis piccas in nubibus undas.
Acribus ex oculis vibratae spicula flammae

Discutiant

Discutiunt tristes claro fulgore tenebras.
 Inde ruit crepitans lapidosae grandinis imber,
 Discursantque vagae sinuosa volumina flammæ.
 At vero ut sancto sermone silentia rupta,
 Protinus horribico tonitru coelum omne remugit,
 Grandinis et crebra tellus crepitante procella
 Pulsa sonat, ruptisque micant e nubibus ignes:
 Flammi feræque volant magnum per inane sagittæ,
 Fulguraque ingeminant: laticum concussa lacunas
 Pandit hians tellus, et fontibus ora relaxat:
 Succutiturque pavens, et fundamenta revelat,
 Et reserat chaos. Æterni sic vox tonat oris,
 Sic formidandæ grave spiritus infremit iræ.

Ille salutiferam porrexit ab æthere dextram,
 Et me de rapidis pereuntem sustulit undis:
 Hostibus eripuit validis, et acerba potentum
 In me odia elusit: quum me studiosa nocendi
 Temporibus duris caeca fraus arte petebat,
 Auxilium tulit, et rebus patefecit in arctis
 Latum iter, electumque a morte reduxit amicum.
 Scilicet immunem sceleris mentemque manumque
 Adspexit Deus, et merito dignatus honore est.
 Quippe nec impietas, nec pravi credulus error
 Avertit meos recto de tramite gressus
 Ante oculos mihi lex Domini, mihi iussa verenda
 Semper erant animo præsentia: simplice vero
 Gaudebam, fraudisque illo sub teste voluntas
 Libera, flagitium, et scelorum vitaverat artes.
 Ergo mihi integræ fructum hunc decerpere vitæ
 Munificus dedit, et qui conspiciat omnia justus
 Arbiter innocuam cumulavit munere vitam.

Quisque suis sibi te conformat moribus: erga
 Innocuum innocuus: te sentit amicus amicum:
 Inque bonos bonus es: male cautus cautior artes
 Artibus eludis: duro in discrimine servas
 Res humilis populi afflictas, oculique superbos

Dejicis

Dejicis elati fastus. Tu plebis ab imae
 Coetibus ereptum celebri me in luce reponis:
 Illustrasque meas claro splendore tenebras.
 Te duce perrumpo flörentes aere phalanges,
 Altaque turrigeri supero fastigia muri.
 Scilicet, ut sanctus Deus est, sua signa secatis
 Sancta salutiferæ pandit compendia vitæ.
 Illius aeterno quicumque effluxit ab ore
 Sermo repurgato flammis sincerior auro est.
 Ille suo clypeo fida spe pectora sulca
 Protegit, adversisque vetat succumbere rebus.

Dicite, qui colitis picti ludibria trunci,
 Aut ebur in varias aut faxa excisa figuris:
 Ecquis in aethereo rerum moderatur olympo
 Frena aliis Dominus? quis terræ temperat orbem?
 Alter, et invicta quæ vult facit omnia dextra?
 Ille Deus, viva mihi vi corroborat artus,
 Ostenditque viam maculosa fabe carentem.
 Me pedibus fecit celeri contendere cervo,
 Et procul a saevis subduxit in alta periculis:
 Et tractare manu duro in discrimine belli
 Arma dedit facili: solidoque ex aere rigentem
 Flectere, et inflexum confringere viribus arcum.
 Ille salutiferi totum munimine scuti
 Me tegit, et dextra nutantem fulcit et auget
 Largus opis: perque insidiis obsecra viarum
 Pandit iter tutum, prohibetque per invis plantas
 Offenso titubare gradu. Te persequor hostes
 Auspice, disiectos comprehendo: nec ante revertor
 Quam cecidere animi fracta virtute minaces,
 Affusique cadant pedibus, ne surgere possint
 Rursus, et antiquas armis reparare ruinas.
 Tu mihi diffundis vivum per membra vigorem,
 Et validos crudo distendis robore nervos:
 Tu bellare doces; tu me quicumque laceffit
 Sternis humi, trepidosque fuga mihi disjicis hostes:
 Clamantes

Clamantes nemo exaudivit. Dominum prece poscunt
 Auxilium: averfam negat implorantibus aurem.
 Hos ego, ceu versat boreae violentia nubem:
 Pulveream, impello, et turbatis fervidus in flo:
 Et pedibus premo, ceu coelum deformis luto sis
 Conteritur trivis. Tu me sine nomine plebis
 Contemptu ereptum populos frenare superbos
 Imperio facis, et famulas mihi tendere dextras
 Per longinqua jubes ignotas oppida gentes,
 Attonitas famae novitate, et nomine tantum
 Audito: et blandis verba assentantia linguis
 Fingunt, nec tutis satis audent credere muris.

Laus, honor, imperium Domino, qui robore cinctum
 Me tegit, incolumemque rapit de morte propinqua:
 Qui mihi perfidiam sceleratam utriusque armis
 Frangere dat, populosque facit parere volentes:
 Securumque vetat belli trepidare tumultus.
 Qui mihi praesidio est, populi quum saeva rebellis
 Ira furit, mentisque male sceleratæ retundit
 Consilia. Ergo seram late tua facta per urbes
 Finitimas: semperque meo celebrabore tantu,
 Sancte parens, Regem qui dura per omnia tutum
 Esse jubes, cumulasque opibus: plenoque favore
 Ipsum, et perpetuum sobolem amplecteris in aevum.

- Ps. XIX. Coeli enarrant gl'oriam Dei, &c.

CARM. GEN. vi.

Insanientis gens sapientiae
 Addicta mentem erroribus impiis,
 Tot luce flammaram coruscum
 Cerne oculis animoque coelum.
 Hinc disce, prudens quam fuit artifex
 Qui templa olympi fornice flammeo
 Suspendit, et terrae capacem
 Et pelagi sinuavit arcum.
 Dies tenebras, et tenebrae diem

C

Semper

Semper prementes perpetua vice,
Non fortuito res caducas
Ire monent per inane lapsu :
Sed tota concors fabrica personat
Dei tuentis cuncta potentiam,
Non voce quae paucorum ad aures
Perveniat strepitu maligno.
Nam nec remotis barbara finibus
Gens ulla terras incolit ultimas,
Quae nesciat certa meantis
Lege poli stabilem tenorem.
Quis nocte clara lumine flammeo
Semper micantes non stupeat globos ?
Aut mane castris prodeuntem
Quum rutilo videt axe Solem ?
Sive ille Eois fluctibus exserit
Vultus decoros, sponsus uti novus
Auro refulgens, gemmeaque
Tempora conspicuus corona :
Seu quum fugacem praecipitans diem
Curru citato tempora dividit,
Artusque viresque impetumque
Centimano similis giganti.
Abusque Eoo cardine ad ultimam
Metam occidentis sidera permeans
Obliqua, vitali calore
Cuncta creatque fovetque alitque.
Sed ordo rerum et conspicuus decor
Non sic tuentem lumina detinent,
Divina ut arcanis habenis
Lex animos ad honesta flectit.
Promissa fraudis nescia lubricae
Splendore veri pectora roborant.
Hac plectitur culpa aequitate, ut
Poena juvet recreetque damnum.
Puro recludunt lumine lumina

Praecepta : puro relligio nitet
 Verenda cultu, quam nec annis
 Cuncta domans minuit vetustas.
 Decreta fas et conscia veritas
 Astans tabellis servat aheneis,
 Jucundiora melle, et auro
 Et nitidis potiora gemmis.
 Signata claustris pectoris intimi
 Servus tuetur jugiter haec tuus :
 Non inscius custodientem
 Quam maneat numerosa merces.
 Errata mentis quis meminit vagae ?
 Quae deprehendet vis sapientiae ?
 Ergo repurga quas refudit
 Clam maculas sinuosus error :
 Fac regna cordis ne sibi vindicet
 Vis impotentis dira superbiae :
 Sic me malorum e maximorum
 Compeditibus facile explicabis.
 Quae lingua fundit verba, quod in sinu
 Secum volutat mens tacito, accipe
 Placatus, ô nostrae salutis
 Rex, Dominus, Deus et Redemptor.
 Ps. XX. *Exaudiat te Dominus in die, &c.*

CARM. GEN. ii.

Cuncta licet ferro late populetur et igni
 Infana gentis barbarae crudelitas,
 Tu ne cede malis, sed contra audentior ito :
 Moderator orbis audiet preces tuas :
 Utque bonus dubiis Jacobum ad sidera rebus
 Cum voce palmas proferentem exaudiit ;
 Annuet oranti, et te majestate verendi
 Nominis ab hoste sospitem tuebitur.
 Ex adyto sacro arcanis tibi viribus artus
 Firmabit, animum de Sione fulciet :

Vota secundabit, memori tua munera mente
 Servabit : omnis perlitabit victima.
 Protinus in cineres depasta holocausta resolvet
 In astra volvens flamma lucem splendidam.
 Ille aderit coeptis, casusque in prospera vertet,
 Eventa finget omnia ex sententia.
 Jam tibi plaudemus reduci, auctoremque salutis
 Patrium canemus patrio ritu Deum.
 Cuncta Deo grates fora, compita, templa sonabunt;
 Nomenque sanctum prosequuntur laudibus.
 Annuet ille pio quaecunque rogabor ore,
 Laetumque precibus exitum justis dabit.
 Quin (scio, nec fallax animum mihi decipit omen,)
 Regem reducet sospitem Dominus suum.
 Mittet opem, sancti referans sacraria coeli,
 Et praepotenti proteget te dextera.
 Gloria sit Syriae, turmas numerare curules,
 Axesque curvis asperare saleibus :
 Fidat equis, lateque vagis dicursus habenis,
 Sonante Perses arva findens ungula :
 Hi currus et equos jacent : nos rebus in arctis
 Dei potentis nomen invocabimus.
 Illis nec currus, nec vis praestabit equorum,
 Ne scindat uncis vultur artus unguibus :
 Nos humiles favor aethereus penitusque jacentes
 Tolle, suoque sustinebit numine.
 Tu servator opem fer : tu si respicis, arma
 Nec socia cupimus, nec timemus hostica.
 Respiciet, populi que sui Rex optimus omni
 Vocatus hora facilis audiet preces.

Ps. XXI. Domine in virtute tua, &c.

CARM. GEN. iii.

Quid hoste victo Rex triumphat gaudio,
 Curis solutus anxilis,
 Tibi id fatetur, Rex beate coelitum,

Debere :

Debere : tu laboribus
Vires ferendis, tu dedisti e prælio
Redire duro sospitem.
Nullam repulsam, voce quum te supplice
Rogaret, unquam adhuc tulit.
Nil in latebris pectoris reconditis
Spe concupivit irrita.
Et vota supra, et ante vota, hunc omnibus
Vitae beasti commodis.
Gemmis coronam ferre et auro splendidam
Sacro dedisti vertici.
Vitam poposcit : mortis illi est addita
Immunis immortalitas.
Tu claritatis auctor illi es, inclyta
Per te refulget gloria.
Felicitatis ei favor dedit tuus
Exemplar ut sit posteris :
Mensura voti ut matribus sit, quum bene
Blandis precantur liberis.
Tu nempe spes et anchora es fiduciae ;
Tu portus in rebus malis.
Te fretus uno firmus omnem perferet
Sortis procellam turbidae.
Tu perduelles comprehendes, tu manu
Poenas reposces vindice.
Ceu flamma clausis aestuans fornacibus
Antiqua silvae brachia
Vorat : furoris sic tui nefarios
Afflatus hostes hauriet.
A stirpe totam demetes propaginem
Semenque gentis impiae.
Te namque contra moliuntur abditam
Fraudem scelusque perfidi :
Et mente prava vota versant irrita,
Et spes inanes concoquunt.
Te persequente, pallidi in fugam ruent,

Inhonestæ tergo vulnera
 Ferent : in ora, fata dum vitant fuga,
 Rursus sagittas diriges.
 O qui potenti frenâ rerum dextera
 Versas perennis arbiter,
 Exsurge, vires fac tuas ut hostium
 Agnoscat insolentia :
 Tum te plorûm turba fessis cantibus
 Orbis parentem concinet,
 Votis tuorum supplicum placabilem,
 Malisque formidabilem.

Ps. XXII. *Deus, Deus meus, respice in me, &c.*

CARM. GEN. iii.

Cur me relinquis ô Deus? Deus meus,
 Cur me relinquis? irrita
 Heu verba fundo : luce seu terras dies
 Retegit, vocantem me dies
 Frustra intuetur ; sive nox silentibus
 Terram tenebris obruit,
 Nox me vocantem nulla non audit, meq
 Nox nulla questu non sonat.
 Tu sanctus ille civitatis incolæ es
 Sanctat : Isaci nepotibus
 Tu carmen es : tu fida spes majoribus
 Nostris : salutem qui suam
 Tibi credidere, a te salutis compotes
 Abiere : salvi gratias
 Egere, duris qui tuam in malis opem
 Petiere : qui tuam in fidem
 Se dedidere, non tulere dedecus,
 Non hostium ludibria
 At vermis ego sum, non homo : sum fabula
 Vulgi, infimorum opprobrium
 Nam turba nostris obvia illudit malis :
 Nutatque, nictatque, et caput

Motati

Motat; labella exporrigit: ludibria
Verbis acerbat asperis,
En ille Domino carus, en fiducia
Securus ille numinis:
Nunc servet illum, nunc periculis eruat,
Quem tanto amore amplectitur.
O Domine, tu me protinus susceperas
Alvo parentis editum.
De te pependi spe, parentis pendulus
Infans adhuc ad ubera.
Abusque partu tu Deus meus; tuus
Ex matris alvo me favor
Est persecutus: ultimo in discrimine
Jam ne recede longius.
Discrimen instat ultimum; mortis metu
Cessere amici terri.
Tauri efferati, tauri obesi me undique
Circumdedere: faucibus
Hiant, leonum more rugientium,
Quos incitat spes et fames.
Rivi cruoris corpus omne perluunt
Exsanguē: laxat artuum
Compago nexus: pectus intra liquitur,
Ut sole cera, cor metu.
Exaruerē testae ad instar costilis
Defecta membra viribus;
Rigens adhaesit lingua gecis faucibus;
Jam sto sepulchri ad aggerem,
Me rabidi ab omni parte latratu canes
Urgent, petuntque dentibus.
Mihi pessimorum saeva conspiratio
Manusque sodit et pedes:
Et ossa numerant, ossa translucentia
Per corporis tensi cutem.
Tormenta postquam cuncta consumsit furor,
Animus adhuc ira tumens

Se pascit, oculos fatiat, et fruitur meis

Lacto in malis spectaculo.

Partiti amictus sunt meos, tunicae meae

Fecere sortes arbitras.

Tu Domine, saltem ne recede, ne malis

In ultimis me desere.

Tu robur unus, tu mea es potentia :

Accurre, festinus meae

Succurre vitae : destitutum ab omnibus

Defende : saevorum hostium

Ferrum cruentum pelle : vim rabidam canum

Inhibe : leonum spumeos

Compesce rictus : cornua unicornium

Confringe : serva supplicem.

Tum mortē victa spes auxilio tuo,

Narrabo fratribus tuum

Nomen ; piorum praedicabo coetibus

Robur, fidem constantiam.

O mente pura qui Deum colitis, Deum

Laudate puris cantibus.

Semen Jacobi, magnitudinem Dei

Celebrate festis laudibus :

Erga fideles numinis clementiam

Agnosce, proles Isaci.

Non sprevit inopis ille solitudinem.

Non pauperum fastidio

Avertit ora : me vocantem exaudiit,

Vitaeque dulci reddidit.

Ergo per oras ultimas mundi tuas

Sonabo laudes : gentibus

Te praedicabo : vota te timentium

Praesente solvam Ecclesia.

Edet modesta turba fraudis nescia

Vocata sacras ad dapes ;

Epulisque functa, ac satura dulci necesse,

Laudabit auctorem Deum ;

Deum

Deum sonabit, qui vigore flammeo
 In corda se quaerentium
 Se tantus infert, mortis ut procul metu
 Perenne viva gaudeant.
 Ergo excitata tam novo spectaculo
 Tellus ab oris ultimis,
 Quacunque colitur, colla sub Domini jugum
 Submittet : illi servient,
 Pronaeque Domino supplicabunt omnium
 Omnes familiae gentium.
 Nam sempiterno jure Domino competit
 Regnum triformis machinae.
 Ille universis imperabit gentibus.
 Rerum potentes illius
 Mensae accubabunt, et sacri convivii
 Dapibus referti sub jugum
 Cedent volentes : flectet illi poplitem
 Pauper sepulchri in limine,
 Qui membra fessis artubus languentia
 Fugiente vita vix trahit.
 Illumque longa posterii propagine
 Colent, suisque posteris
 Per longa deinceps nuntiabunt secula
 In me favorem numinis.
 Hoc semen illi serviet, gens illius
 In posterum haec censebitur.

Ps. XXIII. *Dominus regit me, et nihil, &c.*

CARM. GEN. xlii.

Quid frustra rabidi me petitis canes ?
 Livor propositum cur premis improbum ?
 Sicut pastor ovem, me Dominus regit :
 Nil deerit penitus mihi.
 Per campi viridis mitia pabula,
 Quae veris teneri pingit amoenitas,
 Nunc pascor placide, nunc saturum latus

Fessus molliter explico.

Purae rivus aquae leniter astrepens
Membris restituit robora languidis,
Et blando recreat fomite spiritus
Solis sub face torrida.

Saltus quum peteret mens vaga devios,
Errorum teneras illecebras sequens,
Retraxit miserans denuo me bonus
Pastor justitiae in viam.

Nec si per trepidas luctifica manu
Intentet tenebras mors mihi vulnera,
Formidem duce te pergere : me pedo
Securum facies tuo.

Tu mensas epulis accumulas, merum
Tu plenis pateris sufficis, et caput
Unguento exhilaras : conficit aemulos,
Dum spectant, dolor anxius.

Me nunquam bonitas destituet tua,
Profususque bonis perpetuo favor,
Et non sollicitae longa domi tuae
Vitae tempora transigam.

Ps. XXIV. *Domini est terra et plenitudo ejus, &c.*

CARM. GEN. ii.

TOta quidem Domini terra est, et quicquid ubique
Vel parca celat, vel benigna sufficit :
Quique colunt montesque feros, camposque feraces,
Urbesque sanctis temperatas legibus.
Ille super pelagus solidum connexuit orbem,
Stabilis ut undas inter instabiles foret,
Et toties rapidis pulsatus fluctibus, omnes
Compage firma sustineret impetus.
Cuncta igitur Domini merito sunt : sed tamen unam
Sedem sibi ille dedicavit propriam.
Ecquis eo scandet ? cuive haec permissa potestas,
Loco ut beatum sistat in sancto gradum ?

Cui

Cui manus et mens est insons, nec vana volutat.
 Animo, nec ulli damna perjurus dedit.
 Huic Dominus donabit opes: hunc numine dextro
 A vi procacique eruet calumnia.
 Haec vera est pietas, hac itur ad aethera, veri
 Sic intueri numinis vultum licet.
 Eia aditus reseat, fores age pandite, portae,
 Portae perennes sempiternae regiae:
 Claustra revellite, limina pandite, magnus ut intret
 Rex ille, multa clarus ille gloria.
 Quis novus hic sanctis succedit sedibus hospes?
 Quis iste multa est inclytus Rex gloria?
 Ille potens late Dominus dextraque opibusque,
 Belloque multa nobilis victoria.
 Eia aditus reseat, fores age pandite, portae,
 Portae perennes sempiternae regiae;
 Claustra revellite, limina pandite, magnus ut intret
 Rex ille, multa clarus ille gloria.
 Quis novus hic sanctis succedit sedibus hospes?
 Quis iste multa est inclytus Rex gloria?
 Ille potens armis numerosque agmine ductor,
 Hic ille multa est inclytus Rex gloria.

Ps. XXV. *Ad te, Domine, levavi, &c.*

CARM. GEN. xiv.

HIC fidat armis, plebe se clientium
 Defendat alter, militumque copiis:
 A te, creator orbis uno spes mea
 Pendet, malisque in rebus unum respicit.
 Tu, sancte genitor, effice insolentibus
 Ne spes inanes risui sint hostibus.
 Sic me pudore liberabis: nec rubor
 Confundet ora caeteris, in te suae
 Qui collocarunt anchoram fiduciae.
 Frustratur illos spes, et irritae spei
 Pudor dolorque torqueat, qui sordium

Amore

Cui

Amore sese sordibus contaminant,
 Bonosque nulla provocati injuria
 Vexare gaudent. Mihi per anfractus vagos
 Vitae, salebras inter et tenebras, iter
 Ostende rectum, et erutum sequacibus
 Erroris undis, praevio lincis tuae,
 Splendore deduc veritatis in viam.

Te nempe ab uno pendo spe; te Deum
 Unum et salutis columen agnosco meae.

Si torta vitiis forte morum regula
 Deflexit, error si fecellit lubricus,
 Fracta illecebris si voluptatis malis
 Incauta vitiis se juvenia polluit;
 Benignitatis tu tuae memor tamen,
 Et lenitatis, (qui parentes mollibus
 Frenans habenis, usque ab incunabulis
 Orbis paterna es usus indulgentia,)
 Miserere: nostris quod negares moribus,
 'Tuae negare non potes clementiae.
 Nec denegabis: nec precantes bona bonus
 Vacuos repelles: nec viam poscentibus
 Rectam aberis unquam recti et aequi regula.
 'Tu mitis animi amplecteris modestiam,
 Docesque recti et improbi discrimina.

Tu dux comesque tuta per compendia
 Ducis carentem fraude mansuetudinem:
 Peccata bonus et facilis oblivisceris:
 Promissa solvis liberali dextera:
 Minuitque poenas mitis indulgentia:
 Fidesque dictis stabilis erga omnes adest
 Qui pacta sacri foederis non negligunt.
 Hanc ut nepotum secla mansuetudinem
 Noscant, tuique nominis se gloria
 Late per omnes fundat orbis angulos;
 Ignosce nostris mitis erratis parens,
 Quae multa inussit aegritudo, et impotens

Amor,

Amor, regique contumax ira et dolor,
Errorque veri non acutus arbiter.

O ter beatum, mente qui pura Deum
Veneratur: illi, quaecunque amplectitur
Vitae institutum, dux adest semper Deus,
Rectorque, et omnes actiones prosperat.
Securus animus anxio procul metu
Cunctis fruetur affluenter copiis:
Stirpisque series longa firmabit domum,
Genusque multa floridum propagine
Opes paternas ad nepotes transferet.
Quin et piorum mentibus mysteria,
Contemta pravis, impie sapientibus
Occulta, Dominus luce proferet suae;
Et sacrosancti foederis scientiam
(Quae sola vitae dux beatæ et regula est)
Docebit. Ergo, Rex beate coelitum,
Te mente solum quaero, nusquam lumina
Abs te reflecto: tu pedes solus meos
Hostis dolosis erues e retibus.

O sancte custos hominum, amico lumine
In me intuere, et destitutum ab omnibus
Inopemque sancta me tuere dextera:
Curisque, mentem quae perurunt plurimae,
Novisque semper differunt doloribus,
Exsolve: poenis usque et usque immanibus
Exercitato, et obruto laboribus,
Ignosce: culpas mitis obliviscere.
Heu quanta vis me factionis impiae
Persequitur armis! quanta me crudelitas
Inexpiato quaerit odio perdere!
Tu me periculis libera: tu protege
Ejus salutem ab hostium ludibrio,
Omnem salutis qui locavit spem suae
In te, nec aliis fudit opibus quam suae
Integritatique et tuae clementiae.

Gens quae tuarum jussa legum amplectitur,
Fac undequaue tuta sit te vindice.

Ps. XXVI. *Judica me, Domine, &c.*

CARM. GEN. XV.

ME vi tyrannus persequitur palam,
Me clam maligna fraude calumnia :
Te, qui latebras pectoris inspicis,
Appello, rerum conditor optime.

Mens fraudis expers, et manus innocens,
A vique pura et flagitio : in Deo
Spes fixa, sortis qui violentia
Me saevientis non sinet opprimi.

Renesque flammis et penetralia
Scrutare cordis, caecaque sensuum
Arcana, fustum ceu calidis focis :
Explorat aurum callidus artifex :

Mentem videbis munificentiae
Quae dona nunquam non meminit tuae :
Aeternaeque leges puriter ad tuas
Vitae carentem flexibus orbitam.

Procul facessat, nec socium sibi
Me vana speret lingua : procul domo
Nostra recedat qui didicit suos
Fucare sensus pectore subdolo.

Odi scelestum concilia ; impios
Coetus veneno pejus abominor :
Quorum resultant pectora gaudio,
Quum perpetrarunt facta nefaria.

Sed mente, pravi non sibi conscia,
Lotusque puris fontibus, ad tuas
Aras adibo, lactus et offeram
Laetae choreae dux tibi victimas.

Te nostra pangent tympana, te lyra,
Te vox canoro consona tympano,
Lyraeque ; coetuque in celebri tua
Miranda pandet facta nepotibus.

Tectumque,

Tectumque, nomen quo canitur tuum,
Edemque, numen qua colitur tuum,
Mens ardet: absentem retrahunt tuae
Quae templa celant pignora gloriae.

Haec ossa tellus ne sine ut obruat
Inter cruentos barbara barbaros,
Qui fraudulenta mente coquunt scelus,
Captant avara munera dextera.

Ego institutum carpere tramitem
Pergam innocenter: tu propius meis
Aurem benignus questibus admove,
Ac me periculis tristibus assere.

Per plana firmo quod gradior pede,
Quod recta sector, muneris est tui:
Ergo salutis te columen meae
Coetu in celebri laudibus efferam.

Ps. XXVII. *Dominus illuminatio mea, &c.*

CARM. GEN. iii.

DEUS in tenebris quum mihi praeluceat,
Vitamque muniat meam,

Quae vis aperta terreat me? quae mihi
Fraus caeca sit formidini?

Adversus unum quum scelesti factio
Cunctas parasset copias,

Dolosa letho quae tetenderant meo
Ipsi incidere in retia.

Si comminentur castra, si minacibus
Infesta telis agmina,

Securus animi specto castra praelia
Timore liber intuo.

Unum expetivi, et usque et usque id expetam,
Curis ut exemptus malis,

Sim sancrosanctae semper aedis incola,
Augusta mirer atria,

Deoque laudes personem, artus dum regit

Vitalis aurae spiritus.
 Tum me sub umbra conditum tentorii
 Celabit, et periculis
 Procul remotum, rupis abruptae velut,
 In arce positum, muniet
 Ac ne relictum nunc quidem impiae sinet
 Vi factionis opprimi:
 Victorque solvam vota, nec victoriae
 Auctor mihi tacere.
 Audi invocantem supplicem, et fractum malis
 Bonus favensque sublevari.
 Te mens anhelat, vultus ad vultum tuum
 Intentus usque respicit:
 Ne conde vultus lumen a me amabilis,
 Neu me in tenebris desere.
 Servum per iram ne sine opprimi tuum:
 Vitamque, quam debet tibi,
 Tuere ab hoste, et e periculis eripe,
 O spes salutis unica.
 Me cari amici, me propinqui, me pater,
 Me blanda mater liquerat:
 At non reliquit, qui pius in asperis
 Non deserit rebus, Deus.
 Parens benigne, me vias doce tuas,
 Rectaque deduc semita:
 Ne vis metusque ab hoste me deterritum
 De calle recti detrahat.
 Ne me impiorum obnoxium libidini
 Relinque. Testes impii
 Fingunt maligne falsa de me crimina,
 Armantque se mendaciis.
 Mens victa tantis jam satisfaceret malis,
 Ni spes soveret me tua.
 Benignitatis, post labores anxios
 Mox affuturum gaudium.
 Vivusque vivos inter ipse commoda

Vitae beatæ præstolor.

In rebus ergo turbidis ne concide,

Sed fortis usque sustine :

Te roborabit Dominus, et cor fulciet ;

Tu fortis usque sustine.

Ps. XXVIII. *Ad te, Domine, clamabo, &c.*

CARM. GEN. xvi.

PRinceps stelliferis altior orbibus,
Vitæ præsidium et certa salus meae,
Aurem suppliciiis da facilem meis,
Ne fiam similis busta petentibus.

Audi vota, parens, quæ tibi profero
Supplex cum gemitu, brachia porrigens
Ad coelum tremulis pervigil ignibus,
Coelum templa tuæ conscia gloriæ.

Ne me connumera coetibus impiis,
Neu tanquam socium plecte nocentibus :
Quorum blanditiis illita mollibus
Lingua est, mens gelido livida toxico.

Illis nequitiae premia sint suae,
Et merces studiis æqua nefariis :
Pro semente legant semina, pessimis
Dignum consiliis supplicium luant.

Non his consilii provida vis tui
(Qui me conspicuis tollis honoribus)
Infectasve manus a scelere avocat,
Aut infecta odiis pectora mitigat.

Ergo nec series longa propaginis
Florebit, patrias nec soboles opes
Longaeva accipiet : sed celeri genus
Clades exitio proruet ac domum.

Laus rerum Domino, qui precibus meis
Se non difficilem præbuit : hinc meae
Vires, hic clypeus rebus in asperis :
Hinc spes, auxilium hinc non dubium in malis.

Hinc cor gestit ovans : carminibus tuas
 Laudes ora sonant : qui populum tuum
 In rebus trepidis protegis, et tuum
 Regem ex insidiis omnibus eripis.

Custodi populum, Rex hominum, tuum :
 Hebri fac soboles largiter omnibus
 Vitae continuo fructibus affluat,
 Donec perpetuum sol referet diem.

Ps. XXIX. *Afferte Domino, filii Dei, &c.*

CARM. GEN. XV.

SEU dives auro es, sive opibus potens,
 Seu marte parta clarus adorea ;
 Agnosce numen gratus, et huc refer
 Quaecunque laetum ducis ad exitum.

Huic pange laudes, et prece supplicae
 Rerum parentem concilia : et Dei
 Nutu regentis stelliferam domum
 Dignare justis nomen honoribus.

Cujus liquentes vox gravis pluit
 De nube rores, terrificos ciet
 Coelo tumultus cum tonitru, maris
 Turbata ventis concitat aequora :

Vox dignitatis plena, nec irritae
 Unquam ad patrandum jussa potentiae ;
 Nudare cedris seu Libanum juvat,
 Celsasque ventis sternere fraxinos :

Seu vineta faxis saxa revellere,
 Notiisque montes scilicet erutos
 Versare, taurum ut verna per avia
 Vexat juventae laeta protervitas.

Ad vocis ictum nubibus exsilit
 Elisus ignis : tesqua Arabum tremunt :
 Ferac pavescunt : ante diem fluunt
 Partus acerbi : robora concidunt.

Quaecunque templo coelum habet aureo,

Quaecunque

Quaecunque tellus daedala sustinet,
Quae celat undis aequor in abditis,
Dei fatentur cuncta potentiam.

A voce vindex pontus inhorruit,
Undisque montes obruit, arbiter
Æterne rerum, quum libuit tibi
Delere gentes fluctibus impias.

Te dante vires, non opibus feros
Horremus hostes, non numero graves:
Te dante pacem, progeniem Isaci
Cornu beabit divite copia.

Ps. XXX. *Exaltabo te, Domine, &c.*

CARM. GEN. vi.

TE nostra semper carmina, te lyra
Sonabit, orbis conditor optime:

De faucibus lethi imminentis
Incolumis tibi vota reddam.

Per te superbus nec lacrymis meis
Insultat hostis, nec fruitur malis:

Te rebus, incertus salutis,
Auxilium in dubiis poposci.

Per te receptis viribus haurio
Vitalis aurae lumen amabile:

Nec inferum sub nocte longa
Et tenebris jaceo sepulchri.

O turba puris dedita ritibus

Sacrisque castis, tollite laudibus

Placabilem votis parentem,
Et memori celebrate plectro.

Vanescit irae vindicis impetus

Bullae fugacis more: Dei favor

Bonis manu vitam benigna

Tristitiae vacuum rependit.

Si forte sero vespere fletibus

Vultus rigamur, mox redit aurea

Cam

Cum luce risusque, et jacentes
Exhilarans animos voluptas.
Pacis beatæ cum fruerer bonis,
Mecum loquebar : De stabili gradu
Felicitatis nulla fortis
Me dubiæ quatiet procella,
Te dante vires, divitias, decus,
Te montis instar moenibus æneis
Firmante regnum, vanum alebat
Credulitas mihi blanda fastum :
Tu, me relicto stultitiæ meæ,
Dextram retraxisti : retro abiit, domum
Repente turbatam relinquens,
Sors levibus malefida pennis.
O præses orbis, pectore supplice
Mox te vocavi, te lacrymis madens
Opem poposci : Quid profusus
Profuerit tibi sanguis ? inquam.
Quis mortis usus nostræ erit ? An tuas
Laudes sonabunt, factaque posteris
Miranda mûti prædicabunt
Sub gelido cineres sepulchro ?
Placatus aurem da facilem meis
Votis, severos ne querimoniis
Averte vultus : pelle membris
Pestiferi mala dura morbi.
Tu supplicanti protinus admoves
Aurem benignus : pro lacrymis mihi
Risum reducis, pro dolore
Laetitiamque alacremque plausum.
Te semper ergo carmina, te lyrae
Nostræ sonabunt : vox tibi serviet
Dicata, præbebitque nostris
Materiam tua laus camoenis,

Ps. XXXI. *In te, Domine, speravi, &c.* ♪

CARM. GEN. X.

IN te locavi spem meam,
Rerum creator optime:
At tu benignus prospice,
Ne spei pudeat irritae.

O iuste vindex, fraudibus
Ab hostium me vindica:
Audi benignus supplicem:
Da promptus abjecto manum.

Me rupe serva ut invia
Clausum, vel arce ahenaea:
Tu rupis es mihi inviae
Munimen, arx ahenaea.

Ergo ut timori mentibus
Nomen tuum sit impiis,
Praei viam mihi, abditis
Me libera de cassibus.

Tu robur es meum, tuae
Commendo vitam dexteræ:
Me libera pacti Deus
Tenax, memorque foederum.

Qui vana stulti somnia
Sectantur, odi pessime.
Tu certa spes mihi es, meae
Tu portus es fiduciae.

Inter labores asperos
Lumen tuae clementiae
Fulgens, repente turbidum
Perfudit animum gaudio.

Quum me tyrannis impotens
Urgeret hostis impii,
Jamjam imminentis pallidis
Lethi explicasti faucibus.

Miserere fracti tot malis,

Tot

Tot obruti doloribus
Caligat oculus, mens stupet :
Moerore corpus tabuit :

Caduca vita elabitur
Moerore fracta et luctibus :
Interque clades aridis
Fluxere vires ossibus.

Me ridet hostis, et meis
Insultat insolens malis :
Horrent propinqui, caeteri
Vitant metu periculi.

E proximorum mentibus
Obliteror, ceu mortuus.
Contemptior sum civibus
Quam lamna testae fictilis.

Me multitudo opprobriis
Coram laceffit asperis :
Vim machinatur in meam
Jurata mortem factio.

Ego interim fiducia
Opis tuae, dolos, minas,
Injurias, et hostium
Contemno contumelias.

Tu fila vitae temperas
Meae, regisque tempora :
Tu me impiorum libera
Ab hostium tyrannide.

Ostende vultum amabilem
Servo bonus tuo et favens :
Et me tuere, qua soles
Semper tuos, clementia.

Ne sit pudori quod tuam
Imploro opem : pudor malos
Confundat, et silentium
Longum sepulchris sopiat.

Assueta vox mendacio

Sit
Soli
Et
O
Et
Quo
Aug
H
Pro
Tua
Lin
T
Sit,
Mur
Peri
E
Qua
Mec
Reli
A
Obli
Aur
Ac i
E
Am
Qui
Et o
Q
Con
Nec
Sorti
Ps. 2

O

Sit muta, vox procaciter
Solita bonos lacescere,
Et arroganter spernere.

O quanta te colentibus
Et quot redundant commoda!
Quot teste mundo prosperis
Auges tuos successibus!

Hos protegis reconditos
Procul a minis potentium,
Tuaque munis in domo
Linguae venena ab impiæ.

Tibi perennis gratia
Sit, rector orbis, qui velut
Munita in arce me procul
Periculis submoveras.

Exspes, inops, vitam fuga
Quum vix tuerer anxiam,
Mecum ipse dixi; Jam truci
Reliquit hosti me Deus.

At tu nec in periculis
Oblitus extremis mei,
Aurem benignam supplici
Ac invocanti admoveras.

Ergo patrem rerum optimum
Amate candidi et pii,
Qui fastuosos deprimat,
Et obsequentes erigit.

Qui spem locatis in Deo,
Constanter illi fidite,
Nec robur animi concidat
Sortis procella turbidae.

Ps. XXXII. *Beati quorum remissa sunt, &c.*

CARM. GEN. XV.

O Ter beatum cui patris optimi
Noxas remisit lethiferas favor,

Cui

Cui foeda morum flagitia obruit
Oblivioso tecta silentio !

O ter beatum cui bonus arbiter
Non imputavit lubrica deviae
Errata vitae, nec reperit dolum
Caeco in recessu pectoris abditum !

Donec fovebam sub tacito sinu
Morbum, solutis languidus ossibus
Artus trahebam, luctificus dolor
Questum ciebat non patiens tegi.

Tu me premebas praevalida manu
Infestus, atris seu tenebris diem
Nox condidisset, seu rosea dies
Orbem recurrens luce retexerat.

Sic decolorem tabificus cutem
Moeror coquebat : sic macie dolor
Siccabat artus, messis ut Africae.
Cancer per aestum mities areat.

Tum mente versa vulnera protuli,
Tibi renudavi vitium meum,
Fraudem retexi : ac tu mihi protinus
Noxa soluto conciliatus es.

Qui mentis ergo pura sacra
Servare quaerit, te prece supplice
Placet : nec, orbem pontus ut obruat,
Formidet aestus letheseri minas.

Tu me periculis eripis asperis
Tutela praesens : tu mihi gaudia
Toto refundis corpore, ut hostium
Qui vincla fracto carcere depulit.

Nec sat : Tenebras pectoris auferam,
Inquis : beatæ qua serat orbita
Monstrabo vitae, nec procul a tuis
Unquam reflectam lumina gressibus.

Mulis equisque ne similis modo
Sis, bruta quorum pectora gratiam

Non mutuam novere, sed asperis

Fracti lupatis servitium ferunt.

Multa obstinatum nequitiam manent

Tormenta : pura qui Dominum fide

Orabit, huic pacem et veniam dabit,

Non durus unquam parere supplici.

Recti tenaces simplicis, et quibus

Est grata fraudum nescia veritas,

Favente laete numine gestibus

Et voce vestrum pandite gaudium.

Ps. XXXIII. *Exultate iusti in Domino, &c.*

CARM. GEN. xvii.

VOS quibus puras est amor aequitatis,

Laeti pangite carmine

Orbis auctorem Dominum : aequitatis

Hoc carmen decet annulos.

Tinniat blando chelys hunc susurro,

Hunc vocalia nathia :

Docta bis quinis resopare nervis

Hic artem manus approbet.

Huic novos cantus meditemur : uni

Laeti clangite buccina :

Nam fides dictis rata veritasque est,

Et factis comes aequitas :

Quippe qui iusti est et amator aequi, et

Veri fallere nescii :

Perque terrarum sola vasta notas

Cunctis munificentiae.

Is suo verbo sinuavit orbem

Lucentem nitidi aetheris :

Quicquid et puris radiis renidet

Campis aetheris igneis.

Littus arctavit maris inquieti,

Compressitque licentiam :

Et penu clausas sinuavit undas,

Non

E

Unde

Unde in tempore promeret.
Hunc et occasus metuant et ortus :
Hunc unum Dominum colat
Quisquis extremos ubicunque fines
Terrae aut aequoris accolit :
Cujus a nutu viget interitque
Quodcunque interit aut viget :
Cujus immotis tremefacta parent
Cuncta obnoxia legibus.
Qui malas artes populi profani
Ludit callidior suis :
Et suo injustae scelerata turbae
Fraudat consilia exitu.
At quod arcana sibi mente rerum
Auctor proposuit semel,
Dum dies et nox referent se in orbem,
Usque immobile permanet.
O quater, plusquam quater ô beatos,
Patronus quibus est Deus!
Quos sibi excepit, propriamque sortem.
Quos dici voluit suam!
Despicit mundi pater e beata
Coeli stelliferi domo,
Eque tranquillis adytis labores
Et curas hominum videt :
Quippe qui caecos animi recessus
Humani fabricaverit :
Nec quod arcano latet in recessu
Clausum pectoris hunc latet.
Sperat incassum numero tyrannus
Se tutum fore militum :
Sperat incassum validis lacertis
Se miles fore sospitem :
Saepe spem fallit praeceuntes Euros
Bellatoris equi fuga :
At Deus justos oculo irretorto

Semper respicit et pios :
 Mortis ut vertat jacula imminentis,
 Diram et saevitiam famis.
 Una spes nobis opis hinc, ab uno
 Certum praesidium in malis,
 Ille perfundet sibi dedicata
 Dulci pectora gaudio :
 Ille fidentum sibi spes precesque
 Laetum ducet ad exitum.

Ps. XXXIV. *Benedicam Dominum, &c.*

CARM. GEN. iii.

SEU laeta fors me foverit, seu tristior
 Vexarit, omni tempore
 Laudabo Dominum, semper illius meum
 Os personabit laudibus.
 Mihi haec voluptas, hoc erit solatium,
 Mihi hoc levamen in malis :
 Meoque turba tristis exemplo suas
 Solabitur molestias.
 Una agite, cuncti prosequamur laudibus
 Nomenque numenque illius.
 Ille in periculis me vocantem exaudiit,
 Statimque reppulit metum.
 Qui cuncta ad illum consilia referunt sua,
 Laeto his nitentes gaudio
 Vultus renident, nec repulsae infamia
 Rubore confundet genas.
 En, pauper iste quum vocaret, omnibus
 Hunc eruit periculis.
 Dominum timentum castra munit Angelus
 Demissus ad custodiam ;
 Et imminentes arcet hostes, et pios
 A vi tuetur impia.
 Facite periculum, jam scietis quam Dei
 Immensa sit benignitas :

E 2

Quam

Semper

Quam sint beati, spes in illo qui suas
 Omnes opesque collocant.
 Gens sancta Dominum colite: nil deerit Deam
 Fideliter colentibus.
 Violenta scritas sentiet famem: bonis
 Cuncta affluenter suppetent.
 Adeste filii, audite, vobis auminis
 Verum timorem et iudicem.
 Quicumque curis liberam et longam cupis
 Vitam beatus ducere;
 Linguae refrena virus, os nefaria
 A fraude purum confine:
 Capeſſe recta, curva vita, dilige
 Tranquilla pacis otia.
 Deus innocentes adſpicitque, et commodat
 Attentus aures ad preces:
 Torvo ſceſtoſ intuetur lumine,
 Et nomen etiam obliterat.
 Juſtum invocantem Dominus audit, omnibus
 Eum expedit periculis.
 Quum ſpes labores deſerit mortaliū,
 Afflicta quum mole ſitis
 Succumbit oneri mens, Deus præſens adest,
 Malaſque curas diluit.
 Juſtis labores ſuggerit ſemper piis
 Iniqua ſors conatibus:
 Sed, qui bonorum ſemper eſt cuſtoſ, Deus
 Sortis retundit ſpicula;
 Et oſſa ſervat ne terantur. Impios
 Ulciſcitur ſcelus ſuum:
 Et quiſquis hoſtis eſt piorum, cum domo
 A ſtirpe caeſus interit.
 Animas tuetur ſe colentium Deus,
 Nec rem domumque deſerit.

Ps. XXXV. *Judica, Domine, nocentes me, &c.*

CARM. GEN. xi.

Rerum sancte opifex ades,
 Et patrocinio protege me tuo :
 Et retro refer in meos
 Hostes perniciem quam mihi comparant.
 Scutum cum jaculis cape :
 Ensem stringe : meis hostibus obviam
 Prodi : dic animae meae,
 Secura auxilio nil metuas meo.
 In vultus pudor hostium
 Et turpis subeat dedecoris rubor :
 Foedam corripiant fugam,
 Caecas insidias qui mihi praeparant.
 Ut saevus Boreas levem
 Raptat praecipiti turbine pulverem,
 Sic illos trepida fuga
 Vindex praecipites urgeat Angelus.
 Sit coeno via lubrica,
 Et coelum tenebris lurida, nox tegat :
 Et formidine pallida
 Vindex praecipites comprimat Angelus.
 Nam me fraude mala suis
 Conati immeritum prendere cassibus,
 Et caecam innocuo scrohem
 Effodere : suis cassibus haereant,
 Et factam exitium in meum
 Caeci et praecipites in foveam ruant.
 Perfusa interea mihi
 Dulci laetitia pectora gestient :
 Mens secura periculi
 Auctorem Dominum laetitiae colet :
 Et sensus animi indices
 Clamabunt, Domino quis similis Deo ?
 Qui fastus gravis improba

Defendit tenues a violentia,
Vexantemque opis indigos
Frangit saevitiam vindice dextera.
Conjurata calumnia
In me criminibus saevit atrocibus :
Ignotum scelus in meam
Fingunt perniciem : quae bene feceram,
Comprehensant odiis malis,
Et vitae invigilant exitio meae.
Illos tabificae luis
Ægris visceribus quum dolor ureret,
Squalens veste ego lugubri,
Jejunaque fame pallidus et siti,
Et prostratus humi, Deum
Lenibam lacrymis et prece supplice.
Sic sincerus amici amor
Sub cari interitum luget amiculi :
Sic fratrem gemit unicum
Frater : sic pietas anxia filii
Maternum ad tumulum dolet.
Me fortuna gravi si tetigit manu,
Concursant, mala gaudia
Inter se celebrant : faex populi coit ;
Incauto invidiam creant :
Proscinduntque avida me petulantia
Scurrae cum balatronibus :
Dentem dente acuunt, et rabiem vomunt.
Quem finem patientiae
Tam lentae statues, ô pater optime ?
Arce hoc ludibrium, neque
Desertum rabidis trade leonibus :
Acceptum ut referam tibi
Quod vivo, et video lumen amabile ;
Et coctu in celebri canam
Te, prònum auxilium ferre vocantibus.
Fac ne spes alat improbas

Semper turba meis laeta molestiis :
Neu nutu ac oculis notet,
Exsultetque meis hostis atrox malis :
Qui sermonibus asperis
Insultat, trucibusque insidijs petit
Pacatum male callidus,
Incantum ut tacitis illaqueet dolis.
Non diducere desinunt
Rictum risu : Oculis (euge) oculis diem
Lactum vidimus, inquiunt.
O qui luminibus cuncta tuentibus
Terras respicis, haec vides ?
Ergo seposita protege me mora :
Jam tandem evigila, et manu
Ultrice indomitam frange superbiam ;
Justo et supplicio preme
Vindex juste malos : neu sine de meo
Luctu lactitiam ferant :
Neu secum tacito pectore murmurent ;
Evax, recte habet : omnia
Supra vota cadunt : vicimus, en jacet.
Foeda ignominia luant
Stultam lactitiam : dedecoris comes
Infamis pudor eluat
Importuna meis gaudia de malis.
At cordi quibus aequitas
Est nostra, ac animus nil sibi conscius,
Vitam tristitia procul
Laetam semper agant : ac Dominum ferant
Coeli ad sidera laudibus,
Qui curis famulos liberat anxiiis.
Semper justitiam mea,
Custos sancte hominum, lingua canet tuam,
Et praeconia, dum mihi
Impellet calidus pectora spiritus.

Ps. XXXVI. *Dixit injustus, ut delinquat, &c.*
 CARM. GEN. xviii.

UT exta flammis mille sacrificis cremes,
 Oscula des saxis, ingeminesque preces,
 Arasque donis largus aucumules tuis,
 Non facies tamen ut te rear esse pium;
 Scelera reclamant, et negant te credere,
 Consilio mundum qui regat, esse Deum.
 Utcunque coram blandiare, non tamen
 Impietas tacito pectore clausa latet:
 Erumpit ignis instar, ac tui trahit
 Secum odium, atque odii perniciem comitem.
 Quodcunque loqueris fraude tinctum est: respuis
 Auribus ingratis qui potiora monent.
 Scelus nefandum nocte tota cogitas:
 Recta fugis: semper deteriora foves.
 O magne rector orbis, indulgentiae
 Munera terra, fretum sentit, et astra, tuae.
 Quaecunque coelum amplectitur, parentia
 Legibus orta vigent, lapsa caduntque tuis.
 Modus aequitatis et tuae sapientiae,
 Cunctaque quae fecit, cunctaque facta regit,
 Longe nivosis montium fastigiis
 Altior est, vasti gurgitibusque freti.
 Humana gens hinc haurit auram et spiritum:
 Nec pecudes curam praeteriere tuam.
 Hinc cuncta vitae suppetunt nobis bona,
 Dum mens corporeo carcere vincta latet.
 Foetus sub alis volucris ut tegit suis,
 Praesidii fugimus spe mala cuncta tui.
 At exul animus morte liber patrium
 Quum repetet limen sidereamque domum;
 Illinc egestas et dolores exulant:
 Nemo feret votis non potiora suis.
 Passim voluptas, pura passim gaudia:

Delicias largo flumine rivus agit.
 Illic perenni vita fonte profluit,
 Vita gravis fati non resecanda manu.
 Illinc fatifcent mensium caligines,
 Quae modo sub tenebris pectora nostra premunt :
 Vultuque radius purus effusus tuo,
 Lumine nos purae cognitionis alet,
 Benignitatis interim tuae bonis,
 Qui te cognoscunt et tua facta, fove :
 Qui mente pura veritatem diligunt,
 Justitiae facias commoda ferre tuae.
 Me nec feroci calcet arrogans pede,
 Exigat aut testis impia turba meis.
 Qui scelere gaudent, scelere sic ruant suo,
 Perpetuo ut lapsos justa ruina premat.

Ps. XXXVII. *Noli aemulari, &c.*

CARM. GEN. X.

NE livor urat aemulus
 Te, si beatos videris
 Pravos, nec Euris iis opes
 Fugaciores invide.
 Nam sic facessit illico
 Umbratilis felicitas,
 Marcent comis aërentibus
 Ut falce secta gramina.
 At tu Dei fiducia
 Incumbe rectis artibus :
 Diuque terram ut incolas
 Donabit, ac te nutrit.
 In hoc sit oblectatio,
 In hoc voluptas unica :
 Is te fovebit jugiter,
 Votique reddet compotem.
 Committe vitam, rem, decus,
 Illius uni arbitrio ;

Animi

Animi tibi ex sententia
Confecta reddet omnia.

Illustris aurorae ut jubar.
Tua faciet ut sit aequitas :
Ut luce virtus sit tua
Meridiana clarior.

Perfer modeste quod tulit
Fortuna laeva : neu tumens
Ira impiorum prosperas
Res cerne torvo lumine.

Compesce bilem, noxia
Faceflat indignatio :
Ne fors nefarium ad scelus
Impellat aemulatio.

Eliminantur impii
Fumo levi velocius :
Terras modestus incolet,
Serisque linquet posteris.

Morare paullum, et impium
Nusquam videbis : adspice
Ædes, superbi vix heri
Agnoveris vestigium.

Modesta bonitas otio
Laetam senectam transiget,
Et incolenda haeredibus
Paterna linquet praedia.

Clam rete nectit impius,
Bonisque concinnat dolos :
Et dente frendens livido,
Dolore et ira ringitur.

Haec cernit ex alto Deus,
Minasque ridet irritas :
Quippe imminentem vertici
Cladem scelesto prospicit.
Ensemque stringet improbus,
Arcumque tendet, pauperes

Ut perdat, ac innoxios

Figat sagittis impiis :

Districtus ensis in sui
Domini redibit viscera ;

Frangetur arcus lethifer,

Et frustra acuta spicula.

Praestat supellex sobria,
Resteque parta recula,
Quam rapta per vim divitum
Fastidiosa copia.

Male parta justus arbiter
Disperget, et potentiam
Franget scelesti : dextera
Justum sua tuebitur.

Innoxios fovet Deus,
Ac rem tuetur : providet
Longaeva ut usque in secula
Sit sempiterna haereditas.

Seu pestis atra, seu furor
Turbabit orbem bellicus ;
Nil deerit usque innoxio,
Famem nec aegram sentiet.

Sic hostis impius Dei
Perit repente funditus,
Adeps opimae ut victimae
Vanescit in fumos leves.

Nil donat, usque et foenerat
Injustus : at justo sua
De sorte superat paupere
Quod donet indigentibus.

Justorum amici praedia
Linquent suae propagini :
At hostium radicitus
Semen peribit erutum.

Amatque justum, et dirigit
Ejus Deus vestigia :

Dextra

Dextra ruentem sustinet,
Lapsumque dextra sublevat.

Puer fui, nunc sum senex,
Ope destitutum nec pium
Videre memini, nec stipem
Ejus petentes liberos.

Iustus misertus pauperum
Dat usque et usque mutuum;
Seræ tamen propagini
Non larga deest opulencia.

Vita scelus nefarium,
Sectare recta; dum diem
Sol fundet aureum, tui
Terras nepotes incolent.

Deus aequitatem diligit,
Bonos nec unquam deserit:
At interibit funditus
A stirpe semen impii.

Iustus beata jugera
Agri tenebit, et colet
Cum prole, donec ultimus
Instabit orbi terminus.

Sermo sapiens et acquitas
In ore semper est bonis:
In corde scripta lex Dei,
Ne pes labet, gressum regit.

Observat impius pium,
Ut perdat: ast illum Deus
Custodit, ante judicem
Tuetur a calumnia.

Spem colloca in Deo, Dei
Sectare leges: et dabit
Dives potensque ut hostium
Cernas superstes exitum.

Vidi potentes impios,
Gravique fastu turgidos,

Virescere instar laureae
 Amoena propter flumina.
 Specto repente, en lubricae
 Imago nusquam gloriae:
 Nusquam manent vestigia
 Cunctis gravis potentiae.
 Iusti intueri et integri
 Vitae statumque et ordinem,
 Videbis alto in otio
 Lactam senectam degere.

At prompta semper laedere
 Prorsum interibit factio:
 Vitamque claudet terminus
 Dignus patris nequiter.

Iustus salutis collocat
 Omnem in Deo fiduciam:
 Qui fulcit aequos robore,
 Adversa cum fors intonat.

Dominus petenti fert opem,
 Et in periculis liberat
 Ab impiis, qui se et suam
 Illi salutem credidit.

Ps. XXXVIII. *Domine, ne in furore, &c.*

CARM. GEN. iii.

NE me furoris aestuante incendio,
 Servator orbis, argue:
 Neu promerentem quamlibet poenas graves
 Pergas per iram plectere.

Haerent medullis penitus infixae meis
 Tuae sagittae dexterarum.

Irae tuae hinc me, et inde mentis consciae
 Sic vis paventem percussit,

Ut nulla plagis saucii pars corporis
 Non langueat lethalibus:

Ossa ut solutis artuum compagibus

F

Sceleris

Sceleris venenum attraxerint :
Sceleris, profundo quod meum ceu gurgite
Caput resorbens obruit :
Quod in alta rursus me renitentem, velut
Immane saxum degravat.
Veteris cicatrix vulneris recrudit,
Vomitque tabem luridam.
Afflictus, humilis, ultimis premor malis,
Luctu situque squalidus :
Clausumque caecis fervet in precordiis
Ulcus, nec ulla corporis
Expers doloris pars vacat. Sic debilis
Et fractus usque et usque sum,
Malis ut impar voce lamentabili
Cor ejuletque et rugiat.
Dominator orbis, vota nec animi mei,
Nec te latent suspiria.
Pavens tremensque turbidum cor palpitat :
Defecta membra viribus
Torpore marcent languido : noctem trahens
Caligat acies luminum.
Vicini, amici, et sanguinis communio
Quos propior admorat mihi,
Procul abstiterè, foeditatem vulnerum
Vix sustinentes cernere.
At prompta semper in meum exitium manus,
Molita vim nefariam,
Dolosa tendit continenter retia,
Fraudesque versat impias.
Ceu mutus ore, surdus aure, ego interim
Obtorpui silentio,
Elinguis instar et stupentis, crimina
Qui nesciat refellere.
In te reposita est spes mea : ô rerum potens
Rector benignus annue :
Ne risus hosti sim superbo, qui meis

Insultat insolens malis :
 Qui, si vacillent lubrico lapsu pedes,
 Laeto triumphat gaudio.
 Ad perferenda sum paratus verbera :
 Vibice semper area
 Cruenta turgēt exarati corporis
 Sulcis flagrorum grandibus.
 Merui scelestus, fateor, heu merui; nocens
 Do jure poenas debitas :
 Sed invalescit hostis atrox interim,
 Viresque sumit factio :
 Vivunt vigentque, et immerentem injuria
 Me prosequuntur : pro bono
 Malum rependunt : jugiter calumnias,
 Quia recta sector, ingerunt.
 Tu ne recede longius, neu deseras
 Periculis in ultimis.
 Accurre : dextram da salutarem, meae
 Salutis auctor unice.

Ps. XXXIX. *Dixi, custodiam vias meas, &c.*

CARM. GEN. iii.

QUm saevus hostis me meo laetus malo
 Laceſſeret conviciis,
 Mecum ipſe verbis abſtinere ab aſperis
 Et jurgiis decreveram.
 Linguae obſeravi clauſtra freno, pertinax
 Obmutui ſilentio :
 Ac, temere ne quid os mali profunderet,
 Verbis bonis clauſi exitum.
 At, ignis inſtar, vetitus egredi dolor
 Exarſit intus acius.
 Tandem obſtinatae frena pertinaciae
 Perfregit ira, ac talibus
 Dominum rogavi : Mihi meae vitae modum
 Qui ſit futurus indica :

Quando evolabo liber hoc molestiae
Fastidioso e carcere.

Tu clausa nullo secla degis termino,
In te beatus ac potens :

At nos quod aevi vivimus pene est nihil,
Ac pene brevius quam nihil ;

Umbræ fugacis instar, atque imaginis
Quam reddit æquor vitreum :

Idque ipsum inani in vanitate atque anxiiis
Ægrescit in laboribus.

Animum libido torquet, inflat gaudium,
Spes tollit, ac timor premit.

Tumultuamur temere : congerimus bona
Incognitis hæredibus.

Quo me ergo vertam ? quis laboranti feret
Opem ? quis eximet malis ?

Spes omnis in te : miseriae fontem meae
Peccata tolle noxia.

Neve esse stultis me sinas et improbis
Despectui et ludibrio.

Hostiæ protervi lingua me gaudium turpibus
Proscinderet conviciis ;

Obmutui, irac vindices poenas tuæ
Has esse gnarus scilicet.

Rector parensque gentis humanæ, tua
Paullisper aufer verbera.

Viresque linguunt, vita nec semper novis
Plagis ferendis sufficit.

Te persequente scelera poenis, illico
Vigor decoreque defluit,

Tineis peresæ more vestis. O homo
Caduca res et futilis !

Parens benigne precibus aurem da meis :
Neu verba sperne supplicis :

Neu lacrymanti averte vultus hospiti :
Namque hospes hanc terram colo :

Nec ego, parentes nec mei certum locum
 Habemus hic: sed in diem
 Solliciti et horas, turbidas transegimus
 Vitae brevis molestias.
 Igitur severam paullulum abstine manum,
 Fessum ut resumam spiritum:
 Mortis priusquam, reditus unde non patet,
 Transmiserit me janua.

Ps. XL. *Expectans expectavi Dominum, &c.*

CARM. GEN. XVI.

QUM circumfremere me timor et minae,
 Intentansque avidam mors fera dexteram,
 Spes coelestis opis, sera licet, tamen
 Lenibat trepidam sollicitudinem.

Advertit Dominus, meque voragine
 Coenosi implicitum gurgitis extulit:
 Ac saxi solidis imposito jugis
 Monstravit facilem qua graderer viam.

Afflavitque novo pectora spiritu,
 Sufficitque suae materiam novam
 Laudis, quam canerem dulce loquacibus
 Nervis, ac numeris lene sonantibus.

Haec cernant rapidae qui violentiae
 Pati vel dubiis casibus imputant
 Eventa; ac trepidi se Domini in fidem
 Dent, qui stellifero regnant in aethere.

Felix qui stabili spe Dominum ac fide
 Spectat, quem tumidae pompa superbiae
 Non ad se illecebris ducit inanibus,
 Fallacique boni ludit imagine.

In nos, sancte parens, quot vigilantiae
 Et quam mira tuae pignora suppetunt,
 Quae nec mens acie cernere languida
 Possit, nec numero lingua retexere!

F 3

Aurem

Aurem mi tacite vellis, et admones
Quod labem sceleris nec pretium levet,
Nec sanguis pecudis nil merita eluat,
Nec consumpta focis expiet hostia.

Tum dixi, Venio : quod libet impera :
Adsum, sancte parens, jussa capessere
Promptus : ceu tabulis scripta fidelibus
Edunt perpetui fata voluminis.

Huc mens, huc studium tendit, uti tuis
Conformem monitis, quae gero, quae loquor,
Quae mecum tacitus cogito : nam tua
Incisa est animo lex penitus meo.

Famam justitiae per populos tuae
Late praeco fero : nec labiis meis
Nec linguae requies, omnibus ut tua
Terris (ipse vides) nota sit aequitas.

Nec justum tacui te mala plectere,
Promissique tenacem, et miseris opis
Largum : me bonitas indice gentibus
Cunctis facta palam est, et tua veritas.

Defendant igitur me bonitas tua,
Promissique fides fallere nescia :
Obsessumque malis innumeris tua
Me, rerum genitor, protege dextera.

Me poenae, capitis quae superent pilos,
Omni ex parte premunt, quas neque luminis,
In promptu est acie nosse : animus stupet,
Curarum innumeris obrutus aestibus.

At tu mundi opifex sancte, salutifer
Adsis ; auxilium ser cito, et ultimis
Oppressum penitus subtrahere me malis,
Ut pravi pudeat consilii improbos.

Turpem ignominiae tristitiam ferant,
Tendunt exitio qui laqueos meo :
Infamem referant consilii exitum,
Nostris qui capiunt lactitiam e malis.

Hunc fructum sceleris percipiant sui,
In fraudem ut recidant quam mihi struxerant,
Frustratus doleatque et rubeat, meas
Qui ridet lacrymas, et fruitur malis.

Qui credunt fidei se penitus tuae,
Illos auxilii spes recreet tui;
Ac semper Domini nomen amabile
Certent tergeminis tollere honoribus.

Exspes, pauper, inops sim licet, at mihi
Custos rerum opifex pervigil excubat.
Vitae ô praesidium et certa salus meae,
Adsis, neu trepida me crucia mora.

Ps. XLI. *Beatus vir qui intelligit, &c.*

CARM. GEN. iii.

BEatus ille qui misertus pauperis,
Fert rebus in duris opem:
Nec arroganti despicit fastidio
Prostratum et oppressum malis.
Quem rere fractum, et penitus abjectum, Deus
Attollet, et solabitur.
Cura fideli Dominus illum munit,
Et e periculis eruet:
Interque vivos sospiti dabit frui
Vitae beatæ commodis.
Artus cubili quum dolor prostraverit,
Opem feretque, et lectulum
Versabit: omnem prorsus aegritudinem
In dulce vertet gaudium.
Quum me doloris vis acerbi affligeret,
Opem poposci te, Deus.
Animæ medere faucibus (dixi) fui
Sceleris pudendo vulnere.
Dira imprecatur hostis, ac me devovet,
Laetus meis incommodis.
Quando interibit, (inquit) et cum corpore

Nox una nomen obruet?
Si forte quis me visit horum, corporis
Animique morbis anxium,
Vultu dolorem fingit, ac suspiria
Laeto trahit de pectore :
Foras profectus conditum in praecordiis
Repente virus evomit.
In me susurrat clanculum atque obmurmurat
Scelestæ conspiratio.
Clam machinantur saeva, in exitium meum
Consilia cuncta conferunt :
Secumque jactant ; Missa certe coelitus
Nunc dira vis mali hunc ligat :
Prostratus haeret : lectulo affixus jacet,
Noctem trahens novissimam.
Quin et sodalis, et mihi mensa et domo
Conjunctus, et cui maxime
Fidebam, ad hostes conferens sese meos,
In me ferox recalcitrat.
At tu salutis auctor et custos meae,
Benignus in me respice :
Manum jacenti da salutarem, hostibus
Parem ut rependam gratiam.
Tui favoris pignus id certissimum
Erit mihi, et constantiae
In me tuendo, quod malis laetus meis
Hostis ferox non gestiat.
Vires recepit corpus, innocentiam
Servavit animus, dexteram
Te porrigente, qui receperas tuam
Semper tuendum me in fidem.
Agnoscat orbis unicum et colat Deum,
Quem gens honorat Isaci :
Unumque laudet, temporum donec vices
Luces et umbrae dividant.

P S A L M O R U M

LIBER SECUNDUS.

Ps. XLII. *Quemadmodum desiderat cervus, &c.*

CARM. GEN. xlii.

NON cervus fluvijs sic avet algidos,
 (Cervus turba canum quem premit) ut tui
 Cor desiderio carpitor anxio,
 Rerum conditur optime.

Huc me raptat amor dulcis, et impotens
 Ardor ferre moras. O niveum diem
 Qui templo reducem me statuet tuol
 O lucis jubar aurcum!

Jejunis lacrymis pro dape se dolor
 Pascit, turba meis obvia dum malis
 Illudens rogat, Heus iste tuus Deus
 Cur nunc deserit exulem?

At rursus bonitas quum subiit tua,
 Et menti auxilii certa fides tui
 Illuxit trepidae, temporis illius
 Me consolor imagine:

Festis quum populus me reducem choris,
 Faustisque excipiet vocibus, et Dei,
 Pompa cum celebri, me comitabitur
 Augusta ad penetralia.

Cur me sollicitis teque doloribus
 Mens aegra exanimas? pone metum, ac Deo
 Te da: quo patriae vindice redditus,
 Grates sospes adhuc agam.

Haec mentem recreat spes, licet aviis
 Jordanis lateam saltibus, Hermonis

Exul

Exul dura licet saxa perambulem,
Solis hospita belluis.

Quamvis agminibus me mala densius
Omni ex parte premant, quam super horridos
Montes grando sonat, quam mare verberat

Raucis littora fluctibus :
Tu me si placido lumine videris,
Cedent tristitiae nubila : tetricas
Moeroris tenebras discutiet mihi
Lucis dulce jubar tuae.

Laudes interea non mihi nox tuas,
Non curae impediunt : O columnen meum,
(Dicam) et certa salus, ludibrium feris
Cur me deseris hostibus ?

Dirumpor, tacitis aestuat ignibus
Pectus, turba meis impia dum malis
Insultans rogat, Heus iste tuus Deus
Cur nunc deserit exulem ?

Cur me sollicitis teque doloribus
Mens aegra exanimas ? pone metum, ac Deo
Te da : quo patriae vindice redditus,
Grates lactus adhuc agam.

Ps. XLIII. *Judica me Deus, &c.*

CARM. GEN. xi.

VIndex esto mihi Deus,
Et patrocinio protege me tuo,
Oppressum scelere impio :
Et fraudum laqueos frange nefarios.

Vitae ô praesidium meae,
Cur me praesidio destituis tuo ?
Cur luctu vagor obsitus,
Dum saevae furias vito tyrannidis ?
Profer lumen opis tuae :

Montem pande viam quae ferat ad tñum :
Montem, quam proprie domum

Majestatis

Majestate tui numinis incolis.

Atque aram adveniam ad tuam,
Ac te, laetitiae materiam meae :

Et grata cithara tibi

Grates laetus agam, conditor optime.

Cur moeres anime anxie,

Ac me sollicito pectore maceras ?

Omnem pone metum, ac Deo

Curam crede tui, quem super aethera

Cantu sospes adhuc feram,

Quum salvus patriae reddar amabili.

Ps. XLIV. *Deus, auribus nostris audivimus, &c.*

CARM. GEN. iii.

Vetusta ad aures fama nostras attulit,

Serisque patres posteris

Stupenda facta tradidere a te, Deus,

Patrata priscis seculis :

Eliminatis quum profanis gentibus,

Et incolis prioribus,

Eorum labore fructibusque perfrui

Nostris dedisti patribus.

Certe nec armis lucidis, nec viribus

Debemus has victorias :

Sed nos favoris aura mollis et tua

Protexit indulgentia.

Ergo, salutis auctor unice ô Deus,

Ades piis salutifer.

Te dante vires, hostium ferociam

Tam facile profligabimus,

Taurus minaci quam jacet cornu pilas

Stipulaeve fasces aridae.

Superba Regum colla crasso in pulvere

Prostrata conculcabit.

Non arcus istam lethifer fiduciam,

Non mucro saevus ingerit :

Tu nos ab hoste subtrahes, sternes solo
Infensa nobis agmina.
Non ergo semper jure te cantabimus
Nostrae salutis vindicem ?
Ac donec orbis astra volvet ignea,
Te prosequemur laudibus ?
At nunc relictos objicis ferocium
Injuriae nos hostium,
Nec prodis ante nostra ductor agmina,
Qualis solebas antea.
Hosti imminenti terga cogis vertere,
Praedaeque das prementibus.
Pecus ut macello destinata, exponimur
Caedentium libidini.
Omnesque terras barbararum gentium
Errore complectus vago.
Venum dedisti nos palam, nec auctio
Te ditiolem reddidit.
Vicina nostris oppida insultant malis,
Cladesque rident : fabula
Sumus profanis nationibus : caput
Motant, labella exporrigunt.
Oculis oberrat usque contumelia,
Pudorque vultus inficit :
Dum voce acerba injurias exasperat,
Minasque torvas adjicit
Hostis protervus. Obruti tot cladibus,
Tot undequaque instantibus,
Tamen nec unquam est animus oblitus tui,
Tecumque pacti foederis :
Sese nec ullis territus periculis
Avertit aut flexit via
Recta pes : etsi penitus abjecti interim
Abs te licet draconibus
Immitioris gentis addicti jugo,
Feramur umbram ergastuli ;

Et servitutem laudamus, et nocem
 Vitae precemur taedio,
 Iniqua meritis & sine obliquo
 Offuderint se mentibus
 Nostris, manasse supplices protendimus
 Diis implarum gentium;
 Id te lateret, abscondit qui pectoris
 Prorsus latebras impictor
 Te propter, odio ceteris populis sumus,
 Et instar ovium caedimur.
 In te favoris pendimus potius: tui
 Amoris odia non premunt.

Exsurge, somnalem somnolentiae moram
 Salutis auditor corripis
 Cur ora condis, immemorque negligis
 Tuos milis in ultimis?
 Afflictus animus, et malis praesentibus
 Lassus, futuri anxius,
 Succumbit oneri: strata tabescunt humi
 Defecta membra viribus
 Exsurge genitor, et vigore corporis
 Animique cassos subleves
 Clemens bonusque nos ab hostis impii
 Immanitate libera.

Ps. XLV. *Eruitavit cor meum verbum bonum, &c.*

GARM. GEN. I.

COR micat, exsultant trepidis praecordia fibris,
 Bruitanti quorum gravido de pectore carmen:
 Certat linguae animum fando, manus aemula linguam
 Scribendo exaequare, nec nova carmina Regi
 Dum cano: Regi, hominum cui nemo e semine cretus
 Audeat eximiae contondere munere formae:
 Quem decorat lepor, et roseis affusa labellis
 Gratia: cui rerum coeli indulgentia spondet
 Hunc fore perpetuum longaeva in secula tenorem.

G

Ergo,

Ergo, armis invicte heros, age, fortibus apta
 Ensem humeris : ensẽm, per quem te gloria coelo
 Æquat ; et adversum fidens ser pectus in hostem.
 Frena tibi currus verum moderetur et æquum,
 Et quae praecipitem clementia temperat iram.
 His ducibus tibi surget honos, tua dextera factis
 Clara per ignotas fundet miracula terras :
 Cordaque vulnificis figens inimica sagittis,
 Sponte tibi coges validas procumbere gentes.

Nec maris aut terrae spatium, nec terminus ævi
 Finiet imperium, sceptri moderamine justı
 Quod regis, et leges mollis clementer acerbas.
 Te super aquaevos omnes regnator olympi,
 Diligit, et læto vultum exhilaravit olivo :
 Unde tui mulcent populi nova gaudia mentes,
 Pallia quum loculis tibi depromuntur eburnis,
 Et myrrhae passim lacrymae, stactaeque suavis
 Halitus, et molles casiae funduntur odores.
 Ancillae apparent genus alto e sanguine Regum
 Inter honoratas promptae ad tua jussa ministras.

At Regina thori consors tibi dextera adhaeret,
 Auro picta sinus, auro radiata capillos,
 Misit ab Eois Ophyre quod flava caminis.
 Tuque adeo Regina audi, et rem pectore conde :
 Nec mea dicta nega placidas demittere in aures :
 Jam nunc et patriam et patrem obliviscere, jam nunc
 Ex animo caros penitus deponere propinquos :
 Unum oculis spectā, unum animo complectere Regem :
 Regem oculis animoque, tuo qui pendet ab ore,
 Unius et pulchris defixus vultibus haeret,
 Hunc dominum agnosce, et supplex venerare : nec illi
 Officio studioque tibi concedet ; et illa
 Undarum regina Tyrus te murice et auro
 Accumulans colet : et vicina per oppida late
 Procumbent tibi suppliciter gazisque potentes,
 Aut opibus clari : meritumque seretis honorem

Hunc

Hunc populi. Pharii proles generosa tyranni
 Tota decens, tota est gemmisque insignis et auro :
 Et facies cultum illustrat, facieque decora
 Pulchrior est animus. Tibi, Rex, en ducitur uxor,
 Dives opum, dives pictar vestis et auri,
 Virginibus comitata suis, de stirpe propinqua;
 Virginibus, quas pompa frequens clamore secundo
 Insequitur, plausuque fremens lactaeque choreae
 Cantibus augustam laetas deducet ad aulam.
 Neu desiderio nimium tangere tuorum,
 Virgo, tibi dulcem patrisque et matris amorem
 Leniet adnascens sobolis generosa propago :
 Quos regere imperio terras, totumque per orbem
 Adspicies populos sceptris frenare superbos.
 Nec tu carminibus, Rex magne, tacere nostris :
 Quaque patet tellus liquido circumfusa ponto,
 Posteritas te sera canet : dumque aurea volvet
 Astra polus, memori semper celebrabere fama.

Ps. XLVI. *Deus noster, refugium et virtus, &c.*

CARM. GEN. VI.

Q Uum muniat nos praesidio suo,
 Virtute firmet, cum gravis intonat
 Procella, fortunae periculis
 Eripiat dominator orbis,
 Nullam expavemus vim : quatiat licet
 Orbem tumultus, terraque sedibus
 Convulsa, montium ruinis
 Arctet aquas pelagi frementis :
 Infana quamvis aequora saeviant,
 Et vorticoso gurgite torqueant
 Spumamque limumque, et procellis
 Terrificis scopulos flagellent.
 Nam civitatem, cui Deus unice
 Indulget, aris et propriam suis

G 2

Dicavit,

Dicavit, argenti peretrans
 Lympha fugax hilarat liquore.
 Occulta ne vis aut timor hosticus
 Urbis quietem sollicitat, Deus,
 Gentis suae intentus saluti,
 Praevenit auxilium pericla.
 Gentes tumultus concitet impias,
 Et regna belli concutiat furor.
 Flammis fremit coelum coruscis,
 Terrificet labefacta tellus:
 Hac et duelli, pacis et arbiter
 Stat, praeliorum qui regit exitus,
 Munimen, et nostrae salutis
 Praesidium, Deus Abrahami.
 Venite, adeste, et cernite non prius
 Audita, mira, incognita, quae Deus
 Patravit in terris ab orth
 Solis ad Hesperium cubile.
 Funesta belli incendia sustulit:
 Fregit eruentae spicula lanceae:
 Contrivit arcus, et volucres
 In cinerem minuit quadrigas.
 Sedate motus montis, ait Deus,
 Measque vires noscite, quem nolet
 Quocunque sub coelo repastus
 Gens hominum colit orbis oras.
 Hac et duelli, pacis et arbiter
 Stat, praeliorum qui regit exitus,
 Munimen, et nostrae salutis
 Praesidium, Deus Abrahami.

Ps. XLVII. Omnes gentes plaudite, &c.

CARM. GEN. X.

TELLURIS omnes incolae
 Deo canoros edite
 Plausus, canoris pangite

Laeti Deum praeconiis :

Deum verendum et arduum,
Malisque formidabilem,
Qui regna fastu turgida
Frenat potenti dextera :
Qui bellicosa compulit
Parere nobis oppida :

Nostrumque gentes inclytas
Armis coegit sub jugum :

Haereditatem qui suam
Nobis colendam credidit ;
Unde Isaci nepotibus
Æterna fulget gloria.

En templa scandit praevio
Laetum canente classico :
En scandit auctor omnium
Vulgi secundis plausibus.

Cantate laeta carmina
Deo, canora carmina
Cantate: Regi psallite
Jucunda vestro carmina.

Qui sceptrum rerum temperat,
Ac regna terrae dividit :
Docti modorum dulcibus
Hunc ferte in astra cantibus :

Qui dirigit mortalium
Res, et salubri vinculo
Legum coercet, lucido
E siderum praetorio.

Ad hunc potentes gentium
Se contulere principes :
Ulroque colla sub jugum
Rerum dedere praesides.

Nostrum Deum diis caeteris
Sublimiorem agnoscite,

Coculum, solumque, et sidera
Suo regentem numine.

Ps. XLVIII. *Magnus Dominus et laudabilis, &c.*
CARM. GEN. iii.

Rector beate coelitum, cui nil viget
Simile aut secundum, coelitum
Beate rector, sancta jure te Sion
In astra tollit laudibus:
Sion opacam versa ad Arcton, regia
Formosa Regis optimi:
Sion voluptas gentium, uberis soli
Arvis beatis accubans.
Sensere Domini vindicis potentiam
Solymae superba moenia:
Sensere numen, quum feroces viribus
Coiere Reges, copiis
Castrisque junctis, servitutem civibus
Tuis minati et vincula.
Perstrinxit oculos intuentium stupor,
Et horror artus perculit:
Quales tremores querulus excitat dolor
Vexante partu foeminas:
Pavorque trepida sparsit attonitos fuga,
Euri procella ut aequora
Excita ab imis penitus evertens vadis,
Trepidias carinas dissipat,
Haec facta priscis rettulere seculis
Parvis parentes liberis:
Haec nos in urbe vidimus Dei, ratis
Qui frenat orbem legibus;
Haec urbe in illa vidimus, cui pervigil
Deus ipse custos excubat.
O sancte rerum genitor, in rebus malis
Tuam advocamus dexteram:
'Tuas ad aras supplices advolvimur.

O rector

O rector orbis optime,
 Tua laus per oras ultimas mundi, et tuae
 Imago fulget gloriae
 Et acquitatis. Te scelestos verberare
 Plestente iusto, gestient
 Colles Sionis: nec feret tacitum suum
 Judae propago gaudium.
 Ite, et Sionem obambulate, moenia
 Spectate, turres arduas
 Numerate, fossam et aggerem intuemini,
 Molesque celsas acdium,
 Narrate natis, posterorum ut audiant
 Et obstupescant secula:
 Solumque noscant et colant nostrum Deum,
 Ortusque finisque inscium;
 Qui sempiternus sempiterna nos ope
 A fraude vique proteget.

Ps. XLIX. *Audite haec omnes gentes, &c.*

CARM. GEN. XV.

Audite gentes, ortus et occidens
 Advertite aures, et medio dies
 Quos torret axe, et qui vitreum solum
 Ponti nivali finditis orbita.

Audite, sive ignotus, et infima
 De plebe pauper, sive opibus potens,
 Multaque fulges plebe clientium,
 Aurique gazis ditibus incubas.

Fontes recludam jam sapientiae:
 Plenoque promam pectoris e penu
 Prudentiam: jam lingua recondita
 Oracla gestit carmine pandere.

Cur congerendis me cruciem bonis,
 Famemque et acrem pauperiem timens,
 Ut vita curis anxio tristibus
 Me tristiore truda ad exitum?

Gemmis

Gemmis et auro et murice divites
 Superbientes adspice, qui sibi
 Gaudent beato plaudere somnio,
 Tutosque fluxis credere se bonis.

Germanus auro non redimet suum
 De morte fratrem: nec pretio Deum:
 Donisve flectet fata retexere,
 Ut membra liquit frigida spiritus.

Sed nec perennes interitus moras
 Dives pacisci, nec potis est putres
 Ne solvat artus tempus edax: vetat
 Id lege dura fixa necessitas.

Mors aqua stultis et sapientibus
 Intentat arcum: par manet exitus
 Vitae hos et illos: occupat improbis
 Ignotus haeres parta laboribus.

Villae superbae delicias breves,
 Luxuque structas regifico domos
 Linquunt: sepulchrique irremeabilis
 Tenebricosis sub latebris jacent.

Quid fama duris parta laboribus
 Prodest? inanis quid tituli decus?
 Quid aura blandae laudis, et ambitus
 Nomen futuris prodere seculis?

Quum vani honoris ver breve floruit,
 Lethale spirans mortis hiems, viros
 Et bruta raptans interitu pari,
 Oblivionis nube pari premit.

Hac stulti ierunt: hanc male providos
 Ducet nepotes error in orbitam:
 Quos mors sepulchri sub scrobe conditos
 Depascet, imbelles ut oves lupus.

Aeterna coeli temperies pios
 Manes fovebit lucis in aureae
 Splendore: qualis mane fuit nitor
 Per prata vernis picta coloribus.

Stultis senectus robora deteret,
 Pro sumptuosis bustum erit aedibus :
 At me benignus de barathri cavo
 Specu remissum suscipiet. Deus.
 Nec te cupido sauciet aemula,
 Stuporve, si quem videris impia
 De plebe fluxis conspicuum bonis,
 Clarumve multa fulgere gloria.

Quum dexteram mors illacrymabilis
 Injecit, ex tam divite copia
 Secum sub umbras nil feret : et comes
 Infida bustum gloria deferet.

Dum commeantis pectora spiritus
 Haustu calescunt, poscuntur bonis,
 Seseque curat molliter, et monet
 Omnes eundem pergere tramitem.

At quum parentes cesserit ad suos,
 Longum dolebit stulticiam brevem,
 Ad regna tractus lucis egentia,
 Quae semper horror nullus obsidet.

Restrix honoris ni sapientia
 Accesserit, brutis homo bestis
 Nil interest : quos vita facit pares,
 Exspectat aeque inglorius cultus.

Ps. L. Deus Deorum Dominus locutus est, &c.

CARM. GEN. VI.

QUI frenat aquis legibus arbiter
 Superba Regum colla minaciam,
 Vocabit in jus orbem ab ortu
 Solis ad Hesperium cubile.

Vultu verendo tum facer ardua
 Pulchrae Sionis de specula loquens,
 Ad gentis humanae coactum
 Concilium Deus ora solvet.

Non facta semper non sinet impia

Impune

Impune grassari, veniet Deus :

Flammae vorax illum antecedit

Vis rapidis agitata ventis.

Testes vocabit, cum populo suo

Asturus, ignes, lumine conscio

Qui cuncta despectant ab alto, et

Omniparae sola vasta terrae.

Adeste primum gens mihi propria,

Gens sancta, (dicet,) cui super hostiis

Legem dedi rite offerendis,

Perpetuum pepigique foedus.

Hic aequitatem iudicis igneus

Miratus aether, iustitiam Dei

Annunciabit : nam sedebit

(Ne dubita) Deus ipse iudex.

Audi Abrahami progenies boni,

Peculiaris gens mihi : te voco,

Testem benignitatis in te

Perpetuae, et soliti favoris.

Non arguam te, quod mihi victimae

Cruore raro altaria sparseris,

Aut parcus armenti cremaris

Rara sacris holocausta flammis.

Non taurum egens te de stabulis peto,

Hircumve caulis : omne pecus meum est,

Quod montium anfractus pererrat,

Quod nemorum tegitur latebris.

Nec me volucris rupis in edito

Usquam recessu nidificans latet :

Non ulla picturato amictu

Ruris avis genialis hospes.

Quod si esurirem, scilicet ut petam

A te necesse est, arbiter aetheris,

Terrae, fretique, et quicquid ingens

Orbis habet gremio capaci ?

Taurine

Taurine vescor carnibus, aut bibo
Hirci cruorem? pectore candido

Grates age, et quovis litabis

Rite Deo sine caede voto.

Tum deprehensus rebus in asperis

Securus implora: auxilium feram,

Grates ut accepta salute

Laetus agas, Dominumque laudes.

At impium sic alloquitur Deus;

Qua fronte leges tu recitas meas?

Et ore sanctum impurus audes

Sacrilego memorare foedus?

Tu legum habenis impatiens regi,

Et institutis, moribus et bonis

Juratus hostis, voce laudas,

Tecum animo mea verba rides.

Cum fure furti consilium cois,

Moechis adulter te socium applicas:

Ad probra projectus, dolosa

Perniciem meditare lingua.

Cum fratre juncti vincula sanguinis

Oris procacis non rabiem premunt:

Infamia germanum eodem

Dedecoras utero creatum.

Et arbitraris me similem tui,

Quod perpetrata haec dissimulaverim?

Ne crede: tecum expostulabo,

Ante oculos tua facta ponam.

Considerate haec vos, quibus excidit

De mente caeca mentio numinis:

Ne, quum prehendam, nemo sit qui

De manibus mihi presa tollat.

Si victimam vis magnificam mihi

Maclare, laudes canta, age gratias:

Hac itur ad certam salutem,

Haec superos via pandit axes.

Ps. LI. *Miserere mei Deus, &c.*

CARM. GEN. V.

O Salus rerum, lacrymis precantum
Mollibus flecti facilis, rogantem
Lenis exaudi, scelerumque tetras

Ablue sordes.

Usque peccati lave et usque labem,
Dum repurgatum maculis pudendis
Purius corpus niteat recocto

Ignibus atro.

Nam meam agnosco (pudet heu pigetque)

Ah miser labem : vitiique foeda

Mentis obversans oculis imago

Semper oberrat.

Unus arcani es mihi testis : unus

Arbiter verax, temerario ausu

Improbas linguas tua judicantur

Facta refutas.

Quippe jam primo scelus usque ab ortu

Haeret, infectas vitians medullas :

Deque conceptu genitricis hausi

Semina labis.

At tibi cordi est sine fraude veri.

Simplicis candor, fideique certae

Puritas, nullo labefacta duri

Turbinis ictu.

Hanc facis tanti, vitiis ut atris

Oblito, legum sapientiaeque

Tu mihi arcanæ facilis beatum in-

dulseris haustum.

Ergo me hyssopi, fator alme, lastra

Frondis adpersu : maculaeque cedent,

Membra candorem tibi lota vincent

Pura nivalem.

Si bonus lactum placidusque mittas

Nuntium,

Nantium, tristem mihi recreabilis
Gaudio mentem: stupidos recurreret
Robur in artus.

Ne meos lapsus oculis acutis
Semper observa, numerave laces:
Sed malae culpa nimium tenaces
Ablue sordes.

Cor mihi rectum, scelerisque purum,
O potens rerum genitor, vofinge:
Spiritus firmum renova novata
Cordis in aula.

Neu mihi avertas faciem, tuoque
Arceas vultu procul, auferasque
Spiritus sanctum, calida incitatus
Rursus ab ira.

Redde, speratae solido ut salutis
Gaudio per te fruar, inquieti
Spiritu motus animi rebelles
Principe firma.

Tum meo exemplo moniti scelesti,
Quos via flexit male suadus error,
Denuo legum duce me tuarum
Jussa capebant.

Expia noxa mihi sospitator
Caedis infandae caput obligatum, ut
Te canam justum, pariterque lapsis
Parcere largum.

Tu viam vocis mihi pande: mutum
Tu Deus linguae moderare pletrum:
Tum feram late tua magna gentes
Facta per omnes.

Victimae si te caperent, dedissem
Victimam: sed te neque sanguis hirci
Fusus, aut sacris holocausta placant
Addita flammis.

Poenitens frandum scelerumque poctus,

Spiritus fracti, mala cor perosum,
Haec Deum placant : adhibe haec, et absque
Thure litabis.

Gentis humanae bone dux, Sionem
Quo soles vultu facilis tuere :
Pace florentes Solymae beatae

Protege turre.

Tum tibi votis bona mens pudicis
Sacra persolvat : sacer hircus ignes
Pascet, et sanguis vituli calentem
Imbuat aram.

Ps. LII. *Quid gloriaris in malitia ? &c.*

CARM. GEN. X.

Quid gloriaris impie
Tyranne pravis artibus ?

Innoxiiis clementia

Divina semper excubat.

Tua lingua semper fraudibus

Intenta comminiscitur

Nefas, nitente cotibus

Acutior novacula.

Te prava rectis plus juvant,

Plus falsa veris recreant :

Dolisque pestilentibus

Libenter aurem commodas.

Ergo Deus te conteret,

Hominumque contubernio

Eliminabit, ac domum

Evertet omnem funditus.

Iustus videbit, et gravem

Dei pavebit dexteram :

Vanaque dignos exitus

Ridebit impotentia.

En ille gaxis (inquiet)

Malisque fidens artibus,

Securus ille numinis,
Divinae opis nil indigens.

Ego, ceu virens olivula,
Domini in agello confita,
Florebo, spe fretus bona
Coelestis indulgentiae.

Te semper in coetu pio
Fraudis scelestae vindicem
Canam, et tuae clementiae
Spe dura cuncta perferam.

Ps. LIII. *Dixit insipiens in corde suo, &c.*

CARM. GEN. iii.

O Pinionum foeda mentem toxico,
Corpusque scelerum sordibus
Contaminata turba, vela dum cupit
Suo furori obtendere,
Ferri ac referri sortis arbitrio omnia
Humana comminiscitur.
Ergo exsoluta numinis formidine,
Dat frenâ turpitudini:
Scelestâ, foeda, abominanda excogitat,
Excogitata perpetrat.
Ex arce celsa siderum deflexerat
Domîus in orbem lumina,
Si quem videret forte non penitus malis
Corruptum opinionibus,
Qui mentis oculis omnium fideliter
Rerum parentem quaereret,
Erroris omnes nubili fallacibus
Fraus illigarat cassibus:
Se cuncti eisdem polluere sordibus,
Nec recta cuiquam curae erant.
Ergo ille mitis, ille munificus parens,
Ira incitatus aspera,
Gens (inquit) ista plena scelerum ac sordium,

Crudelis animo, et impia,
 Quae panis instar devorat plebem meam,
 Ecquando cognoscet Deum?
 Ecquando mentis lumine in periculis
 Agnoscet orbis arbitrum?
 Certe timebit non timenda, et conscius
 Vexabit horror pectora.
 Nam Dominus ossa conteretque, et hostium
 Ausus retundet impios,
 Vultum pudoris turpibus sparget notis:
 Turbabit animum infamia.
 En unquam Ego lucifer salutifer
 Ab axe promet hunc diem?
 Ab arce Dominus quum Sionis ardua
 Speratam opem feret suis,
 Patriaeque vinculis liberos hostilibus
 Reddet nepotes Isaci:
 Electa laudes illius gens ut canat
 Perfusa vero gaudio.

Ps. LIV. Deus, in nomine tuo saluum me fac, &c.

CARM. GEN. X.

Rerum parens me protege,
 Et saevo ab hoste libera,
 Nomen boni ut colant tuum,
 Et vim paveſcant impii.

Audi benignus supplicem,
 Nec durus aurem quæſtibus
 Occlude: vitae nam meae
 Crudelis hostis imminet.

Infestus hostis imminet
 Vitae meae: nec vindicem
 Dei potentis dexteram
 Sibi imminentem respicit.

Rerum sed aequus arbiter
 Opem feret: periculis

Me liberatum fulciet,
Et sospitem tuebitur.
Suis peribit artibus
Scelesti fraus, et incident
In ipsa caeci retia,
Quae clam mihi tetenderant,
Liber periculo, victimis
Te munerabor : te canam
Patrem, bonis placabilem,
Malisque formidabilem :
Qui libero molestiis
Mihi dedisti gaudia
Haurire lacto lumine
De clade gentis perfidiae.

Ps. LV. *Exaudi Deus orationem meam, &c.*

CARM. GEN. V.

COELITUM rector bone, mitis aurem
Admove in rebus trepidis vocanti,
Neu meos vultu tetrico severus
Despice questus.
Adspice attentus mihi quo tumultu
Æstuet pectus : gemitu dolores
Quo fremant, dum vis mihi frapsque saevi
Imminet hostis.
Imminet saevus capiti tyrannus,
Et meae famae meditatur atrox
Crimen, et secum furit impotenti
Turbidus ira.
Cor micat, nervis trepidant solutis
Ossium nexus, animus labascit,
Semper et pallens oculis oberrat
Mortis imago.

Ergo sic mecum loquor : O quis altos
Nubium in tractus celeri columbae
Me levet penna, nemorum et remotis

Sistat in antris!

Ut procul cura trepida metuque
Montium solos habitem recessus,
Ocyor ventis ferar et corusci

Fulminis alis.

O Deus linguas male perde pravas,
Illitas linguas gelido veneno:

Quae dolis, probris, rabidisque vexant
Litibus urbem.

Sive lux fundat radios micantes,
Sive nox fundat tenebras opacis,
Excubant muris maledicta, vicis

Omnibus errant.

Vis, furor, fraudes, scelerum libido
Obsidet cunctos aditus viarum,
Et fames auri miseram trucidans

Foenore plebem.

Si palam saevos inimicus enses
Stringeret, si clam laqueos pararet,
Dente si famam peteret maligno,

Æquior essem:

Tu mihi insultas comes et sodalis,
Testis arcani taciturni, et auctor
Consilii, sacrae totiesque iunctus

Foedere mensae.

Gentis humanae moderator, orbem
Qui salutari regis aequitate,
Fraudis auctores scelerumque vivos

Obrue terra.

At mihi attentam dabis aequus aurem,
Sive lux promat radios ab undis,
Sive lux condat radios sub undis

Vespere sero.

Inter hostiles dabis ut tumultus
Tutus evadam: mihi nam superbis
Viribus fretus numeroque saevus

Imminet

Imminet hostis.

O potens rerum, sine fine poenis
Tu premes justis scelus impiorum,
Arrogans pectus quibus obstinata
Intumet ira.

Pace qui ficta simulant amicae
Mentis affectus, animoque virus
Occulunt, prisco neque facta curant
Foedera ritu :

Lacteus blando fluit ore rivus :
Bella cor spirat fera, suaviorque
Balsamo sermo secat instar ensis
Vulnere caeco.

Tu tui curam Domino relinque,
Is tuos gressus reget, is dolores
Leniet, justumque spe sublevabit
Rebus in arctis.

Impio, fallaci, avidoque caedis
Fila mors rumpet viridi in juventa :
Me tui, rector bone, spes favoris
Certa fovebit.

Ps. LVI. *Miserere mei Deus, quoniam, &c.*

CARM. GEN. vi.

ORbis creator me bonus adspice,
Injurioso quem pede prorutum
Hostisque conculcat, premitque
Assiduis agitans periculis.

Conculcat hostis me numero ferox,
Et insolenti saevitia premit :

Nec liberas lucas laborum,
Nec vacuas sinit ire noctes.

Seu luce terror sollicitus mihi,
Seu nocte circumstat, pater optime,
Spes rebus in duris mihi una,
Et columen superas salutis.

Te fretus uno, pollicitis tuis
Innexus unis, nec metuam dolos
Mortalium caecos, minasque
Terrificas, et aperta bella.
Calumniantur quae loquor omnia,
Pravaque carpunt facta libidine :
Huc conferunt omnem laborem, ut
Exitium mihi moliantur.
Coetusque cogunt, et capiti meo,
Qua fraude, qua vi, jugiter imminet :
Vestigia observant, nec horam
Insidiis vacuam relinquunt.
Impune tantam nequitiam ferent ?
Pravique fructum consilii legent ?
O arbiter mundi, nec illos
Praecipites agis in ruinam ?
Meae labores tu numeras fugae :
Urna repostas tu lacrymas meas
Servas : apud te certa constat
Usque mei ratio doloris.
Aurem vocanti tu facilem mihi
Das, atque inanes spes facis hostium :
Et signa non obscura amici
Das animi, et stabilis favoris.
Te fretus uno, pollicitis tuis
Innexus unis, nil metuam dolos
Mortalium caecos, minasque
Terrificas, et aperta bella.
Te semper ergo carmine patrio
Laudabo, vitae praesidium meae :
Ex hostium ferro dolisque
Incolumis tibi vota reddam.
Te liberatus vindice, te meum
Firmante gressum, ne titubent pedes,
Dum spiritus fovebit artus,
Jussa sequar tua, rector orbis.

Ps. LVII. *Miserere mei Deus, miserere mei: &c.*

CARM. GEN. II.

SAncte parens miserere animae pereuntis, et omnem
In te salutis quæ locavit spem suae:
Meque tuis alis tectum defende, procellae
Dum saevientis impetus deferreat.
Te voco, te (solum in rebus quod restat egenis)
Appello, supplex et tuam imploro fidem.
Te voco, qui cumulata mihi promissa refundes,
Et coepta duces prosperos ad exitus:
Qui mihi subsidium e coelo praebebis, et hostis
Jamjam imminentis liberabis faucibus:
Qui dabis auxilium ex adyto sublimis olympi,
Memorque fidei et pristinae clementiae.
Inter enim saevos habito feritate leones:
Flammam vomentes versor inter belluas,
Lingua quibus saevo proscindit acutius ense,
Dentes sagittis lanceaeque cuspide.
O Deus augustum celsò caput exsere coelo:
Ostende terris gloriae jubar tuae.
Explicuere meis pedibus sua retia: terrae
Me saevus hostis penitus afflictum premit.
Et scrobibus fossis iter obsedere: sed ipsi
Mihi paratas in serobes caeci ruent.
Mens invicta malis, animi vigor integer, orbis
Te voce rector, te celebrabit lyra.
Eia age depositis mens expergiscere curis,
Et tu canora barbitos cum nabliis,
Ocyus auroræ quam lucifer excitet ignes,
Auroa cantus quam volucrum exsuscitet;
Te, pater alme, canam: populos tua facta per omnes,
Quacunque tellus panditur, vates feram.
Nam tua siderei bonitas fastigia coeli,
Fidesque tractus nubium supervolat.

O Deus augustum nitido caput exferre coelo,
Ostende terris gloriae jubar tuae.

Ps. LVIII. *Si vere utique justitiam loquimini, &c.*

CARM. GEN. VI.

QUI jura celso de folio datis,
Qui frena legum flectitis, en erit
De plebis ut caussis egenae
Judicio statuatis aequo?
Quin mente prava nequitiam et dolos
Versant, sub umbra justitiae tegunt
Injuriam : factis honesti
Objiciunt speciem pudendis.
Materna ab alvo flagitii viam
Sensim sequuntur : perque suos gradus
Obliqua sectandi libido
Cum teneris adolescit annis.
Lingua venenum pestifera gerunt :
Auresque claudunt consiliis, velut
Obturat aures callida aspis,
Quae magicos metuit susurros.
Confringe malas, ô Deus : impudens
Os comminutis contere dentibus :
Et rictibus faevis hiantes
Hos inhîbe catulos leonum.
Emissa fracta cuspide spicula
Intercidant, nec vulnera perferant :
Ipsique vaneſcant repente,
Per bibulas velut unda arenas,
Sensim liqueſcant, tardigradus velut
Limax : acerbo funere deferant
Vitale lumen, more foetus
Ante suum pereuntis ortum.
Florentis aevi in limine, turbinis
Vis atra tollat progeniem, prius
Quam furculus spinas tenellus

Exferat.

Foet
Justi

Vitae
Mane

A

Defen
Me se

Ab

Laeti

Meae

Qui c

Ult

Confi

Exfur

Per ol

O a

Et ag

Favor

Pecul

Exi

Comp

Neu p

Nefar

A

Peran

Et in

Canth

Exserat, et stimulis acutis
 Foecunda late brachia porrigat.
 Justique poenae vindicis exitum
 Laeti videbunt, impique
 Sub pedibus fluvium cruoris.
 Vitae bene actae gens hominum sciet
 Manere justos praemia: at impios
 Manere poenas, arbitrumque
 Esse Deum sciet orbis aequum.

Ps. LIX. *Eripe me de inimicis meis, &c.*

CARM. GEN. X.

AB hostis inclementia
 Me rector orbis aslere:
 Defende vim crudeliter
 Me semper oppugnantium.
 Ab improbis me potegē
 Laetis cruore innoxio,
 Meae saluti per dolum
 Qui caeca tendunt retia.
 Ultro immerentis in caput
 Consilia cuncta conferunt:
 Exsurge, teque pessimis
 Per obviam conatibus.
 O arbiter mortalium,
 Et agminum coelestium;
 Favore semper qui pios
 Peculiari amplecteris,
 Exsurge, poenis impias
 Compesce gentes: perfidis
 Neu parce, qui sibi favent
 Nefanda quum patraverint.
 A sole Eoo ad Hesperum
 Perambulabunt compita,
 Et instar oblatrantium
 Cantum feroces obstrepent.

Nihil

Nihil nisi merum crepant
Ferrum, cruorem, vulnera :
Et quae loquuntur propalam,
Clam posse rentur obrui.

Meae salutis tu Deus
Tutela praesens, irritas
Ridebis iras, et tua
Me dextera tueberis.

Tu robur es meum, meae
Vires, et arx fiduciae.
Ergo quieto pectore
Exspecto spe tui auxilii.

Discrimina imminetia
Ope antevertes : et malis
Fracta hostium superbia,
Laeto fruar spectaculo.

Ne prorsus impios tamen
Una ruina elimina,
Oblivioso ne pii
Torpore recta negligant :

Sed error illos dissipet
Vagos per orbis ultimas
Oras : tuaque dextera
Semen piorum protege.

Ob oris arrogantiam,
Virusque linguae noxium,
Mendacia et perjuriam,
Consume semen impium :

Evelle stirpe ab ultima
Justi furoris impetu,
Ut norit orbis ultimus
Deum bonorum vindicem.

A sole Eo ad Hesperum
Perambulabunt compita,
Et instar oblatrantium
Canum procaces obstrepent.

Passim vagati, pauperem
Victum ut parent, sub vesperum
Serum petant cubilia,
Victus egentes pauperis.

Ego interim Deum canam,
Fortem, bonumque in asperis
Rebus suorum vindicem,
Fidumque propugnaculum.

Deum canam, qui robore
Me fulcit, auget viribus,
Benignitate subleuat,
Tuetur arx ut aenea.

Ps. LX. *Deus repulisti nos, &c.*

CARM. GEN. ii.

SANCTE parens, nostris vitis offensus, abactos
Pressosque duris dissipasti nos malis :
Placatus mitisque veni, jamque immemor irae
Salutis auctor ad tuos revertere.

Omnis ager rimis te conuentiente dehiscit :
Committe rimas, resice quassatum solum.

Dura tuae genti spectacula ferre dedisti

Inebriatae poculo formidinis :

At trepidos tandemque animi miseratus egenos,

Signum salutis efferes : qui te colunt,

Veridicis freti oraculis, formidine mersum

Erigere rursus audeant ut verticem :

Eripiasque tuos gelidi formidine lethi

Praefens, et opifor invocantes audias.

Audiit, ex adytoque Deus flammantis olympi

Vocem rependit gaudii praenuntiam.

En tibi frugiferos Sichimae dispertiar agros :

Vallem Sucothi metiar decempeda.

Nonne mihi parent Jacobi pignora, quisquis

Vel pecore tondet arva, vel vomere secat ?

Oppida sub pedibus Syriae calcabo superbae,

I

Moabum,

Moabum, Idumen, et Palestinas domos.
 Quis mihi pandet iter munitas ductor ad arces?
 Muros Idumes divitis quis diruēt?
 Quis? nisi tu nostrae gentis, Deus unice, tutor,
 Qui nos premendos hostibus reliqueras,
 Offensus vitiis pravis: nec in arma ruentes
 Nostros praecibas dux, ut ante, exercitus.
 Nunc pater auxilium rebus bonus adfer in arctis:
 Humana fallax credulos spes decipit.
 Te duce, victrici decorati tempora lauro,
 Pedibus prememus hostis arrogantiam.

Ps. LXI. *Exaudi Deus deprecationem meam, &c.*

CARM. GEN. XV.

A Udi vocantem me bonus, et meis
 Intentus aurem da precibus, Deus.
 Projectus oris orbis in ultimis,
 Ad te recurram rebus in asperis.

Me siste rupis culmine in arduo
 Procul periculis: semper enim tui
 Spe fretus, hostis tutus ab impetu,
 Munitae ut arcis praesidio fui.

Tentorio fac semper ut in tuo
 Degam, sub aliis protegar et tuis:
 Qui lenis aurem das precibus meis,
 Qui vota laetum ducis ad exitum.

Frenare sceptris te metuentium
 Haereditatem das mihi: regiae
 Tu longa vitae tempora porrigens
 Nectes peractis secula seculis.

Securus ut te perpetuo colat
 Rex, liberalem porrige dexteram
 Fortuna in omni: quaque soles fide
 Fac ut fruatur pollicitis tuis.

Ac tum periculis liber ab asperis,
 Te voce, dulci te cithara canam,

Pacti tenacem, et munificum tuis;
Et vota ad aras perpetuo feram.

Ps. LXII. *Nonne Deo subiecta eris anima mea, &c.*

CARM. GEN. iiii.

MENS acquiescit unice mea in Deo :
Hinc spes salutis, arduis
In rebus arx haec : tutus hoc munimine
Nullum tremiscam ad impetum.
Quousque tectis fraudibus subvertere
Innoxium tentabitis ?
Poenas daturi mox et ipsi, improvidi
Jamjam imminentis exitus,
Proni in ruinam incumbitis, ceu moenia
Saxis solutis putria :
Et interim omnes corporisque et ingen?
Vires eo contenditis.
Vobis placetis fabulis vanis, gradu
Turbetis impii ut pium.
Clam devovetis corde tacito, propalam
Laudatis ore subdolo.
At tu acquiesce mens mea in Deo tamen :
Hinc spes salutis, arduis
In rebus arx haec : tutus hoc munimine
Nullum tremiscam ad impetum :
Spes inde vitae et gloriae pendet meae,
Et roboris fiducia.
Quocunque coeli gens colis sub sidere,
Huic crede rem, sobolem, domum :
Omnes ad illum mentis aegritudines,
Et laeta defer et refer :
Semperque praesens numen ejus omnibus
Adesse coeptis senties.
Ventosa regum, et principum potentia
Est vanitate vanior,
Adeoque sumo levior : ut si principum,

Hac lance vires omnium,
 Inanitatē hac colloces, cunctis simul
 Inanitas praeponderet.
 Ne firma spera parva per vim : ne nimis
 Confide stultis viribus.
 Opes abundant affluenter : ne bonis
 Da rebus animum credulum.
 Semel est professus, nec semel tantum Deum
 Id profitentem audivimus.
 Se posse solum cuncta, se solum bonum,
 Et arbitrum rerum quicumque :
 Bonis benignum semper et placabilem,
 Malisque formidabilem.

Ps. LXIII. *Deus, Deus meus, ad te, &c.*

CARM. GEN. xviii.

DEus, salutis auctor et custos meae,
 Te veneror roseus quum fugat astra dies,
 Te mens anhelat, membra sitiunt languida,
 Terra velut pluvias arida quaerit aquas.
 Quamvis arenas aridas aestu colam,
 Praesentem Dominum mens videt usque meum;
 Non aliter adyta arcana quam si conspicer,
 Numinis adservant quae monumenta tui.
 Nec dulcis aequae est vita quam benignitas,
 Qua vitam munis prosequerisque meam.
 Ergo remotis dissitus quamvis locis,
 Praesidio tutus te celebrabo tuo :
 Tui sonabunt nominis praeconia,
 Quae dederis vitae tempora cunque meae.
 Nec victus aequae recreat corpus, tua
 Excitat ut mentem laus celebrata meam.
 Tu nocte carmen, mane tu carmen mihi es :
 Tu trepido praesens fers mihi semper opem.
 Securus alis conquiesco sub tuis :
 Teque procul curis et tua facta canam.

Te quaerit animus, te colit, te deperit :
 Tu valida fulcis me, pater alme, manu.
 At qui laborant per nefas me perdere,
 Consiliis pravis digna ruina premet.
 Ferro profundent spiritum nefarium :
 Membra dabunt avidis dilanianda lupis.
 Rex lactus autem vindicem agnoscet Deum,
 Et quicumque Dei numina rite colunt.
 Metu stupentes conticescent impii,
 Spe stolidi fluxis qui tumuere bonis.

Ps. LXIV. *Exaudi Deus orationem meam, &c.*

CARM. GEN. viii.

A Udi, sancte parens, non tetricus preces
 Te poscentis opem rebus in asperis :
 Et fallacis ab hostis
 Vitam fraudibus eripe.
 Prayorum tacitis factio me dolis
 Oppugnat ; trucibus consiliis fremunt,
 Conspirantque scelesti :
 Tu me dux bonus eripe.
 Linguas ceu gladios exacuunt suas :
 Oris pestiferi verba nefaria
 Intentant, medicata
 Tanquam spicula toxico ;
 Ut rectos animi ex insidiis petant :
 Et securi avida mente coquunt nefas :
 Nec quenquam malefacti
 Formidant fore vindicem.
 Designant animis horrificum scelus,
 Et saevo laqueos consilio parant :
 Inter seque loquuntur,
 Nemo conscius haec sciet.
 Cor, mens, ingenium, consilium, labor,
 Huc tendunt, facies ut scelerum novas
 Et fraudum meditentur :

Hoc unum studium fuit.
 Ast illos subiti cuspide spiculi
 Incautos feriet magna Dei manus,
 Et lethalia certa
 Figet vulnera dextera.
 Spectantes gelidus corripit timor,
 Auctori exitium quum videant suae
 Dirum immittere linguae
 Virofae mala toxica.
 Gens humana tuae robora dexteræ
 Agnoscet, meritis laudibus efferet :
 Et mirabitur altae
 Lumen perspicientiae.
 Iusti spes animos eriget, et Dei
 Tutus praesidio laetitia fremet :
 Et gaudentia corda
 Vero simplice gestient.

Ps. LXV. *Te decet hymnus, Deus, in Sion : &c.*

CARM. GEN. V.

TE manent laudes, Deus, in Sione :
 Hic tibi castis operata sacris
 Vota gens solvet tua, victimisque
 Imbuet aras.
 Quique tam praesens tibi supplicantum
 Exitus votis tribuas secundos,
 Te petent gentes sub utroque mundi
 Axe jacentes.
 Nostra nunc iustis scelerata facta
 Nos premunt poenis : facilis querelia
 Tu tamen flecti, mala servitutis
 Vincula franges.
 O quater, plusquam quater ô beatos,
 Quos leges, lectos facies amicos ;
 Ut colant puri tibi dedicati
 Atria templi.

Ille lux felix, cumulata cunctis
Lux bonis, pectus satiabit aegrum
Gaudio, quae nos reduces sacrata
Sistet in aede.

Annues nostris facilis querelis,
Finium terrae Deus ultimorum
Spes, et extremas maris ambientis
Gurgite terras.

Tum stupor mentes quatiet tuentium,
O Deus nostrae columen salutis,
Te malis durum, miseris benignum,
Omnibus aequum.

Tu potens rerum, validisque pollens
Viribus, firmas stabili catena
Montium tractus, jugaque inquietis
Tunsa procellis.

Tu maris nigris agitata ventis
Terga componis: cohibes rebelles
Gentium motus, placidaque mutas
Pace tumultus.

Ultimi rerum tua signa norunt
Et pavent fines, quoties coruscis
Turgidum flammis fremuit sonoro
Murmure coelum,

Quique Phoebaeos habitant ad ortus,
Et quibus fera face Phoebus undas
Tingit, auctorem te hilares fatentur
Lucis et umbrae.

Tu solum, terrae sitientis imbrem
Laetus invisis, gravidaeque nubis
De sinu fundis genitale pigros
Semen in agros.

Alveus pleno tibi semper amne
Turgidus laeta novat arva fruge,
Floribus campos, nemorum virentes
Fronde recessus.

Rore tu leni sola contumacie
 Maceras terrae, subigisque glebas :
 Ebrios sulcos viridante amictu
 Messis inumbras.

Qua feres gressus, renovabis annum
 Fertilem frugum : vegetansque foetus
 Per cavas valles rignosque saltus
 Impluet humor.

Gestiet pauper tuguri colonus,
 Lacte distentas comitans capellas :
 Mugient colles, et amica fessis
 Silva juvencis.

Spes aratoris cupidas fovebit
 Fluctuans latis seges alma campis :
 Ut canat festa tibi feriatus
 Carmen in umbra.

Ps. LXVI. *Jubilate Deo omnis terra, &c.*

CARM. GEN. xix.

INcolae terrarum, ab ortu
 Solis ultimum ad cubile,
 Eia Domino psallite.

Eia Domino jubilate :
 Nomen ejus, numen ejus
 Ferte in astra laudibus.

Dicite illi : Rector orbis
 Sancte, quam stupenda rerum
 Est tuarum gloria!

Quanta virtus, qua protervos
 Mente fracta, cogis hostes
 Supplices procumbere !

Te parentem laeta honoret,
 Te potentem prona adoret
 Tota rerum machina.

Voce blanda te canamus,
 Barbato dulci sonemus,

Carminumque

Carminumque cantibus.
Eia adeste, facta cunctis
Cernite admiranda seclis :
Arcriterque expendite
Facta providi parentis,
Facta Domini consulentis
Arte mira servulis.
Vertit aequor aestuosum
Aridae in campos arenae ;
Fluminis per alveum
Agmen ire gratulantum,
Ceu per arva sicca, fecit,
Stante fluctu languido.
Frenat unts orbem habenis
Sempiternis : intuetur
Et pios et impios.
Nec sinit sibi rebelles,
Viribus fretos superbis,
Improbis votis frui.
Laus Deo nostro per omnes
Orbis oras : omnis unum
Laudet illum natio.
Morte liberavit unus
Nos propinqua : fulcit unus
Liberos firmo gradu.
Igne ut aurum, examinasti
Nos periclis : illigasti
Hostium nos cassibus.
Vincula lumbis, frena malis
Sub tyrannis induisti
Impotentis imperi :
Sed per ignes, sed per undas,
Divitis tamen dedisti
Uber agri exercitis.
Ergo supplex introibo
Templa, victimasque caedam :

Vota supplex offeram,
 Vota diuis in periclis
 Nuncupata : pinguis agnus,
 Cornigerque agni parens,
 Bos et hircus sanguine aras
 Imbuent : nec thura deerunt
 De Sabaeo stipite.

Dum Dei benignitatem
 Explico in me, cuncti adeste

Qui Deum veremini.
 Audit statim vocantem :

Nos vocantes audientem
 Prosequamur laudibus.

Conscios sceleris nefandi
 Supplices rector orbis

Aure surda respuit :
 At mihi lenis bonusque
 Supplicanti semper aurem
 Non severam commodat.

Gratias ago parenti
 Optimo, qui se roganti
 Asperum non praeiuit :

Qui sua benignitate
 Destitutum non reliquit
 Rebus unquam in asperis.

Ps. LXVII. *Deus misereatur nostri, &c.*

CARM. GEN. V.

Arbiter mundi, placidus bonusque
 Parce delictis, solito et favore
 Terra fac lactis segetem pecusque
 Nutriat arvis :

Nota per terras bonitas ut omnes
 Sit tua, et nostrae studium salutis,
 Mente quos curas patria, tegisque
 Rebus in arctis.

Ut tuas laudes populi per omnes
Praedicent terras, bonitatis usque ad
Terminos rerum celebretur omnes

Fama per urbes.

Omnis exsultet locus, omnis aetas
Gestiat plausu et fremitu secundo,
Res quod humanas modereris aequi

Juris habenis.

Ut tuas laudes populi per omnes
Praedicent terras, bonitatis usque ad
Terminos rerum celebretur omnes

Fama per urbes.

Si tuae genti faveas benignus,
Conditor mundi bone, messis agros
Vestiet, vites oleaeque colles,

Gramina campos.

Si tuae genti faveas benignus,
Conditor mundi bone, te pavebunt
Et colent gentes sub utroque mundi
Axe jacentes.

Ps. LXVIII. *Exsurgat Deus, &c.*

CARM. GEN. XX.

O Qui perpetuis orbem moderaris habenis,
Placidus bonus exsere vultus;

Impietasque exosa tuas, pater optime, leges,
Tremefacta repente facesset;

Ut levis in tenues fumi vapor effugit auras,
Ut cera linquescit ab igni.

At laetis pia turba animis sua gaudia plausu
Testabitur, et tibi, rerum

Sancte parens, pacana canet, qui lucida coeli
Vehetis super astra, nec aevi

inclusus spatiis, aeternis legibus orbem
Aeternus et ipse gubernas.

Te caminus laeti, et laetos renovamus honores,

Qui

Qui celsi e vertice mundi
Respicias humanas curas : et patribus orbos
Pueros, viduasque maritis
Prosequeris patrio affectu : qui prole beata
Steriles solare hymaeneos :
Compedibus vinctos solvis : populi arva rebellis
Bibulis obducis arenia.
Isacidae Nilo quum, te ductore, relicto,
Arabum per inhospita saxa
Errarent, tremuere soli penetralia : coelum
Maduit sudoris anhelii
Imbribus : a vultu Domini conterrita durae
Tremuere cacumina Sinac.
Arva sibi selecta bonus rigat imbore benigno :
Et quum labefacta fatiscunt,
Confirmat, recreatque afflicta : suoque fruenda
Dat habere gregi : nec egenam
Temporibus duris virtutem deserit. Arma
Trepida formidine belli
Quum quatient animos, laetum celebrare triumphum
Teneris dabit ille puellis :
Sufficietque suas in laudes carmina : reges
Numeroso milite freti
Terga dabunt, latebrasque petent : spoliisque fructus
Imbellis turba relictis.
Vestra licet somno sternantur corpora nigrac
Inter fuliginis ollas,
Illa tamen vincent nitidam candore columbam
Rutilae cervicis honore,
Quae nunc argentum nitidum, nunc lumina blandum
Radiantis provocat auri.
Quum Deus omnipotens traduceret agmina regum
Longo spectanda triumpho,
Squalida quae luctu et tenebris Solyma ante jacebat,
Nivea tum luce resulsit,
Ceu nive vicinos inter candentia colles

Salmonis culmina fulgent.

Usque sibi Basan placeat, jactetque superbus
Fastigia proxima coelo :

Ne tamen herbiferos saltus, ne pascua sacra
Ausit conferre Sioni :

Quam propriam pater omnipotens in secula sedem
Legit, lectamque tuetur :

Ille pater quem coelituum tot millia currum,
Equitum tot millia stipant.

Sive ille excelsae vehitur per culmina Sinae,
Sua seu sacra via visit :

Seu scelerum vindex celebri petit astra triumpho,
Captivaeque colla catenis

Vincta trahit : victae passim donaria gentes
Cumulant : paullo ante rebelles,

Poplite nunc flexo venerantur templa Sionis.
Igitur celebramus honores

Jure tuos, nullam nobis qui munere lucem
Vacuam sinis ire : salutis

Unica spes nostrae : semper unus frenas gubernas
Vitae, irremediabilis Orci

Unus claustra tenes, et putum fata sequuntur.
Inimicos vulneris certo

Tu figis, longa scelerum tu sorde sepultis
Lethali tempora plaga

Dividis. At caros sic consolaris amicos,
Extremo a littore ponti

Vos ego crudeli incolumes ex hoste reducam,
Rubri seu trans freta ductos

Equoris a saevo incolumes servavimus Ogo.
Caesorum in sanguine regum

Tingent crura : canes hostilia vulnera lambent :
Laetae spectacula pompae

Adspicient, pater alme : tuo, pater alme, triumpho
Plaudent tua templa petentes.

Antebunt qui voce canant, qui cymbala pulsent,
K Citharae

Citharae tuba juncta, tubaeque
Tibia, quaeque tuas celebrent, fortissime, laudes,
Doctae pulsare puellae
Tympana : te populi coctu fremituque secundo
Et plausu ad sidera tollent :
Ifacidaeque tuas in laudes ora resolvent :
Juvenis de stirpe creatus
Beniamini, Judaeque aderit generosa propago.
Neque clarus Zabulo deerit,
Nephthalidaeque duces. Nam tu tua jussa sequentis
Viresque animosque ministras :
Claraque vinctrici das tempora cingere lauro.
Solymae victoria praepes
Ex adytis volat. Ergo ferent tibi munera reges,
Atque ad tua templa ferentes
Munera, te super astra ferent. Tu freta sagittis
Lethalibus agmina fundis :
Tu fortesque domas dexteras, animosque rebelles.
Humiles tibi pendere cogis
Vestigal fractosque duces, avidique cruoris
Vindex populi agmina perdis.
Quique bibunt Nilum, qua mergitur aequoris undis,
Quique ipso fontis in ortu,
Accurrent, pacemque petent, opulenta ferentes
Tibi munera supplice dextra.
Regna hominum celebrate Deum : date carmina Regi,
Qui templa gubernat olympi
Aeterna reternus : cujus mortalia cuncta
Vocem tremefacta pavescunt.
Hunc fortem celebrate, unique accepta referte
Bene gesti prospera belli.
Cujus in Isaëdis resplendet gloria, cujus
Testantur robora nubes :
Cujus ab arcano templo venerabilis horror
Stupefacta in pectora manat.
Ifacidum Deus ille, Deus qui robore nervos,
Animosque

Animosque vigore suorum
implet : ei laudes Jacobi dicite proles :
Etenim Deus ille deorum est.

Ps. LXIX. *Salvum me fac, Deus, &c.*

CARM. GEN. ii.

SAncte parens fer opem lasso : torrentibus undis
Pene obruerunt me malorum flumina.
Pes nequit in molli vestigia figere limo :
Pronumque inundans vertici fluctus rapit.
Dum clamo, arentes urit sitis arida fauces :
Spectando lasa torquere lumina.
Me vexant odiisque premunt immanibus hostes,
Plures inumbrant quam capilli tempora.
Inque dies crescunt numero : et, ceu rapta rependam,
Bene parta per vim cogor illis reddere.
Simplicitas tibi nota mea est, bone conditor orbis,
Meaeque testis semper innocentiae es.
Fac, pater alme, bonis ne sint mea damna pudori,
Dum te colentes clade cernunt opprimi.
Te propter maledicta tuli et ludibria vulgi :
Te propter ora turpis infecit pudor.
Me vitant fratres, et eadem e matre creati
Me ceu scelestum abominantur filii.
Uror, et ira coquit penitus praecordia, leges
Tuosque ritus impii quum negligunt.
In tua quae jactant probra et convicia sacra,
In me recurrunt, corque vulnerant meum.
Si fleo jejunos, si macero pectora curis,
Rident, probrisque prosequuntur lacrymas.
Si tegor incultos faccis squalentibus artus,
Fio repente fabula et ludibrium.
Me salibus petit e portae statione senectus :
Et ebriosae sum tabernae cantio.
Interea curis, genitor, confectus acerbis,
Ad te recurro : tu benignus respice.

O genitor, sine fine bonus, sine fraude fidelis,
 In rebus arctis da salutarem manum.
 Erige pene luto absorptum : da figere gressum :
 Crudelis hostis me eripe impotentiae.
 Neu rapiat torrentis aquae violentia, neu me
 Mergatve gurgēs, aut vorago absorbeat.
 Sancte parens, nullos ejus clementia fines
 Novit, vocantem et destitutum respice.
 Ne faciem servo hvertas, qui rebus egenis
 Supplex opem orat : subito miserum subleva.
 Mitis ades : serva hanc animam, ut pudor obruat hostes,
 Qui ceu relictum me emecant conviciis.
 Tu testis mihi probri ignominiaeque superbae :
 Tu testis hostes quam proterve illuserint.
 Cor dolor urebat : sociis mihi nemo doloris,
 Nemo dolorem qui levaret anxium.
 Dulcia felle mihi tingebant sercula amaro :
 Pro vino aceti porrigebant pocula.
 Ergo victum illis vitient aconita vicissim :
 Moerorūque laeta obnubilet convivia.
 Unde sibi placidae promittunt otia pacis,
 Hinc semen illis pullulet discordiae.
 Caligent oculi, et nutent vestigia : vires
 Elumbe corpus deferant. Iram tuam
 Sic meritos effunde super : tunc hauriat illos
 Furor : colonis testa vidua moereant :
 Qui deserta habitat tentoria nemo superfit,
 Quia persequuntur dexterā afflictos tua.
 Afflictos miserosque procaciter insultantes,
 Verbis acerbant vulnera atque injuriis.
 Tu sine peccatis cumulent peccata, nec unquam
 Dulcem aequitatis sentiant fructum tunc.
 Impia de tabulis viventium nomina dele :
 Tuos nec inter hos recense filios.
 Me tenuem afflictumque tua, pater optime, dextra
 Erige, locoque siste tutum in arduo.

Hic ego carminibus rerum super astra parentem
 Tollam, et celebri gratias in coetu agam.
 Gratus hoc illi est, quam si cadat hostia ad aram
 Vitulus tenellus jam coniscans cornibus.
 Adspicient mites, et pectore gaudia volvent,
 Deum colentum laeta corda gestient.
 Audit enim Dominus tenues, nec despicit aegros
 Ob nomen ejus vinculis coercitos.
 Unum igitur tellus colat hunc, et pontus, et aether,
 Et quicquid aether, terra, pontus continet :
 Qui facit incolumem pulchram florere Sionem,
 Urbesque Judae moenibus cingit novis :
 Metiturque suis rura ante inculta colonis,
 Tenenda blandis quae relinquant liberis :
 Quae placida teneat series in pace nepotum,
 Quicumque Domini nomen et numen colunt.

Ps. LXX. *Deus in adjutorium meum intende, &c.*

CARM. GEN. xvii.

O Deus, praesens ades, et periculis
 Me praesentibus eripe :
 O Deus, duos propera labores
 Confestim auxilio ut leves.
 Qui meam quaerunt animam, erubescant,
 Foedam ignominiam ferant :
 Et fuga turpi doleant, malignis
 Qui me consiliis petunt :
 Terga dent, fufos pudor ut perurat,
 Qui rident gemitus meos.
 Teque clementi et placido fruuntur,
 Qui gaudent placitis tuis.
 Qui salutis spem posuere in uno
 Te certam penitus Deo,
 Gaudeant, semperque canant, Perennis
 Majestas et honor Deo.
 Sunt meae vires et opes pusillae :

Sed tu me Deus adjuva.
 Tu meae vires, mea spes, opeſque :
 Feſtinus fer opem mihi.

Ps. LXXI. *In te Domine ſperavi, non confundar, &c.*
 CARM. GEN. XV.

IN te ſalutis ſpem poſui meae,
 Fac me perennis ne pudor obruat.
 Audi vocantem lenis, et eripe
 Hoſtis cruenti me violentiae.

Vitaeque cuſtos et columen meae,
 Turriſque rebus ſemper in aſperis,
 Nunc turris eſto et perſugium mihi,
 Et ſacientum ſubtrahe dexterae.

A vi ſceleſtae ſubtrahe dexterae
 Pendentem ab uno ſubſidio tuo :
 Et qui iuventae tutor eras meae,
 Orbam ſenectam viribus aſſere.

Tu me tuendum matris ab ubere
 Duxti : peependit matris ab ubere
 Spes noſtra de te : materies meis
 Una eſt perennis laus tua cantibus.

Ceu continenter prodigium malis
 Natum ſerendis, rideor impiis.
 Sed me malorum fluctibus obrutum
 Spes una fulcit praefidii tui.

Me lux videbit, me tenebrae tuas
 Laudes canentem : jam ſenio gravem,
 Fractiſque laſſo corpore viribus,
 Ne me impiorum trade libidini.

Et clam ſufurrant, et caput in meum
 Occulta tendunt retia per ſcelus :
 Et dum ſceleſtum propoſitum premunt,
 Ajunt, Ope illum deſtituit Deus :

Inſtate fracto, prendite, perдите
 Nudum ſalutis vindice. Tu Deus

Ne linque fractum praesidio tuo :
Praefensque saevis hostibus eripe.

Pudore vultus inficiat rubor
Hosti dolofo, fraude nefaria
Qui me aucupatur : moereat irrita
Conata, vanum lugeat exitum.

Liber periculis, carmine te novo
Pangam tenacem polliciti, et tuis
Promptum juvandis : et numeris meis
Aptabo laudes innumeras tuas.

Canam potentem te dare prospera
Eventa, belli quum fremuit timor :
Canam fidelem reddere foederum
Promissa, largo non sine foenore.

Abusque primo flore puertiae
Laudum tuarum tu mihi carmina
Semper praefisti : ne senio gravem
Canumque nunc me, spes mea, desere :

Donec nepotum secula noverint,
Me vate, quanto robore, qua fide
Me liberaris. Justitiae tuae
Convexa mundi gloria transvolat.

Rerum creator, quis similis tui ?
Qui me malorum gurgite merferas,
Mitisque vita rursus amabili
Tracto e profundo gurgite das frui :

Opeque honoresque accumulatis bonus,
Ira remissa : et pectora turbida
Solaris. Ergo te cithara canam
Nabloque certa conspicuum fide.

O sancte nostrae gentis ab ultimo
Protektor ortu, vox mea te canet :
Te spiritus, te vita laboribus
Exemta duris, laudibus efferet.

Lux nulla solem proferet aureum,
Quae praedicantem justitiam tuam

Non audiet me, Rex bone, qui meis
Rubore vultum offuderis hostibus.

Ps. LXXII. *Deus iudicium tuum Regi da, &c.*

CARM. GEN. V.

DA tuae Regi, Deus, aequitatis
Jus ad exemplum dare, filioque
Regis ut legum patriae ad salutem
Flectat habenas.

Ut regat justis populum institutis,
Pauperum questus facili tuorum
Aure cognoscat, dirimatque lites
Legibus aequis.

Pace laetentur juga montiumque
Horridi saltus: genitrix quietis
Æquitas colles amet, asperosque
Ruris alumnos.

Jus suum det pauperibus, potentum
Curet ut ne vi tenues premantur,
Destruat quisquis miseros dolosis
Litibus urget.

Ut reformidet venientis aevi
Gens tuum nomen, sua sol diei
Donec effundet, sua luna donec
Lumina nocti.

Æquitas et jus veniens olympo
Recreet terras, veluti sub aestu
Imber, et rores pluvii beatos
Ruris honores.

Floreat, rerum hoc moderante habenas,
Jus, bonae paces vigeant, perenni
Luna dum cursu rediens novabit
Menstrua vultus.

Imperi fines maris unda fluctu
Hinc et hinc claudat: spatiumque latis
Quod modum regnis faciat, sit idem

Terminat

Terminus orbis.

Ad pedes illi cadat advolutus

Æthiops : hostes veniam precati

Supplices. vultus humiles comamque in

Pulvere verrant.

Qui tenent pontum, refluque ponti

Insulas, regesque Arabum beati,

Thuris et dites venient Sabaci,

Dona ferentes.

Illum adorabunt, mare qua remotis

Obstrepat terris, metuentque reges :

Servient gentes sub utroque mundi

Axe jacentes.

Ille desertos ope sublevabit :

Eximet curis querulos : egeno et

Pauperi dextram dabit : obrutosque

Fœnore solvet.

Nec velut vilem tenuis cruorem

Plebis effundi sinet : ergo vivat,

Deque thesauris Arabum beatis

Munera sumat.

Ac suo Regi bene comprecatus,

Illius laudes canat, illum honoret,

Largam opuni dextram celebret, patremque

Vulgus adoret.

Per feros montes segetem refundat

Terra, tam densis crepitans aristis,

Quam gravi cedros Libani flagellant

Murmure venti.

Augeat prolem numero carentem

Per vias urbis bona pax beatae :

Laeta ceu campis riguis per imbrem

Gramina surgunt.

Nomen aeterno juvenescat aevo :

Filii nomen, jubar usque solis

Dum vagae fundet radiata terris

Lumina

Lumina flammæ.

Ille Rex gentes faciet beatas
Quas sinu claudit refugo Amphitrite,
Omnis hunc tellus canet Amphitrite
Cincta beatum.

Ifaci gentis Domino Deoque
Laus, honor, virtus : opis haud egenus,
Illa quæ cuncti attoniti intuentur,
Perficit unus.

Nomen augustum canat omnis ætas,
Ulla quod nunquam taceat vetustas :
Nominis sancti penetret per omnes
Gloria terras.

P S A L M O R U M

LIBER TERTIUS.

Ps. LXXIII. *Quam bonus Israel Deus, &c.*

CARM. GEN. XV.

Tellus ut undis hospitium neget,
Undaeque terras fluctibus obruant,
Aer coruscis fulminet ignibus,
Ruina mundi sidera misceat :

Dei potentis non bonitas tamen
In rebus arctis destituet pios,
Purasve mentes nequitia sinet
Moeroris aestu funditus opprimi.

Quam pene lapsu pes mihi lubrico
Gressum fefellit, dum pede metior
Immensa parvo, dum trutina mea
Expendo stultus iudicium Dei !

Pervebat

Fervebat ira pectus, et aemulo
Livoris aestu, quum scelerum omnium
Contaminatos sordibus impios,
Florere cunctis conspicerem bonis.

Sors illa cunctis invida, mobilis,
Infida, servat perpetua fide
Istis tenorem, et robore vivido
Firmos senectam ducit ad ultimam.

Exempta duris vita molestiis
Crisque (pectus quae reliquis coquunt
Mortalibus) per laetitiam fluit
Luxumque, et aegris pura laboribus.

Ergo insolenti foeta superbia
Corda intumescunt: pectora spiritus
Ventosa tendunt: caecus amor sui
Frena impotenti dat violentiae.

M Testa invidendas non capiunt opes,
Felicitatem non animus suam:
Et vota vincens spemque superflua
Luxus fatigat, nec satiat tamen.

Verbis minores terrificant feris,
Et fastuosae mole potentiae:
Vultu procaci et vocibus improbis
Adblandiuntur nequitiae suae.

Nec impudentis garrula vanitas
Contenta linguae fundere toxica
Terras per omnes, astra laceessere
Audet, Deumque insana superbia.

Haec mente spectant attonita pii,
Et aestuanti pectore fluctuant:
Secumque mussant, Scilicet haec Deus
Quum cernat, atris abstinet ignibus?

Opes abunde suppeditant malis,
Crescitque nullo fine pecunia:
Secura pacis molliter otia
Quassante nullo turbine transigunt.

Frustra

Frustra ergo puro pectore vivitur :
Frustra innocentem contineo manum :
Frustra labores perfero, torqueor
Dolore, nullis non crucior malis.

Rursus verēbar ne temerario
Ausu improbarem consilium Dei,
Ac arbitrarer forte miserrimos
Selecta quos is pignora nuncupat.

Causas latentes dum sequor anxius,
Et pertinacis viribus ingeni
Pugno, profundum se chaos ingerit,
Et nocte mentis lumen adobruit.

Labore tandem fessus inutili
Ad te recurro, Rex bone coelitum :
Quietus exspecto ex adytis tuis
Quis hos et illos separet exitus.

Vidi repente quam pede lubrico
Starent superbi : quam stabiles parum
Opes tenerent : quam fragili loco
Fultos ruina praecipiti trabas.

Procella vindex ut sonuit tuae
Irae, fugaces cum domino suo
Evanuerunt divitiae : manet
Umbra invidendae nulla potentiae.

Sic nocte mentes ludificans fugit
Imago somni : et quae modo pectora
Sopita vano terruerat metu,
Risus per urbem mox ciet omnibus.

Donec viderem haec, moeror et anxiae
Mentem obruebant sollicitudines :
Aut haesitantem, ceu stupidum pecus,
Torpor ligabat pectore marcido.

Arcana sed vis interea tui
Me fulciebat numinis, ac manum
Dextram regebas : auspicio tuo
Ductuque clarus fulgeo gloria.

Quid terra, præter te, mihi, quid potes
Offert colendum? cor mihi tabuit,
Infracta mens desiderio tui
Languibat, aegrum corpus inaruit:

Tu rursus artus robore vivido
Firmasti: opimas suppeditasti opes.
Qui, te relicto, spe stolidi deos
Vanos adorant, claudibus obruis.

Te sector unum, tu superas meis
Spes una salus: præsidio tuo
Liber periculis, auctus honoribus,
Te sempiternis laudibus effloram.

Ps. LXXIV. *Ut quid, Deus, repulisti, &c.*

CARM. GEN. iii.

CUR nos relinquis penitus, & serium parens,
Hostique dedis impio?

Lupis vorandum cor gregem pastor tuum
Ira obstinata deferis?

Memento coetus servitute ab aspera

Quem vindicasti: quem tibi

Peculiari forte, patrimonium

Ceu proprium, receperas.

Colles Sionis, numinis sedem tui,

Bonus favensque respice.

Tandem resurge, et hostium superbiam

Compesce: perde funditus

Hostes protervos, qui tuum sacrarium

Manu nefanda polluant.

Clangunt sonora buccina, non quæ tuas

Laudes canat, ludibrio

Sed festa acerbo quæ profanet: in tuis

Vexilla figunt turribus.

Bacchatur audax ira frenis libera:

Ædis ruentis it fragor:

Quales sub altis murmurant quercus jugis,

Caesae bipenni quum ruunt.
Demoliuntur malleis et vestibus
Caelata templi limina.
Populatur ignis adyta : nominis tui
Contaminant sacrarium.
Secumque tacito comminantur pectore
Se diruturos omnia.
Nec temere : flammis strata fumant omnia
Tuo dicata cultui
Loca : signa nusquam, nulla jam miracula :
Propheta nullus perditos
Solatur, et, spe quamlibet lenta, tamen
Spondet malorum terminum.
Quousque tandem nomini fines tuo
Hostem protervum illudere ?
Quousque acerbis facta dira et impia
Exasperabit jurgiis ?
Cur otiosus retrahis manum ? exere
Tandem potentem dexteram.
Tu noster olim rector et custos, Deus,
Priscis abusque seculis.
Te vidit orbis vindicantem ab omnibus
Semper tuos periculis.
Secessit unda te jubente, et vitreo
Muro liquor coërcuit
Cursum, feroces viribus suis duces
Ponti recursus obruit :
Ipsam marinis vastiorem belluis
Hauit tyrannum, et asperis
Afflicta saxi, fluctibus cadavera
Ejecta vultur Æthiops
Voravit : inter aestu arenas torridas,
De cote dura limpidi
Fluxere rivi : te imperante substitit
Arente flumen alveo.
'Tuns dies est, nox tua est ; solis jubar

Radiis adornas aureis.
 Æquorque claudis littorum repagulis,
 Terrasque cingis fluctibus:
 Æstate lenis frigus acre, frigoris
 Æstum rigore temperas.
 Domine, intuerere probra, contumelias,
 Et hostium ludibria,
 Qui te lacerant impiis conviciis,
 Molestiis nos opprimunt.
 Ne trade vitam turturis tuæ feris:
 Turbam tuorum pauperum
 Ne sempiterna oblivione desere:
 Memor tui sis foederis.
 Nam nec tenebrae nos tegunt, nec pellimus
 Obscuritate injurias.
 Ope destituti et omnibus fracti malis
 Populi pudori consule:
 Ut te merentem prosequantur laudibus
 Miseri levati luctibus.
 Exsurge, rector orbis optime, et tuam
 Causam tuere: sis memor
 Quæ probra passim nomini semper tuo
 Stulta ingerat procacitas.
 Voces superbas et tumultus improbos
 Silentio ne supprime:
 Coramque rerum gerere te mortalium,
 Qui negligunt te, sentiant.

Ps. LXXV. *Confitebimur tibi, Deus, &c.*

CARM. GEN. xiii.

TE nos carminibus, Rex bone, patriis
 Dicemus merito: te celebrabimus
 Præsentem miseris: et memorabimus
 Facta illustria posteris.
 Quum plenis venient tempora seculis,
 Cogam, inquit Dominus, concilium meum:

Iustis suppliciis prosequar impios,
 Iustis numeribus pios.
 Fundamenta soli dissiliant licet,
 Turbetur trepidis gens hominum minis,
 Fundamenta soli fluxa adamantinis
 Nestam rursus ego vinculis.
 O stultos quoties admonui modum
 Vesanae ut facerent nequitiae suae!
 In coelum quoties admonui impios
 Ne stulte arma capesserent?
 Quid coelum stolidi voce lacescitis?
 Qua spe sic furitis? spiritus arrogans
 Cujus praesidio fretus in aethera
 Cristas erigit impias?
 Eois coeat viribus occidens,
 Conjurent calidae cum Borea plagae,
 Frustra divitias, sceptrum, potentiam
 Cuiquam conciliaverint.
 Unus Rex hominum, res hominum suo
 Versans arbitrio, praecipitem trahit
 Illum de solio, plebis ab infimae
 Hunc faece ad solium erigit.
 Nam cratera meri purpurei Deus
 Jam dextra tenet, et vindice pharmaco
 Undantem pateram temperat, et malis
 Justum supplicium parat.
 Illinc impietas undique ab ultimis
 Terrarum spatiis hauriet, et mero
 Consumto, cupido gutture turbida
 De faece exitium bibet.
 At me vate, Dei, quem genus Isaci
 Et thure et precibus placat et hostiis,
 Omnis posteritas munificentiam
 Et vim numinis audiet.
 Confringam tumidae tela superbiae
 Formidata bonis cladibus obruta

Emerget

Emerget pietas, et super aethera
Tollet conspicuum caput.

Ps. LXXVI. *Notus in Judaea Deus : &c.*

CARM. GEN. iii.

GENTES profanae numinis loco colunt
Sibi quisque quem finxit Deum :
Judaea verum noyit et colit Deum,
Laudatque festis cantibus :
Deum Sionis incolam, Solymae sacris
Cui templa fumant ignibus.
Illic minaces fregit arcus, lucida
Fregit sagittae spicula ;
Clypea sinistris rapuit, enses dexteris :
Funesta bella sustulit.
Tu praepotentes fortior tyrannidas
Virtute frangis : tu feram
Compescuisti fortium superbiam
Regum potenti dextera.
Fracta minacis spiritus ferocia,
Praedae fuere ; aut ferreo
Somno gravati condidere lumina.
Obtorpuere dexteræ
Fortes virorum, vis equorum, et currum
Elanguerunt impetns.
Tuum verendum nomen et numen ; tuæ
Quando aestus irae incanduit,
Quis obviam ausit ire ? quis miserum caput
Tuo furori objecerit ?
Quum templa mundi fulminum quateret fragor,
Ut impia tyrannide
Poenis repressa supplicem modestiam
E servitute abduceres,
Attonita tellus siluit : imbellis pavor
Mentes superbas perculit.
Ultricis irae scelera poenis obruta

Humana gens quum cerneret,
 Boni efferebant laudibus te, conscius
 Premebat horror impios.
 Vota ergo Domino nuncupate, et reddite:
 Domino verendo munera
 Ferte universi civitatis incolae
 Sanctae. Deumque agnoscite,
 Reges superbi quem pavent, qui spiritus
 Feros retundit impiis.

Ps. LXXVII. *Voce mea ad Dominum clamavi, &c.*
 CARM. GEN. vi.

TE voce semper, te prece supplice,
 Rerum invocabo conditor optime:
 Nam lenis ac placatus aurem
 Das facilem miseris querelis.
 Ad te refugi quum premeret malis,
 Ad te tetendi sollicitus manus
 Sub nocte sola, donec atras
 Lux tenebras rediens fugaret.
 Mens inquietis fracta doloribus,
 Surda abnuebat aure fidelium
 Voces amicorum, medelae
 Impatiens: animusque solum
 Intentus in te, cum lacrymis preces
 Miscens fremebat: pectora flebili
 Concussa singultu sonabant;
 Cura animi cruciabat artus:
 Aestus vetabat sollicitudinum
 Dulcem soporem carpere lumina:
 Segnis ligabat membra torpor,
 Vocis iter dolor obstruebat.
 Tum mente versa volvere secula
 Coepi anteaesti temporis, ac Dei
 Numen bonis praefens, nec unquam
 Auxilii miseris avarum.

Laudum

Laudum subibat quas tibi carmine
Lyræ canebam suaviloquæ ad modos : -

Secumque vestigabat ægra

Mens vario labefacta motu;

Num me relicto in perpetuum Deus

Opis benignam jam retrahit manum ?

Nec amplius suum tenebit

Larga Dei bonitas tenorem ?

Nec ore vatum leniet anxias

Curas suorum ? Nec miseris erit

Placabilis ? nec sistet iræ

Praecipitem bonitate cursum ?

Tandem remisso pectore, Quo dolor

Impellis ? inquam : stant adamantinis

Decreta coeli fixa vinclis,

Nec dubio labefacta casu,

Nec fracta vi, nec temporis invidis

Obliviosi obnoxia dentibus.

Rursus tuæ mentem subibant,

Sancte parens, monimenta dextræ :

Qui templa picti sideribus poli,

Frugumque campos germine fertiles,

Et secla tot nostros ad usus

Condideris pecudum et ferarum.

Quam sæpe, poenis dum premis improbos,

Tutoque fulcis præsidio probos,

Mortalibus clementiæque et

Iustitiæ specimen dedisti,

Æterne rerum conditor ! omnia

Consulta cujus factæque sanctitas

Illustrat : haud quidquam tibi ingens

Orbis habet simile aut secundum,

Mirante mundo tu Deus unice

Miræ dedisti signa potentiæ,

Ergastulis quum liberasti

Abramidas Pharii tyranni.

Videre

Videre fluctus te tumidi, Deus,
 Videre fluctus, et trepido gradu
 Fugere: turbavit profundas
 Horror aquae vitreae lacunas.
 Fudere aquosas imperio tuo
 Nubes procellas de gravido sinu,
 Sonore rauco: grandinisque
 Infremuit lapidosus imber.
 Coeli tonantis vastificus fragor
 Implebat aures: lumina fulgurum
 Terrebat ardor, et pavore
 Attonitae tremuere terrae.
 Sali rubentis pervia vastitas
 Ductore te tot millibus obruit
 Vestigia, et fluctu refuso
 Clausit iter Phariis quadrigis.
 Moses et Aron (ceu pecudum greges
 Pastor reducit) praesidio tuo
 Duxere tranquillas per undas
 Incolumes populi catervas.

Ps. LXXVIII. *Attendite popule meus, &c.*

CARM. GEN. i.

AUdite Isacidæ, et rerum pietate parentem
 Qui colitis pura, huc animos advertite vestros.
 Mira canam, sed vera canam: quæ longa vetustas
 Occulit arcanis oracula mersa tenebris
 Evolvam: priscis accepta parentibus olim
 Veriloquis dictis, in secula sera nepotum
 Transmittam: laudesque Dei, mirandaque facta
 Cognita de proavis discent me vate minores.
 Namque parens mundi sancto quum soedere gentem
 Jungeret Isacidum sibi, patres prodere natis
 Per seriem, et seris venientia secula seclis,
 Et legum monitus et facta ingentia jussit.
 Scilicet ut memori benefacta priora tenentes

Pectore,

Pectore, consilium vitae auxiliumque regendae
A Domino exspectent, trepido turbante tumultu.
Ne tam caeca animos condant oblivia, legum
Irrita ventosis ut dent praescripta procellis.
Neu similes patrum, male grata mente rebelles,
Deficiant animi instabiles, dubioque labantes
Pectore. Cur soboles Ephraemi docta sagittis
Figere vel jaculo quamvis distantia certo,
Terga dedit pene ante tubas? latebrisque salutem
(O pudor!) abiecitis quacivis turpiter armis?
Nempe quod aversos flexere per avia gressus,
Obliti legum et monitorum, et foederis isti,
Obliti tantorum operum, quae, testibus olim
Patribus, in Phariis Dominus patraverat oris.

Quum mare divisit sese cumulante profundo,
Inter et aggestos undae stagnantis acervos
Incolumem eduxit populum, duce nube serena
Luce, per obscuras flamma praecunte tenebras.
Flumina de solidi patefecit vulnere saxi,
Damnatisque siti rivos donavit arenis.
Nec satiati undis linguis tenere procaces:
Ausu immane scelus, deserta per avia rursus
Tentavere Deum: et ventris stimulante voracis
Ingluvie, petiere cibos: ac talibus ora
Solverunt: Silicis durae qui flumina venis
Elicuit, subitoque sitim torrente levavit,
Non potis est panem, non laetae sarcula mensae
Addere? non epulis convivia larga profusis?

Audiit omnipotens, calidaque accensus ab ira est,
In Judamque hausit flammato corde furorem.
Et populo tamen ingrato, totiesque salutis
Immemori acceptae, victum dedit esse petitem.
Castra super late aetherei patefecit olympi
Horrea: dein gravidas coelesti semine nubes
Ambrosiae largos super agmina solvit in imbres;
Coelestisque

Coelestisque cibi indulsit mortalibus usum.

• Cedere tum jussu campis ex aëris Euro,
Mox tepidis volucrum pluvias Notus attulit alis,
Non secus ac siccae cumulos quum verrit arenae,
Pulvereamque trahit deserta per arida pallam.
Castra super, tensisque super tentoria velis,
Alituum tremulis resonabant agmina pennis,
Et circum affusis cumulabant stragibus agros.

Jamque epulis exemta fames : sed prava libido
Non exemta tamen ; sed adhuc sine fine petita
Faucibus haerebant epulae : Deus ecce repente
Ultor adest late subito grassante ruina,
Robora selectae passim cecidere juventae.
Sed neque tot poenae, neque tot benefacta rebelles
Continuere animos, nec tot miracula, rerum
Natura monstrante Deum. Pater ergo procaces
Calibus assiduis fregitque, et, robore fracto,
Ante diem tremulae succidit fila senectae.
Vix tandem morbis vexati, erroribus acti,
Omnibus exhausti prope cladibus, omnium egeni,
Agnovere Deum : per tot discrimina tecti,
Ereptique malis, sacvoque ex hoste recepti,
Verba tamen blandis fundebant subdola linguis,
Ore pii, mendace animo : neque foederis icti
Servavere fidem. Verum clementior ille
Sentibus ignovit : patria pietate remisit
Offensas, meritamque ultro compescuit iram : [gacis,
Quippe homines memor esse animi modo flabra se-
Quae fragiles agitent morituri corporis artus.
O quoties inter viduas cultoris arenas,
Inter saxa siti squalentia, numinis iram
Languentem insanis irritavere querelis !
Et sua divinas dimensi ad robora vires,
Virtutem brevibus voluere includere metis,
Quae mare, quae terras, quae coeli continet orbes !

Scilicet

Scilicet obliti benefacta priora, salutem
Acceptam, et duri nuper juga demta tyranni,
Et quae per Pharias miracula plurima gentes
Edidit, in vitreos suffuso sanguine rivos,
Damnatisque siti laticum sine munere mensis.
Et modo pestiferae per celsa palatia muscae
Spicula figebant liventi tineta veneno :
Et modo flumineis squalebant atria ranis.
Et nunc bruchus edax hominumque boumque labores,
Agmine nunc denso dirae exedere locustae.
Grandinis imbre hortos, lapidosa grandine vites,
Grandine silvarum dominus decussit honorem :
Grandine prostrati fortes jacuere juvenci :
Et segetum gravidos ruit igneus imber in agros.
Ira Dei, laxisque furor bacchatus habenis,
Eumenidumque faces, et conscius horror oberrans
Pectora, turbabat stimulis praecordia caecis.
Tum letho patefacta via est : mors saeva per omne
Passim hominum pecudumque caput nulli aequa cu-
Primitias sobolis, carissima pignora, florem [currit :
Roboris, et serae spem praesidiumque senectae
Prostravit, qua Nilus aqua se divite volvit,
Et septemgeminis refluxum mare submovet undis.

Interea, ceu pastor oves in pascua ducit,
Ipse suum dominus populum deduxit, ab omni
Vi procul et trepida formidine : fluctibus aequor
Obruit infestos in se redeuntibus hostes.

At sancti tenuere patres loca sancta, Deique
Parta manu, exclusit gentes prius unde profanas,
Aut prostravit humi victas ; et jugera mensus
Abramidis habitare dedit. Nec segnius illi
Irritare Deum, et rerum tentare parentem,
Foedera negligere : et patrum de more rebelles,
Avertere suos recto de tramite gressus.

Non secus ac arcus curvat se in cornua nervo
Adducto, dextraque iterum nervoque remisso

In faciem subito flectit se sponte priorem :
Libera sic iterum gens impia vindice poena
Ad sese rediit : cunctisque in collibus aras
Erexit, finxitque sibi simulacra deorum,
Ac Dominum rerum meritas accendit in iras.

Audiit omnipotens pater impia vota precesque,
Et sibi delectam gentem contempsit : et aras
Ipse suas, ac Silonis tentoria liquit,
Sola sibi e cunctis electa habitacula terris.
Deseruitque sui monumentum foederis Arcam
Hostibus in praedam : monumentum roboris, unde
Clara Dei in cunctas splendebat gloria terras.
Hos ferro, terrae irratos sibi nuper amatae,
Obiecit, flammis alios : cecidere cruento
Ense sacerdotes : non connubialia festis
Carmina sunt cantata toris, carique mariti
Indeploratis viduae jacuere sepulchris.

Ast ubi jam poenis meritam satiaverat iram,
Ceu crapula excussa miles, lentoque sopore
Excitus, arma iterum fugientes vertit in hostes :
Tergaque vulneribus figens imbellia caecis,
Perpetuam adpersit ventura in secula labem.
Non tamen Ephraemum praestantem fortibus armis
Elegit, cui sceptrum daret ; non ille Manassae
Pignora : sed Judam, sed detsae testa Sionis,
Templa sibi et solido fundata sacraia saxo,
Cumque polo et stellis mansuram in secula sedem.
Quique sequebatur pecudes in pascua David,
Sustulit e caulis, caram et sibi pascere gentem,
Impositum folio, et sanctae jus dicere terrae
Jussit : et ille gregem studio curaueque fideli
Rexit, et infestis defendit ab hostibus armis.

Ps. LXXIX. *Deus, venerunt gentes, &c.*

CARM. GEN. iii.

Hæreditatem, rector orbis, cur tuam
 Invadit hostis impius?
 Ritu profano polluit sacraria
 Tuo dicata nomini,
 Soloque stratam funditus Solymam suae
 Tegit ruinae molibus.
 Truncata ferro membra te colentium
 Passim per agros objaçent,
 Lanianda rostris vulturum, crudelibus
 Aut belluarum dentibus.
 Rivi cruoris perlucunt vias, velut
 Torrens adauctus imbribus.
 Nec usquam amicus ossa sparsa qui legat,
 Aut lecta tumulis obruat.
 Functique fato pariter et superstites
 Ludibrio accolis sumus.
 Parens benigne, quem modum tandem tuæ
 Speremus iracundiæ?
 An continenter instar ignis omnia
 Vorantis in nos sacviçt?
 Tui furoris verte potius impetum
 In impiarum gentium
 Tot regna, nomen quæ tuum vel nesciunt,
 Vel, si sciant, non invocant:
 Semen piorum quæ laborant perdere
 Armis, et urbes ignibus.
 Revocando vetera, parce, genitor, crimina,
 Faces furori subdere.
 Sed pene cunctis obrutos malis, tua
 Nos præveni clementia.
 Offensionum mitis obliviscere,
 Nostræ salutis anchora,
 Placatus adsis, splendor ut cunctis tuæ

M

Clarefcatur

Clarefcatur oris gloriae :

Os obftruatur impiis, quaerentibus

Num nofter hic celfet Deus.

O jufte vindex, impios exercitos

Poenis viciffim cernere

Fac nos, cruore qui piorum fordidi

Nunc infolenter geftiunt.

Audi gementes carcerum qui vinculis

Marcent : potente dextera

De fauce mortis libera, quos caedibus

Jamjam tyranni deftinant.

Et quam intulerunt contumeliam tibi,

Et quam tuis injuriam,

Multiplicatam redde noftris accolis,

Rerum perennis arbiter.

Et nos, ovilis grex tui, quem pabulo

Alis, fueris numine,

Et posterorum pofteri, laudes tuas

Cunctis canemus feculis.

Ps. LXXX. *Qui regis Ifrael, intende, &c.*

CARM. GEN. XVI.

HEbraei generis paftor, uti gregem.
Blande progeniem qui regis Ifaci,

Inter qui geminos aligeros tuo

Praefcribis populo jura falubria :

Selectae soboli da bonus ac favens

Lumen poffe tuae cernere gloriae,

Da vim poffe tuae noffe potentiae :

Ac felfis propere porrige dexteram.

Tu nos fi placido lumine videris,

Cedent continuo caetera prospere.

O Rex armipotens, quem ftatues modum

Irae ? quando humiles fufcipies preces ?

Irroras lacrymis fercula, lacrymis

Mifces continuis pocula : jurgia

Noftria

Nostros finitimi de spoliis serunt,
Et nostra exagitunt ludibrio mala.

O Rex armipotens, agmina coelitum
Cui parent, faciem cernere da tuam.
Tu nos si placido lumine videris,
Cedent continuo caetera prospere.

Traduxit Pharia de scrobe vineam ;
Pravarum expuleras semina gentium,
Ut puro sereres purius hanc solo.
Jam radix teneras fuderat undique

Fibras : jam tremulo frigore texerat
Montes : aequa cedris brachia sparserat ;
Tangebant teretes aequora palmites,
Euphratem teneri germina surculi.

Nudatam solitis cur modo sepibus
In praedam hospitibus deseris hanc vagis ?
Cur hanc faevus aper proterit ? alites
Carpunt ? omnigenae depopulant ferae ?

O Rex armipotens, obsecro jam redi
Tandem, et sidereo prospice de throno ;
Placatusque tuam respice vineam,
Plantaras propria quam tibi dextera.

Hunc saltem placidus respice ramulum,
Cui cultu assiduo conciliaveras
Robur, clara tui gloria nominis
Terrarum ut populis nota sit omnium.

Illic flamma vorat brachia vitium :
Hic convulsa gemunt : caesa bipennibus
Hic duris resonant : omnia pectus eunt.
Irae iusta tuae nos premit ultio.

Indulgens genitor, nunc ope subleva :
Firma praesidio nunc propius tuo
Hunc, vires et opes et decus antea
Affectu patrio cui cumulaveras.

Vitam redde tuis, sancte parens, quibus
Semper mors avidis faucibus imminet.

At nos usque ducem te comitabimur :
Praesentem miseris te celebrabimus.

O Rex armipotens, agmina coelitus
Cui parent, faciem cernere da tuam.
Tu nos si placido lumine videris,
Cedent continuo cactera prospera.

Ps. LXXXI. *Esultate Deo adiutori nostro, &c.*

CARM. GEN. XXI.

EXsultate Deo nostro, bona dicite verba
Nostrae salutis vindex:

Isacidum laudate Deum, pacana canentes
Ad tympani dulces modos.

Nec lyra, nec cessent genialia nabilia : festis
Tuba calendis clangite.

Hunc laeti celebrate diem, stata sacra ferentes.
Nam sic statutum est patribus :

Sic lex sancta iubet, sic sacri foedera pacti
Percussa cum maioribus.

Haec est illa dies ventura in secula testis
Memphiticae tyrannidis :

Quum Pelusiacis Hebri gens hospes in oris
Erraret, et linguae sonum

Attonita ignotum audiret, nec nota vicissim
In verba frustra os solveret :

Quumque humeros curvaret onus servile, manusque
Lassaret olla fistilis :

Excussi manibusque ollas, humerosque levavi
Luto, inquit optimus parens :

Auxiliumque tuli poscenti in rebus egenis :
Et nube densa conditus

Intonui : Meribam propter, tua iura passus,
Feci tui periculum.

Nunc etiam selecta mihi gens auribus hauri,
Et quae paciscor accipe :

Si mea dicta vagis non tradas irrita ventis ;

Nec

Nec alterum colas Deum ;
 Nec prostratus humi supplex nova numina adores :
 Sed unicum tibi me Deum
 Esse velis, domini qui rupta compede Nili,
 Juris tui te reddidi :
 Posce modo : spe plura feres, potiora petitis,
 Majora votis auferes.
 Haec neque dicta suas populus demisit in aures,
 Bene nec monenti paruit.
 Ergo ipsos sibi permisi : frenoque remisso
 Solvi vagam libidinem.
 O potius monita audissent mea ! me duce rectum
 Utinam institissent tramitem !
 Namque humiles illis subito fractosque dedissem
 Hostes, meamque dexteram
 Vertissem in gentes, quae recta odere, profanas :
 Et supplices mendacibus
 Vultibus Isacidum ambissent verbisque favorem :
 Felicium omne in seculum
 Isacidum, quibus almus ager sudisset abunde
 Frugum benignam copiam,
 Mellaque de duri fluxissent viscere saxi
 Per arva cultus inscia.

Ps. LXXXII. *Deus stetit in synagoga, &c.*

CARM. GEN. VI.

Regum timendorum, in proprios greges,
 Reges in ipsos imperium est Jovae,
 Qui judicantum examinabit
 Nequitiam trutina severa.
 Num fraudulentos semper et impios
 (Inquit) dolosa lance fovebitis ?
 Pauperque pupillusque vestrum,
 Ceu scopulum, metuet tribunal ?
 Quin orbitatem cernitis anxiani ?
 Aurem querelis quin inopum datis ?

Cur pauperes non a superbo
 Ludibrio alleritis potentum?
 Frustra monemus: lumina caecitas,
 Errorque mentes obsidet: ut neque
 Compaginem rerum solutam
 Justitia pereunte cernant.
 Deos vocavi vos, dominos necis
 Vitaeque feci: sceptrifera manu
 Pacem dedi tueri, et armis
 Lethiferum cohibere bellum.
 At mors iniquae justa superbiae
 Ultrix honores detrahet, et pari
 Ignobili cum plebe fato
 Purpureos rapiet tyrannos.
 Exsurge, legum frena manu Deus
 Capesse, cunctis arbitrio tuo
 Qui regna dispensas, ut orbi
 Imperio domineris aequo.

Ps. LXXXIII. *Deus, quis similis erit tibi? &c.*

CARM. GEN. ii.

NE taceas, ne cuncteris, pater optime, neve
 Preces tuorum sperne duris auribus.
 Ecce fremunt hostes circum, et miscere tumultu
 Saevo parati cuncta, cristas erigunt.
 Consilia occulte coeunt, populoque minantur,
 Tu quem tuendum proprie susceperas.
 Eia (aiunt) properate, omnem succidite silvam:
 Astirpe sobolem deleamus Isaci.
 En sceleri jurata manus coit omnis in unum,
 Tua instituta ut deleant et foedera.
 En cum palmifera junctus Nabathreus Idume,
 Soboles Moabi, et Agareni, et Gabala,
 Cumque Palaestinis Tyriisque Amalecus et Ammon,
 Syrusque jungit castra Lothi posteris.
 At tu sterne solo victos, Madiana juvenus

Ut

Ut caesa texit semitas te vindice :
 Sisara ceu tumidus cecidit, milesque Jabini :
 Cissontis undas turbidas quum sanguine
 Tinxere : infletæ passim jacuere catervae,
 Laetamen agris : nec fuga eripuit duces
 Orebum et Zebum : nec subtraxere latebrae
 A falce mortis Zebeamque et Zalmanam :
 Dicere non veritos animo votoque superbo,
 Dominos futuros se tui sacrarii.
 At tu, sancte parens, sic hos vertigine torque,
 Ut rotula clivo, stipula vento volvitur :
 Flamma velut siccae populatur brachia silvae,
 Per alta stridens montium cacumina :
 Sic urge attonitos consternatosque procella,
 Tui furoris dissipa sic turbine :
 Sic animos dolor exurat, pudor ora coloret,
 Suis miseriis numen ut probent tuum :
 Sic ignominia fastum preme, damna timorque
 Sic continenter territos exerceant,
 Te solum ut noscant Dominum, rerumque potentem,
 Quacunque terras ambit axis ignifer.

Ps. LXXXIV. *Quam dilecta tabernacula tua, &c.*

CARM. GEN. viii.

O Rex armipotens, qui creperos tuo
 Bellorum arbitrio dividis exitus,
 Ergo limina templi
 Laetus conspiciam tui.
 Hic cor laetitia palpitat : hic bonis
 Languet mens nimis ebria, gestiunt
 Artus, atria vivi
 Visuri propius Dei.
 Hic passer latebras invenit, hic locat
 Nidum veris avis nuntia. O atria
 Regis bellipotentis,
 Ut vos adspiciam libens!

Felix

Felix qui domui perpetuo tuae
Haerens te celebrat : qui penitus suam

In te spem posuerunt,
Felices ter et amplius.

Felices studio qui properant pio
Templo sacra tuo ferre : per aridas
Valles fontis amoeni

De rivis liquidis bibent.

Nec deerit pluviae quae repleat cavas
Fossas agmen aquae, dum properat premens

Turmam turma, parentum
Ritu caedere victimas.

O Rex armipotens, da placidum tuo
Te Regi, capitis cui decus inclytum
Indulsti : bonus aurem

Ne duram abnue supplici.

Tu noster clypeus, rebus in asperis
Spes et praesidium : juxta adytum tuum
Unius mora lucis

Pro mille est mihi seculis.

Sim custos potius liminis in tuo
Templo, sancte parens, quam Solyma procul
Degam inter sceleratos

Multis clarus honoribus.

Tu sol, tu clypeus, tu Dominus : tuis
Tu das conspicua fulgere gloria :

Nec puro seclerum unquam

Claudis munificam manum.

O Rex armipotens, quem penes exitus
Bellorum, et positis ensibus otia :

O bis terque beatos

Qui te spe solida colunt.

Ps. LXXXV. *Benedixisti, Domine, terram tuam: &c.*

CARM. GEN. i.

NON semper tumidis fervent vexata procellis
 Æquora, nec gelida riget horrida terra pruina:
 Inque vicem ponunt venti, mare sternitur, aua
 Mitior in florem torpentes evocat herbas.
 Nec semper, Deus, avertis moerentibus aurem
 Durus, et indulgens irae: quondamque favore
 Sponte tuum amplexus populum es: vincisque solutis
 Servitii, patrias duce te remeavit ad aras.
 Oblitus scelerum, et violati foederis, iram
 Lenisti, et patria texisti crimina cura.

Et nos ergo, parens, nostrae et spes una salutis,
 Respice placatus facilisque: animumque benignum
 Accipe: perpetuae neve implacabilis irae
 Saeviat in feros etiam vindicta nepotes.
 Respice nos melior tantum: quodcunque miscellae
 Spirat adhuc animae, te respiciente vigorem
 Accipet: populoque tuo, jam nube repulsa
 Tristitiae, laetos hilarabunt gaudia vultus.

Alme parens, bonitate tua complectere fessos,
 Seperataeque diu jam fructum ostende salutis.
 Jamdudum exspecto Dominus dum laeta futuri
 Signa det, arcano pulsans praecordia motu.
 Et dabit haud dubie posita placabilis ira
 Signa secunda: piis dabit omnia prospera, leges
 Qui patrias et sacra colunt, errore relicto.
 Ecce salus, ecce incultas bona copia terras
 Incolet, et laeti renovatrix gloria secli.
 En bonitas, en alma fides feret obvin gressus:
 Terra fidem, coelo terras Astraen relicto
 Sancta colet: comes Astraenae bona copia coelo
 Appluet, et laetos decorabit frugibus agros.
 Et quacunque feret Dominus vestigia, gressus

Ante

Ante ferent jus fasque suos : lis, visque dolusque
 Deferet afflictae per tot jam secula terras.

Ps. LXXXVI. *Inclina, Domine, aurem tuam, &c.*
 CARM. GEN. X.

DA mitis aurem supplici
 Deus : saluti consule
 Ope destituti et pauperis,
 Nec semper irae vindicis.

Servum tuum serva Deus,
 Cui spes salutis unica es :
 Serva invocantem jugiter
 A solis ortu ad vesperum.

Depelle mentis nubila
 Pendenti a te servuli.
 Blandae parens clementiae,
 Promptus vocanti parcere ;

Intentus audi supplicem :
 Nam te vocamus arduis
 In rebus, invocantibus
 Opem benignus quod feras.

Nullus deorum par tibi :
 Nullus secundus : exserit
 Nullus suam potentiam
 Tam splendidis miraculis.

Resum creator, ultimis
 Ab orbis oris affluent,
 Flexoque gentes poplite
 Te prosequuntur laudibus.

Solus nec aevi termino
 Inclusis aut potentiae,
 Deus deorum, gentibus
 Miranda cunctis perpetras.

Legum tuarum semitam
 Fac ingredi me : pectoris
 Compone fluctus turbidos,

Tranquilla

Tranquilla mens ut te colat.

Ut spiritus contagio
Emancipatus corporis,
Tuam celebret gloriam,
Dum vita voxque suppetet.

Vivo tua clementia,
De fauce mortis erutus,
Quum virium fiducia
Saeviret hostis insolens.

Secura quum vis numinis
Mihi immineret, tu Deus
Es lenis et placabilis,
Et pacta fidus reddere.

Mitis bonusque respice
Qui pendet ex te servulum :
Opem fer, et vernaculum
Tuum periculis exime.

In me favorem sentiant
Hostes tuum : ora decolor
Mutet pudor, quum viderint
Mihi te salutis vindicem.

Ps. LXXXVII. *Fundamenta ejus in montibus, &c.*

CAAM. GEN. iii.

A Bramidarum caeteras urbes supra
Dominus Sionis diligit
Portas; Sionis, imminet quae montium
Fundata sanctis collibus.

O praedicanda posteris seclis Sion,
Beata mater urbium :

Tecumne Babylon se audeat componere ?
Tecumne Memphis insolens ?

Ventura Babylon sub jugum Dei, Deo
Flexura Memphis poplitem.

Praeclara quamvis et Palaestina et Tyros
Jactet viroꝝ robora ;

Nihil

Ante ferent jus fasque suos : lis, visque dolusque
Deseret afflictas per tot jam secula terras.

Ps. LXXXVI. *Inclina, Domine, aurem tuam, &c.*
CARM. GEN. x.

DA mitis aurem supplici
Deus : saluti consule
Ope destituti et pauperis,
Nec semper irae vindicis.

Servum tuum serva Deus,
Cui spes salutis unica es :
Serva invocantem jugiter
A solis ortu ad vesperum.

Depelle mentis nubila
Pendentis a te servuli.
Blandae parens clementiae,
Promptus vocanti parcere ;

Intentus audi supplicem :
Nam te vocamus arduis
In rebus, invocantibus
Opem benignus quod feras.

Nullus deorum par tibi :
Nullus secundus : exserit
Nullus suam potentiam
Tam splendidis miraculis.

Rerum creator, ultimis
Ab orbis oris affluent,
Flexoque gentes poplite
Te prosequuntur laudibus.

Solus nec aevi termino
Inclusis aut potentiae,
Deus deorum, gentibus
Miranda cunctis perpetras.

Legum tuarum semitam
Fac ingredi me : pectoris
Compone fluctus turbidos,

Tranquilla

Tranquilla mens ut te colat.

Ut spiritus contagio

Emancipatus corporis,

Tuam celebret gloriam,

Dum vita voxque suppetet.

Vivo tua clementia,

De fauce mortis erutus,

Quum virium fiducia

Sæviret hostis insolens.

Secura quum vis numinis

Mihi immineret, tu Deus

Es lenis et placabilis,

Et pacta fidus reddere.

Mitis bonusque respice

Qui pendet ex te servulum :

Opem fer, et vernaculum

Tuum periculis exime.

Ipse me favorem sentiant

Hostes tuum : ora decolor

Mutet pudor, quum viderint

Mihi te salutis vindicem.

Ps. LXXXVII. *Fundamenta ejus in montibus, &c.*

CAAM. GEN. iii.

A Bramidarum caeteras urbes supra

Dominus Sionis diligit

Portas; Sionis, imminet quae montium

Fundata sanctis collibus.

O praedicanda posteris seclis Sion,

Beata mater urbium :

Tecumne Babylon se audeat componere ?

Tecumne Memphis insolens ?

Tentura Babylon sub jugum Dei, Deo

Flexura Memphis poplitem.

Praeclara quamvis et Palaestina et Tyros

Jactet viroꝝ robora ;

Nihil

Nihil ad Sionem fortibus foetam viris,
 Favore tutam numinis.
 Cenfore Domino humana gens quum nomina
 Ad profitenda confluet,
 Quis non Sionis se feret civem? inferi
 Quis non colonus ambiet?
 Tum vox Sionem carminum, tum vox lyrae
 Canent Sionem et tibiae:
 Et nostra si quid audiendum vox sonet,
 Laudem Sionis vox canet:
 Et si quid animus voce dignum excogitet,
 Animus Sioni serviet.

Ps. LXXXVIII. *Domine Deus salutis meae, &c.*

CARM. GEN. xxii.

L Uce voco te, nocte voco te, sola salutis
 Spes, columen, vitae praesidiumque meae.
 Alme parens, facilem ne vultum averte precanti,
 Neve humiles dura respue mente preces.
 Mens hebetata malis torpet: confecta dolore
 Funereas spectat languida vita facès.
 Membra vigor liquit: mors unguibus imminet atris:
 De tumulo tantum jam mihi cura meo est.
 Corpora non aliter pallent sub mole sepulchri,
 Vulnere quae subito mors inopina tulit:
 Perpetuis quae sub tenebris oblivia condunt
 Alta, salutiferam te retrahente manum.
 Carcere ceu clausum, et caeca sub nocte sepultum,
 Me prope lethaeae gurgite mergis aquae.
 Usque premiis, stratumque urges, supraque jacentem.
 Accumulas irae flumina cuncta tuae.
 Me veluti scopulum fugiunt horrentque sodales,
 Quos portum afflictae spes erat esse rati.
 Affixusque toro jaceo, ceu compede victus:
 Languida cesserunt lumina victa malis.
 Interea lassas tendens ad sidera palmas,

Te, veniente die, te, fugiente voo.

Scilicet exspectas ut acerba morte perempto

Ostentes vires me revocando tuas?

An rediviva tuas in laudes ora resolvent

Quos gelido tellus claudit avara sinu?

An tua sub tumuli bonitas cantabitur antro?

Vulgabuntque tuam muta sepulchra fidem?

Iustitiamque tuam taciturna silentia pandent?

An referent vires non tenebraeque tuas?

Ast ego, sancte parens, supplex tua numina clamo:

Nec pretibus vacua est hora locustae meis.

Sancte parens, animae auxilium cur subtrahis aegras?

Cur surda miseris respicis aure preces?

Me dolor et primis labor anxius urit ab annis:

Me trepidi exanimant corde micante metus.

Me furor exagitat tuus, opprimit undique terror;

Agmen ut hibernae, quod fata mergit, aquae.

Eger, inopae, caris jaceo desertus amicis:

Nec noti aerumnis ingemere meis.

Ps. LXXXIX. *Misericordias Domini, &c.*

CARM. GEN. i.

TU mihi carmen es, rerum pater optime, semper;
Notaque erit populis bonitas, me vate, futuris,

Pollicitique immota fides, dum sidera mundo

Volventur tacito: citius quoque sidera credam

In chaos antiquum lapsa se condere mundo,

Irrita quam sacri credam fore foedera pacti,

His concepta tuo quondam cum Davide verbis:

Dum mare, dum tellus staret, dum sidera coeli,

Davidici generis mansuram in secula prolem,

Et stabilem regni ventura in tempora sedem.

Te, pater, aetherei coetus, te jure piorum

Secula hominum celebrant, patrantem ingentia mundo

Mirante, et stabilis jus inviolabile pacti

Servantem. Quem terra tibi, quem conferet aether,

N

Magne

Magne parens? quem siderei tremit omnis olympi
 Coetus, et attoniti submissa mente tyranni.
 Armorum bellique potens, quocunque moveris,
 Alma fides clara circum te luce refulget.
 Tu maris irati furias compescis, et undae
 Dejicis insanae tumidos ad sidera fluctus.
 Tu Pharon elatam lethali vulnere sternis,
 Et quicunque tuis miserum caput objicit armis.
 Tu terrae coelique opifex: quaecunque capaci
 Complexu facies mundi revolvibilis ambit,
 Auctorem agnoscunt: Aquilo tibi servit et Auster:
 Thabor et occiduum qui condit vertice solem,
 Quique rubet radiis Hermon tepesfactus Eois,
 Laetitia exsultant: validae tu robore dextrae
 Clara per immensum spargis miracula mundum.
 Ante tuum solium tibi justum apparet et aequum:
 Ante oculos adstat bonitas, et nescia seclis
 Promissi sincera fides. O terque quaterque
 Felices, quos festarum clangore tubarum
 Ad tua sacra vocas: quos sacri lumine vultus
 Illustras, hilaresque tui sub nominis umbra
 Custodis: bonitate tua super aethera vestis
 Das vires, decus, imperium; das implia contra
 Agmina, ceu clypeum, per dura pericula Regem.
 Tu tibi dilectum secreto numine vatem
 Implesti, ut seclis daret haec responsa futuris:
 Ipse mihi legi media de plebe, meoque
 Imposui Regem solio, qui protegat armis
 Isacidas, populoque meo qui jura ministret;
 Davidis et sacro perfudi tempora olivo.
 Huic animum viresque dabo, praesensque tuebor
 Perpetuo, ne fraude scelus, ne robur aperte
 Exitium ferat: ipse hostes, ipse implia sternet
 Agmina: nulla meam vertet sententia mentem.
 Auxiliumque feram bonus, et super aetheris axem
 Nominis auspicio nostri se gloria tollet.

Jura dabit terris rapido quas gurgite claudit
Hinc mare Sidonio foecundum murice, et illinc
Palmifer Euphrates. Supplex me in vota vocabit
Ille patrem : Deus ille meus tu, (dicet) et unum
Praesidium, una meae custodia certa salutis.
Hunc ego praecipuo contra dignabor honore,
Supra aliosque dabo rerum moderamina reges,
Quicumque immensum populis dant jura per orbem,
Nec meus absistet favor illi in secla, nec illi
Jurata aeterni solventur foedera pacti.

Quin sobolem, et sobolis seros in cuncta nepotes
Secula dabo, et stabilis sceptrum immutabile regni,
Donec ab obscuris lucem sol dividet umbris.

Quod si posteritas mea foedera sancta profanet
Immemor, et legem spernat, jussamque recuset
Ire viam, domitos poenis duroque labore
Compescam, et plagis usque exercebo rebelles.

At neque destituam Regem bonitate perenni,
Foedera nec solvam, nec quod semel ore profudi,
Ulla immutabit venturi temporis aetas.

Quippe semel sancto firmavi foedere, jurans
Per me, Nulla dies initi cum Davide pacti
Immemorem arguerit : soboles, dum secula mundus
Volvit, ei patrii sceptri moderamen habebit.

Esto mi sol testis ad haec, et conscia luna,
Cum quibus aequaevum sceptrum Judaea tenebit.

At nunc, sancte parens, tumida inflammatus ab ira
Projicis electum Regem : rata foedera pacti
Negligis, et capiti sacrum diadema revulsum
Sternis humi, et populis praebes calcare profanis.

Nuda patent hosti disiectis oppida muris :
Si qua manet, gelida formidine concutis arcem.
Cunctis praeda sumus populis : rapiuntque feruntque
Vicini, insultantque malis, miserosque protervis
Vocibus illudunt. Hostis tu robore dextram

Interea firmas, perfundis postora dulci
Laetitia: ac gladios hebetas in vulnera nostros:
Nec recreas fractos duro in discrimine belli.
Jam decus et regni splendor, jam proxima coelo
Majestas versa in tenebras, solique superbi
Gloria strata jacet: brevis immatura juventae
Stamina praecidis: miserae pars ultima vitae
In luctu, in squalore ignominiaque fenscit.
Quem finem dabis aerumnis? nunquamne tuorum
Respicias clades vultu placatus amico?
An, oeu flamma furens, semper tua saeviet ira?
Ipse memor tecum reputa quam munda nostrae
Tempora praetercant vitae: frustra ergo caris
Humani generis sobolem? ut brevis exiguat aevi
Tempora, perpetuo cursum exercita fluit?
Dum fractam luctu et morbis, fenore, sepulchri
Clauserit obscuro mors illacrymabilis auro.
Heu bonitas ubi prisca? fides ubi pristina? ubi illa
Fœdera conceptis quondam cum Davide verbis
Facta tibi? Cecne opprobriis quibus impia servos
Turba tuos permat insultans: quam multa silenti
Clausa sinu maledicta seram, dum turba profana,
Dum circum impigeræ gentes convicia fundunt,
Nosquenti Christi verbis petulantè amaris
Adventum sperare jubent. At tu, bone rerum
Conditor, aeterno verax celebraberis ævo.

PSALMORUM

LIBER QUARTUS.

Ps. XC. *Domine, refugium factus es nobis, &c.*

CARM. GEN. V.

COELITUM rector bone, abusque primis
Seculis, mundi radis et juventa,
Qui laborantes ope sublevasti

Semper amicos :

Antequam tellus nova parturiret
Montium saltus, tegeretque montes
Lucidus coeli decor, ante metas

Lucis et umbrae ;

Tu manes idem pater orbis, unus
Nec vices rerum patiens, nec aevi
Termino clausus brevis : unus expers

Finis et ortus.

At brevis nobis miseraeque vitae
Fila paullatim tenuas, senecta
Donec in putrem cinerem caducos
Solverit artus.

Tempus annorum tibi mille, lucis
Instar hesternae, fluidique puncti,
Nulla decursus quod ubi recessit

Signa relinquit.

Nostra vanescit tenues in auras
Vita, per siccas velut unda arenas,
Aut velut sensus per opaca ludens

Noctis imago.

Herba ceu verno saturata rore
Mane, mox languet medio sub aestu,

Mox humi comis jacet arefactis
Vespere sero.

Praeter et vitae mala tot fugacis,
Quae voluptates vitiant amaro,
Ira turbatis tua semper instans
Pectora vexat.

Quicquid erramus temere aut maligne,
Quae timor celat tenebris pudorve,
Tu vides, nec te latet inquieti
Pectoris aestus.

Dum tui poenas meritas furoris
Mens reformidat, prope cogitatu
Ocyus vitae spatium citatis
Aufugit alis.

Septies denos spatiosa in annos
Vita procurrit: quibus est senecta
Firmior, ferme in decimum supersunt
Amplius annum.

Quid senectutis memorem labores?
Transvolat blandae breve ver juventae,
Inquires curis miserisque morbis,
Ocyus Euro.

Deinde quis justae tolerabit irae
Impetum, si jam jubeas nocentes
Pro modo offensae numeroque justas
Pendere poenas?

Sic pater, sic ô, numerare fluxae
Nos doce vitae spatium, caducis
Mens ut a curis revocata, veri
Lumen honesti

Cernat. O tandem placidus favenisque
Desine irarum, propiusque servis
Semper assueta tibi lenitate
Consule fessis.

Fac tuae fructu bonitatis aucti,
Gaudio tandem satiemur: aegris

Liberi ut curis reliquos agamus
Suaviter annos.

Cedat et lactis fugiens vicissim
Luctus, exacto modus et labori
Par voluptatis subiens amarum
Mitiget aevum.

Facta, majestas, opera, amplitudo
Nota sint servis tua, posterisque
Nota servorum, tua qui libenter
Jussa capeffunt.

Fac tuae semper bonitatis ut nos
Splendor illustret, bone rector orbis:
Gratiae adspirans favor actiones
Prosperet omnes.

Ps. XCI. *Qui habitat in adjutorio altissimi, &c.*

CARM. GEN. vi.

Si protegendam praesidio Dei
Credas salutem, rem, sobolem, domum,
Infana quum fors intonabit,
Si Domini fugias sub umbram,
Securus omnem fer violentiam
Sortisque mortisque, et tetricas minas
Contemne: securus tumultum
Despicias creperi duelli:
E fraude caeca te Deus eximet,
Frangetque casses insidiantium.
Nec saeviens late venenum
Lethiferae patiēte pestis.
Expandet alas te super, et suis
Pennis fovebit rebus in asperis:
Certusque promissae salutis
Sub clypei latitabis umbra.
Noctis per atrae caeca silentia
Non expavescēs caeca pericula:
Non luce grassantem timebis

Perniciem,

Perniciem, nec aperta bella :
 Interque strages mille cadaverum,
 Dextra, sinistra, mille cadaverum,
 Periculorum exfors propinquam
 Incolumis fugies ruinam.
 Poenam luentes interea malos
 Lactus videbis : praesidio Dei
 Securus armorum et tumultus,
 Ceu validis tegerere muris.
 Nec te, nec aedes vis propius tuas,
 Aut damna tangent : nam Deus Angelos
 Custodiae tuae salntis
 Praeficiet, vigilesque ad omnes
 Motus, viarum qui referent moras :
 Qui per salebras te manibus ferant,
 Ne saucietur pes recussus
 Objicibus scopulorum acutis.
 Securus atras inter et aspides
 Deges, ferarum et pignora tigridum :
 Tutusque calcabis dracones,
 Et Libycae catulos leaenae.
 Observat (inquit) me Deus, unice et
 Honore nomen prosequitur meum :
 Laboriosis hunc vicissim
 Incolumem eripiam periculis.
 Praesens vocanti subsidium feram,
 Et imminenti rebus in asperis
 Fato eximam : exemptoque honorum
 Eximium decus arrogabo.
 Faxo virenti robore transigat
 Seræ senectæ tempora suaviter
 Meosque monstrabo beare
 Qua soleam ratione amicos.

Ps. XCII. *Bonum est confiteri Domino, &c.*

CARM. GEN. iiii.

TE praedicare, laudibus te prosequi,
 Rex alme coelitem, decet.
 Seu sol Eoa luce terras purpuret,
 Seu nox tenebris obruat,
 Lux praedicantem me tuam clementiam,
 Nox audiet constantiam:
 Nec voce tantum, sed canora barbita,
 Sed cymbalo, sed nablio.
 Operum tuorum tacita cogitatio
 Animum jacentem exsuscitat.
 Quam facta reputo, gestiunt praecordia
 Perfusa dulci gaudio.
 O opera! facta ô magna vere! ô sub cava
 Consilia nube condita!
 Consilia caecis mentibus mortalium
 Ignota! qui non cogitant
 Florere pravos instar herbae, quam fovet
 Sol lenis, humor educat:
 Mox instar herbae frigorum afflatu levi
 Marcentis evanescere.
 Tu semper idem permanes, nec sentiens
 Rerum vices, nec temporum.
 Sceleris amicos ac tuos hostes premet
 Ruina inevitabilis:
 At me fovebis patria indulgentia,
 Crudo vigentem robore:
 Et rore mitis balsami vultum imbues,
 Roseo juventae lumine.
 Oculis malignis qui tuentur me hostium
 Pascam ruinis lumina:
 Et impiorum, qui creant molestiam
 Mihi, laetus excidium audiam.
 Ceu palma, justus germinabit interim,

Aut cedrus in Libani jugo,
 Quam non procellae, non calor, non frigora
 Honore nudant frondium.
 Quae plantâ firmis haeserit radicibus
 In aede Domini aut atriis,
 Se flore amoenò frondibusque vestiet;
 Fluxique lapsu temporis
 Ægrae senectae damna nulla sentiet,
 Onerata largis fructibus:
 Ut nota cunctis gentibus sit aequitas
 Domini potentis: qui mea
 Arx est salutis una, qui nunquam malae
 Affinis est injuriæ.

Ps. XCIII. *Dominus regnavit, &c.*

CARM. GEN. ii.

JAM Dominus rerum imperium suscepit, amicus
 Decore multo et dignitate: robore
 Jam sese accinxit: Dominus, qui moenia mundi
 Firmavit ullo non movenda seculo.
 Cujus ab aeterno solium est immobile regni,
 Ut ipse, nullas temporum metuens vices.
 Flumina praecipites volvant cum murmure fluctus,
 Et aequor undis aestuet minacibus;
 Compescit Dominus gravidis turgentia nimbis
 Flumina, minacis sternit undas aequoris.
 Stat fixum, et cunctis manet invariabile seclis,
 Quodcunque Dominus ore sancto protulit.
 Quaeque aedem exornant Domini sacra mystica, nulla
 Oblivionis damna serae sentient.

Ps. XCIV. *Deus ultionum Dominus, &c.*

CARM. GEN. xiv.

O Fraudis ultor, sceleris ô vindex Deus,
 Ostende numen impios contra tuum.
 O juste iudex orbis expergiscere,

Meritisque

Meritisque poenis reprime arrogantiam.
Quousque tandem, rector orbis optime,
Sese superbe jaſtitabunt impii?
Devota ſceleri factio in ſcelere ſuo
Plaudit, ſibiſque fabulis ſtultis placet:
Tuumque populum pedibus interim premunt.
Tuam proterve haereditatem proteſunt:
Viduam trucidant advenamque, et omnibus
Parente caſſos obbruunt moleſtiis:
Secumque muſſant, Haec Deus non adſpicit,
Nec ſanda prorsus et neſanda intelligit.
Gens ergo bruta, penitus ignorantia
Obſeſſa pectus ſomnolentum, diſcute
Animi veternum, et cogita tecum, Deus
Qui ſecit aurem, ſurdus eſt? qui luminum
Formavit orbes, ipſe nil videt? vagas
Sine lege gentes recta qui ſequi docet,
Non is ſuorum puniet ſcelera, quibus
Oracla legum ſacroſancta credidit?
Arcana noſtri peſtoris novit Deus,
Conſilia vana, ſpes inanes, turbidos
Eſtus. Beatus ille demum, quem parens
Erudit amore patrio, legis ſuae
Cui ſcita monſtrat: rebus in duris aget
Securus aevum, dum paratur impio
Naſſa, in lacuſſam incogitantem quae trahat.
Haereditatem nec Dominus unquam ſuam
Ope deſtitutam negliget, nec impiis
Praedae relinquet: ſed tribunal judicum
Ad acquitatis diriget normam ſuae:
Vitamque ad illam dirigent boni ſuam.
Contra ſceleſtos quis mihi auxilium feret?
Mecum impiorum quis premet ſuperbiam?
Nam jam ſepulchri frigidus ſub frigido
Cumulo jacerem, niſi Dominus opem mihi
Praeſens tuliſſet, et ſua clementia

Firmaſſet

Firmasset animum, et jam vacillantem gradum
 Fulisset, et me pene submersum malis
 Solatus esset, anxiaeque nubibus
 Curae remotis reddidisset gaudium.
 Mecum loquebar, Quid scelestis cum Deo
 Commune? scelera legis umbra qui sua
 Tegunt, bonorum fraudulenta qui in caput
 Consilia coeunt, factione innoxium
 Premunt, iniquisque obruunt sententiis.
 At rector orbis me tuebitur, meae
 Custos salutis, arx meae fiduciae,
 Pro scelere pravis digna reddet praemia:
 Suis et ipsos artibus pessundabit
 Rerum creator Dominus, ac noster Deus.

Ps. XCV. *Venite, exsulemus Domino, &c.*

CARM. GEN. II.

EIA alacres cuncti Domini celebremus honores:
 Salute parta Domino agamus gratias.
 Eia alacres rapiamus iter, mora segnis abesto:
 Dominum canora personemus barbita.
 Magnus enim Dominus Deus est: Rex magnus, et orbis
 Longe universis est deis potentior.
 Ille manu fulcit vastae penetralia terrae,
 Et nube cincta montium fastigia.
 Ille vagum fecitque, et factum temperat aequor,
 Terramque falsis innatantem fluctibus.
 Eia igitur genibus flexis manibusque supinis,
 Dominoque nostro supplicemus et patri.
 Noster enim Deus est, nos grex illius: ab uno
 Pendemus illo, spiritumque ducimus:
 Si modo non lentam verbis damus illius aurem,
 Nec respuamus monita pertinaciter:
 Nec, velut ad Meribam, me rixis, inquit, acerbis
 Et arroganti provocetis murmure;
 Aut, Arabum veluti quondam per inhospita saxa,

Vires rebelli voce tentetis meas.

Quum proavi vestri me exploravere, meamque

Didicere factis plurimis potentiam.

Illa quater denis mihi natio restitit annis:

Dixique semper interim, Haec gens desipit,

Et mea securas transmittit dicta per aures.

Ira ergo iusta in pertinaces concitus

Juravi, Terrae gens haec ingrata beatæ

Promissa amicis commoda haud carpet meis.

Ps. XCVI. *Cantate Domino canticum, &c.*

CARM. GEN. X.

NON usitato pangite

Orbis parentem carmine,

Orbis coloni, incognitis

Abusque terræ finibus.

Cantate Dominum, laudibus

Nomen beatum tollite,

Et mente grata agnoscite

Vestrae salutis vindicem.

Sol qua recurrit, audiant

Gentes Dei potentiam,

Stuporque dulci gaudio

Perfusa oberret pectora.

Namque unus est vere Deus,

Cunctisque major laudibus,

Et diis timendus caeteris,

Quos horret error credulus.

Vesana gentes caeteræ

Pro diis colunt ludibria:

Dominus potenti dextera

Coelum solumque condidit.

Apparet illi dignitas,

Auctoritas, potentia:

Ejusque templa siderum

Fulgore lucent gloriæ.

O

Tribuite

Tribuite Domino gentium
Terras colentum secula;
Tribuite Regi coelitum,
Et robur et potentiam.

Tribuite magnitudinem
Tanto decorem numini :
Augusta templi ad atria
Adferite prompti munera.

Adeste, pompam adducite,
Et supplices procumbite :
Omnesque rerum termini
Deum tremant et diligant.

Narrate cunctis gentibus
Regnare Dominum, qui ligat
Orbem catena immobili, et
Æquis gubernat legibus.

Lactetur aether, gæstiat
Tellus, fretum prae gaudio
Exsultet, et quicquid freti
Salsas lacunas incolit.

Campi virescant avii,
Se culta fruge vestiant,
Arrideantque floribus
Silvae, et graventur fructibus.

Natura rerum gæstiens,
Cunctos per artus sentiat
Dei sui praesentiam,
Et prompta jussis pareat.

Jus namque veniet dicere,
A vi suos ut asserat,
Mundumque justis legibus
Et veritate temperet.

Ps. XCVII. *Dominus regnavit, exsultet terra, &c.*

CARM. GEN. ii.

IPse sui Dominus regni moderatur habenas.
 Laetare tellus continens, et insulae
 Quas vagus Oceanus refluus complectitur undis,
 Cuicumque coeli subjacetis cardini.
 Hunc circum umbriferae nubis praetexit amictus,
 Pallensque multa fusca nox caligine.
 Apparent famulae juxta, firmantque tribunal,
 Severitasque dura, mitisque aequitas.
 Ante volant saevum rutilantes fulminis ignes,
 Hostesque flammis obruunt sequacibus.
 Fulguribusque micat late flagrantibus aether:
 Attonita tellus intremiscit: montium
 Saxa fluunt, rapido ceu cera liquefcit ab igne,
 A sempiterni pavida vultu numinis.
 Terra sui a vultu Domini tremefacta liquefcit:
 Et aequitatem templa coeli praedicant.
 Et quicumque habitant terras ubicunque remotas,
 Novere numen et Dei praesentiam.
 Illis ora pudor turpis confundat, inanes
 Quicumque mentis stipites pro diis colunt:
 Dumque sacris placant picti ludibria trunci,
 Se gloriantur impio in scelere pios.
 Quicquid ubique Dei sub nomine credulus error
 Honorat, unum adoret, unum diligat.
 Laeta Sion tenebras errorum cernet abactas:
 Judaea dulci delibuta gaudio,
 Sacrilega adspiciet vani sacraria ritus
 Eversa, poenas luere meritas impios.
 Nam procul astringeri trans ignea moenia mundi
 Tu frena rerum justus arbiter tenes.
 Teque deos infra longe premis altior omnes,
 Tuique obumbras numinis fastigio.
 Ergo Deum quicumque pio complectere amore,

A scelere mentem contine puram et manum.
 Nam Domino cordi est pietas, vitamque bonorum
 A vi tuetur impiae tyrannidis.
 Et laetum offundit lumen cultoribus aequi,
 Et pura sceleris corda recreat gaudio.
 Vos quibus est cordi reverentia juris et aequi,
 Gaudete, Domini spe favoris ac opis
 Securi: gratoque Deum super aethera cantu
 Sanctumque nomen ejus usque tollite.

Ps. XCVIII, *Cantate Domino canticum novum, &c.*

CARM. GEN. X.

NON usitato carmine
 Rerum parentem pangite,
 Virtute qui victoriam
 Non usitata rettulit.

Sua ipse solus dextera,
 Externæ opis nil indigus,
 Nos liberando, posteris
 Miranda gessit seculis.

Sensere gentes impiae
 Bello Dei potentiam:
 Poenas luendo, judicem
 Sensere justum et vindicem.

Promissa solvit optima
 Fide Isaci nepotibus,
 Partae salutis testibus
 Totius orbis incolis.

Huic ergo laeti psallite
 Totius orbis incolae:
 Hunc ferte in astra laudibus,
 Laetis tubae et clangoribus.

Laudate Dominum barbita,
 Nervisque carmen jungite:
 Lenisque tibiae modis
 Adsit sonora buccina.

Testetur

Testetur aequor gaudium,
Et quicquid aequor occulit;
Orbisque terrae gestiat,
Et quicquid orbis educat.

Exsultet unda fluminum,
Leni susurraus murmure:
Montesque laeti plausibus
Deum venire gaudeant.

En ipse Dominus advenit,
Cunctis ut orbis incolis
Det aequa justus praemia,
Et facta plectat impia.

Ps. XCIX. *Dominus regnavit, irascantur populi, &c.*

CARM. GEN. xiii.

JAM regnum Dominus, spirituum piis
Qui dat jura choris, suscipit: impiis
Horror terribilet pectora gentibus:

Tellurem quatiat tremor.

Nec tantum Solymae vim Dominus sui
Fecit conspicuam numinis, et suae
Majestatis opes cernere finibus

Terrarum dedit ultimis.

Ergo te meritis tollat honoribus,
Augustum celebret gens hominum tuum
Nomen, qui salubri temperie modum

Sceptris constituas tuis.

Selectae soboli qui populi tui

Jus nullis dederis mobile seculis:

Frenas justitiae qui moderamine

Aequali genus Isaci.

Sublimem Dominum laudibus et Deum,

Solus qui liquido regnat in aethere,

Ferte, et scamna pedum (sanctus enim Deus

Est noster) veneramini.

Huic Moyses et Aron, et Samuel bonus,

Docti legitimis tingere victimis
 Aras, consilium quum peterent, data
 Saepe oracula petentibus.
 De pila tereti nubis eis dabat
 Responſa ambiguis ſollicito metu,
 Legum quod monitus pactaque foedera
 Servaſſent ſtabili fide.
 Aurem ſupplicibus tu ſacilem dabas,
 O rerum genitor maxime et optime,
 Indulgenſque bonis, et ſclerum ſimul
 Vindex, durus in impios.
 Sublimem Dominum tollite laudibus,
 Solus qui liquido regnat in aethere: et
 Montem quo colitur (ſanctus enim Deus
 Eſt noſter) veneramini.

Ps. C. *Jubilate Deo omnis terra, &c.*

CARM. GEN. xxiii.

ORbis omnes incolae
 A ſole Eoo ad Heſperum
 Jubilate, et optimo
 Rerum parenti plaudite
 Mente laeta, et ritibus
 Servite puris numini.
 Geſtientes gaudio
 Adite ſancta limina.
 Ille noſter eſt Deus,
 Noſter parens et conditor:
 Non enim nos finximus
 Ipſi, ſed illius ſumus,
 Qui levi de pulvere
 Alit creatos et regit.
 Ad fores ergo illius
 Adite laeti, gratias
 Agite: feſtis laudibus
 Benignitatem pangite:

Praedicare

Praedicate caeteris
 Numen beatum gentibus.
 Nam benignitas Dei,
 Et in suos clementia,
 Clausa nullo est termino;
 Et firma stat pactis fides
 Posterorum posteris
 In sempiterna secula.

Ps. CI. *Misericordiam et iudicium cantabo, &c.*

CARM. GEN. V.

TE salus rerum cano, qui precanti
 Lenis irarum es, facilisque flecti,
 Impiorum idem tetricus rebelles
 Frangere fastus.
 Huc meae vires vigilant, labores
 Huc ferent omnes, opis in tuae spem
 Semper ut castis domus institutis
 Culta nitefcat.
 Si salutarem mihi tu serenus
 Porrigis dextram, tibi corde puro
 Serviam: fraudum scelerisque pura
 Serviet aula.
 Nec mihi exemplum statuam sequendum,
 Litibus si quis miseros iniquis
 Vexet, aut causam tenuis clientis
 Prodidit hosti.
 Sponte qui pravis studiis inhaeret,
 Sit procul: saevi sceleris minister
 Candidos nunquam mihi censeatur
 Inter amicos.
 Quisquis incautum lacerat sodalem,
 Clam venenato jaculatus ictu,
 Persequar, plectam, penitusque ab ima
 Stirpe revellam.
 Nec meae mensae dapibus fruatur

Mentis

Mentis elatae tumor, arrogansque
Vultus, et cunctos veluti minores
Lumine spernens.

Veritas simplex quibus est amor,
Hos amo, amplector, video libenter :
His mihi seros sociis senectus
Impleat annos.

Integer vitae mihi sit minister :
Testa non intret mea fraudulentus :
Nemo mecum intra mea commoretur
Limina mendax.

Impios longe (mora nulla) terrae
Finibus pellam : procul omne monstrum
Civitas sancta ut Domine releget
Flagitiorum.

Ps. CII. *Domine exaudi orationem, &c.*

CARM. GEN. xiii.

EXaudi genitor sancte meas preces,
Clamorisque sonum percipe lugubris :
Neu vultum misero subtrahe, cladibus
Omni ex parte prementibus.

Aures suppliciiis nunc adhibe meis :
Da votis facilem te pater, optime,
Et pressio celerem porrige dexteram,
Et praesenti ope subleva.

Ceu fumi nebulae tempora transvolant,
Ut lentis coquitur torris ab ignibus,
Paullatim tacitus sic dolor aridis
Humorem ebibit artubus.

Dum luctu crucio me dapis immemor,
Ut sceta e viridi gramina cespite
Arescunt nimio torrida sole, cor
Exsuccum mihi tabuit.

Crebro sic remeans spiritus ilia
Tendit, sic gemitus pectora concutit

Mœstus continuo, tabida uti cutis

Jam vix hæreat ossibus.

Ut saltus habitans cuculus avios,

Aut tectis latitans noctua dirutis,

Aut turtur viduus, solus, inops, dies

Et noctes vigiles gemo.

Dum ceu ludibrium rideor improbis,

Irrisumque petunt fraude nefaria.

Nec panis cinere est gratior arido, et

Potum tempero fletibus.

Istis ira malis me cumulat tua,

Qui me sustuleras ex humili loco,

Sublimi gravius rursus ut e gradu

Tractum praecipitem dares.

Ut sero in tenebras umbra crepusculo

Vanescit, celeres deproperant dies

In mortem : veluti sub medio die

Foenum, corpus inaruit.

At te perpetuis secula seculis

Nescientem, volueris non fuga temporis

Carpit, nec memorem nominis obruet

Famam posteritas tui.

Tandem surge pater, tecta Sionia

Jam lenis placido respice lumine :

Jam pleno redeunt tempora circulo,

Promissumque ferunt diem.

Jam servi lapides respiciunt tui

Disiectos faciles, sparsaque rudera,

Incultique soli jam miserabilem

Versa mente dolent vicem.

Ut vertat populos terror in exteros,

Ut nomen Domini sit celebre omnibus

Et numen, trifidum qua colitur solum,

Formidabile regibus.

Versam restituet quum Solymam, suae

Majestatis opes quum dabit adspici :

Lugentum

Lugentum miseris quum querimoniis

Flectet se, et prece supplice.

Scribentur tabulis ista fidelibus,

Seris ut Domini nota nepotibus

Sit laus, nec senium prodita posteris

Norit gloria seculis.

De sanctis adytis aetherea domus,

Templi sepositis de penetralibus,

Coelestis Dominum non piguit soli

Curas respicere ad leves.

Nexorum ut gemitus audiat, et neci

Addictos tetrica compede liberet :

Laudes ut Solymae templa Deo sonent,

Et nomen recinat Sion

In coetu celebri. Tum procul ultimis

Terrarum populi finibus exciti

Illuc sacra ferent, et Domino dabunt

Reges munera supplices.

Quamvis in medio curriculo meum

Robur comminuit, destituit manum,

Atque aevi spatiis tempora lubrici

Contraxit brevioribus :

Clamabo tamen, O mi Deus unice,

In vitae medio ne stadio brevem

Cursum siste rotae : quantulum ad ultimam

Jam metam superest mihi ?

Te nunquam brevibus clausa recursibus

Astrorum, senio conficiet dies :

Tu terrae stabilis mole, volucris

Tu coeli prior ignibus.

Illis interitus stant sua tempora :

Tu nullo interitum tempore senties.

Annorum series caetera deterit :

Ut vestis teritur vetus,

Ut detrita novis pallia vestibus

Permutat locuples; sic abit et redit,

Et mutat facies imperio tuo
 Mundi daedala machina.
 At tu, qui fueras, semper es atque eris :
 In te ipsoque habitas : nec varias vices
 Decurso patiens tempore, permanes
 Metae secula nescia.
 Sed servi soboles, et sobolis tui
 Servi posteritas, per seriem tuis
 Tecum perpetuis aemula seculis,
 Aevi tempora transigent.

Ps. CIII. *Benedic anima mea Domino, &c.*

CARM. GEN. V.

SIT parens rerum mihi carmen : illum
 Vox canat, sensus petat, et remotis
 Quisquis est fibræ vigor, et sacratum
 Nomen honoret.

Mens Deo laudes tane, redde grates
 Mens Deo : nullis benefacta seclis
 Excitant, et quæ tribuit benigna
 Munera dextra.

Qui scelus tollit maculosum, et aegros
 Sanat angores, animoque vires
 Reddit, et vitæ properante fato
 Prorogat annos.

Qui manu larga tibi plura donat,
 Ore quam poscas, animo vel optes :
 Servat ac in morem aquilæ virentem
 Flore juventam.

Integer iudex, scelerumque vindex,
 Tradidit sancto sua jura Mosis :
 Illi prolem docuit piarum
 Dogmata legum.

Lenis et blandus, dare dona largus,
 Tardus irasci : neque sempiternæ
 Sævit offensæ memor, aut perennes

Ardet

Ardet in iras.

Nec modus poenae numerusve nostris

Æquus est culpis : bonitas redundat

Latius terrae plaga quam remoto

Distat olympto.

Tam procul nostri maculas removit

Criminis, quam se procul a cubili

Gaditano sol oriens Eois

Exserit undis.

Qualis in natos placidi parentis

Lenitas, talis Domini benigni est,

Quisquis illius pietate vera

Nomen adorat.

Tu sinus mentis penitus repositos,

Tu pater nōsti penetrabile cordis :

Quippe nos terrae memor e rubenti

Pulvere factos.

Herba ceu, lactens pueri venustas

Prodit, occultoque adolescit aevo,

Donec ut foenum cadat arefactum

Falce senectae.

Instar aut floris Tyrio comantis

Murice, ut vultu modice sereno

Risit, afflatu tepidi repente

Concidit austri.

Sed Dei aeterna bonitate in aevum

Tutus aeternum remanet piorum

Coetus, et longa serie propago

Sera nepotum :

Si nec aeternas violabit iūti

Foederis leges, memorique iussa

Mente servarit, referatque vita

Puiter acta.

Ille flammantis super alta coeli

Culmina immotum solium locavit,

Et suo nutu facile universum

Temper

Temperat orbem.

Angeli jussis Domini ministri,
Sub jugum jus est quibus et potestas
Cuncta cogendi, Domino Deoque
Pangite laudes.

Quique castrorum comites meretis
Sub ducis tanti imperio, audientes
Sedulo dictis, Domino Deoque
Pangite laudes.

Quaeque per vastos ubicunque fines
Imperi pollens opifex creavit,
Plaudite, auctori Domino Deoque
Pangite laudes.

Mens Deo grates cane, redde grates
Mens Deo : hunc sensus petat, et remotis
Quisquis est fibris vigor, et beatum
Nomen honoret.

Ps. CIV. *Benedic anima mea Domino, &c.*

CARM. GEN. I.

TE rerum, Deus alme, canam Dominumque pa-
tremque :

Magne parens, sancta quam majestate verendus,
Etheris aeternus rector moliris habenas !

Te decor, auratis ambit te gloria pennis,
Et circumfufum vestit pro tegmine lumen.

Tu tibi pro velo nitidi tentoria coeli,
Et liquidas curvo suspendis fornice lymphas :

Et levibus ventorum alis per inania vectus,
Frenas ceu celeres volitantia nubila currus.

Apparent accinctae aurae flammaeque ministrae,
Ut jussa accipiant. Stat nullo mobilis aevo

Terra, super solidae nitens fundamina molis,
Pollenti stabilita manu : tera obruta quondam

Fluctibus, ut fuso super ardua culmina velo :

Sed simul inerepuit tua vox, tonitruque tremendo

P

Infonuere

Temper

Insonuere aerae, paullatim ascendere montes
 Cernere erat, sensimque cavas subsidere valles,
 Inque cavas valles trepidas decurrere lymphas.
 Neve iterum immissa tellus stagnaret ab unda,
 Limitibus compressa suis resonantia plangit
 Littora, praescriptas metuens transcendere metas.
 Tum liquidi fontes imis de collibus augent
 Flumina, per virides undas volventia campos :
 Unde sitim sedent pecudes, quae pingua tondent
 Pascua, quique feris onager saxa invia silvis
 Incolit : hic levibus quae tranant aëra pennis,
 Per virides passim ramos sua tecta volucres
 Concelebrant, mulcentque vagis loca sola querelis.

Tu pater aërios montes, camposque jacentes
 Nectare coelesti saturas, foecundaque rerum
 Semina vitales in luminis elicis oras.

Unde pecus carpat viridis nova pabula foeni :
 Unde olus humanos geniale assurgat in usus :
 Quaeque novent sessas cerealia munera vires,
 Quaeque hilarent mentes jucundi pocula vini,
 Quique hilaret vultus succus viridantis olivi.
 Nec minus arboribus succi genitabilis humor
 Sufficitur : cedro Libanum frondente coronas,
 Alitibus nidos : abies tibi consita surgit,
 Nutrit ubi implumes peregrina ciconia foetus.
 Tu timidis montes damis ; cava saxa dedisti,
 Tutus ut abstrusis habitaret echinus in antris.

Tu lunae incertos vultus per tempora certa
 Circumagis : puroque accensum lumine solem
 Ducis ad occiduas constanti tramite metas :
 Inde superfusus cuncta involventibus umbris,
 Per tacitas spargis nocturna silentia terras.
 Tum fera praecepit latebris, silvisque relictis
 Praedator vacuis errare leunculus arvis
 Audet, et e coelo mugitu pabula rauco
 Te patrem exposcit : dein rursus sole renato

Abditur

Abditur occultis praedatrix turba cavernis :
Inque vicem subeunt hominumque bouumque labores,
Donec sera rubens accendat lumina vesper.

Sic pater in cunctos ddis te commodus usus.
Nec tantum tellus, genitor, tua munera sentit,
Tam variis foecunda bonis : sed et aequora ponti
Fluctibus immensas circumplectentia terras,
Tam laxo spatiosa sinu : tot millia gentis
Squamigeræ tremula per stagna liquentia cauda
Exsultant : tot monstra ingentia et horrida visu
Veliferas circum nant puppes : grandia cete
Effingunt molles vitreo sub marmore lusus.

Atque adeo quæ terra arvis, quæ fluctibus aequor
Educat, a te uno pendent, pater optime, teque
Quæque suo proprium poscunt in tempore victum,
Te magnam pandente manum, saturantur abunde
Omnia : te rursus vultum condente, fatiscunt.
Te tollente animam, subito exanimata recurrunt
In cinerem : inspirante animam te denuo, surgit
Illico foecundæ sobolis generosa propago,
Et desolatas gens incolit aurea terras.

Sic eat, & nullo regnet cum fine per ævum
Majestas divina : sumumque in secula laetus
Servet opus Deus : ille Deus, quo territa tellus
Concutiente tremit, montes tangente vaporant,
Fumifera trepidum nebula testante pavorem.
Hunc ego, dum vivam, dum spiritus hos reget artus,
Usque colam : tantum ille meas facilisque bonusque
Accipiat voces : nempe illo oblector in uno.
At vero impietas plane extirpetur ab ima
Radice, et scelerum stirps nulla repullulet : ac nos
Te rerum, Deus alme, patrem Dominumque canemus.

Ps. CV. *Confitemini Domino, et invocate, &c.*

CARM. GEN. XXIV.

CANITE Dominum, et invocate nomen ejus: exterius
Facta gentibus per orbem praedicate illustra.
Ille sermo, carmen ille, et illius miracula:
Nomen ejus, numen ejus una nobis gloria.
Hunc amantum et hunc petentum ~~sal~~petet cor gaudio,
Robur ejus, pignus ejus sacrosanctum roboris
Petite: vultum ejus beatum continenter quaerite.
Subeat animum quanta nostris edidit majoribus
Signa, quae portenta; legum seita quae reliquerit.
Vos Abrami, vos Jacobi posteris, servi Dei
Separati, sorte lecta natio, vos alloquor.

Ille rerum rector unus, orbis unus arbiter,
Facta nostris firma servat facta cum majoribus;
Verba meminit: mille sancta in secla nescit foedera,
Icta primitus cum Abramo, deinde jurata Isaco:
Isaci sancita nato, lege non mutabili;
Posterisque sempiterno roborata vinculo;
Quum, Tibi Chananaea, dixit, arva sorte dividam.
Turba numero parva quamvis advena illic degeret,
Aucta nondum stirpe longis temporum decursibus:
Regna quanquam et nationes exul errans verteret:
Hos tamen Dei benigna fovit indulgentia:
Vimque duram praepotenti dextra ab illis arcuit:
Et minis reges potentēs tetricis compescuit;
Ne mihi (inquit) consecratos, ne mihi unctos tangite:
A meis, moneo, prophetis abstinete injuriam.
Quum famem voracem in orbem contumacem inducet-
Gentibusque alimenta late noxiis subduceret, (ret,
Praevium misit ministrum Nili ad arva fertilis:
Filium pulchrae Rachelis mango turpis vendidit:
Carceris latuit tenebris, crura vinctus compede,
Somnii donec soluti nota regi veritas,
Crura ferro liberavit, solvit animum crimine:

Et

Et nova fortis benignae jam vicissitudine,
Rerum servulorum servus ante ignobilis,
Frena rerum tractat unus : nuper e custodia
Missus, aulae purpuratos nunc coercet vinculis :
Et senum juvenis severae praesidet prudentiae.
Isaci tandem propago culta linquens patria,
Pinguis ad fluentia Nili castra fixit advena.
Ac, Deo fovente, laeta stirpe sic resloruit,
Viribus brevi ut praeiret inquilinus incolas.

Tum Phari rector superbae mente versa Abramidas
Fraude molitus nefanda stirpitus revellere :
Circulo donec voluto destinati temporis,
Legifer cum fratre Moses missus est divinitus ;
Ac Pharon Pharique regem terruit miraculis.
Ergo natura, imperantis non rebellis jussibus,
Vestit polum tenebris, et solum caligine
Condidit, ceu nocte caeca sole jussu cedere.
Unda decolor cruoris tabe rivos polluit,
Squameaeque strage gentis inquinavit littora.
Terra felix ante frugum, more nunc praepostero,
Turpibus foecunda ranis squallet : ipsa regia
Foeta ranis, ipsa regum foeta sunt cubilia.
Fusa deinde nube densa musca Memphim occulit :
Et pediculorum ubique foeda erant examina.
Instar imbrium ruebat mista flamma grandini,
Arbores nudans comantes fronde, flore, fructibus.
Quod reliquit atra grando, mox locusta perdidit :
Bruchus abstulit, locustas quod voraces fugerat.
Tot malis subinde saevis icta Nili regia,
Quum ferox non mitigaret contumaces spiritus,
Dra populum mox in ipsum versa poena saeviit.
Prima pignorum repente per penates omnium
Occidere : cuncta planctu, cuncta sietu personant.
Rege tandem pertinace cladibus perterrita,
Sancta Memphim gens reliquit, jam tyranno libera,
Dives auro argenteisque barbarorum poculis.

Nec tot inter millia ullum languor attentaverat.
Ergo Nili jam pavore liberata regia,
Voce, vultu, plaufibusque praeferebat gaudium.

At parens memor benignus gentis electae sibi,
Per fiticulosaе arenae vastitatem imperviam
Castra nubis textit umbra, luce; noctem luridam
Ignium late corusco temperavit lumine.
Arva, victum cum rogarent, textit imber alitum:
Panis impluit per auras more densae grandinis:
Petra jussa fudit undas: deque rupis viscere
Ante sicca solitudo flumen hausit. Scilicet
Foederis parens benignus immemor nunquam sui,
Quod sibi caro cum Abramo sempiternum fecerat.
Sic parentum stirps piorum, tuta ductu numinis,
Arva liquit fraudulenta perfidi Pelusii:
Occupatis efferrarum nationum sedibus,
Tradidit Deus labores impiorum eis carpere:
Sanctiones ut tenerent sacrosancti foederis,
Et piarum ad jussa legum facta cuncta fingerent.
Laus, honor, decusque Regi sempiterno coelitum.

Ps. CVI. *Confitemini Domino, quoniam bonus, &c.*

CARM. GEN. xiv.

L Audate Regem coelitum, Regem bonum,
Suisque nullo non benignum tempore,
Quis facta verbis aequet? eloquentia
Quis assequetur illius potentiam?
O ter beatos aequi amantes, et tuae
Praescripta legis qui tuentur jugiter!
Memento nostri facilis et favens, tuum
Prospicere populum qua soles clementia:
Et me revise lenis ac salutifer;
Ut separati tibi bonis populi fruar,
Carpamque laetus quo fruuntur gaudio,
Haereditatique comes applaudam tuae.
Scelesti proles cum scelestis patribus

In te rebelles multa iniqua fecimus :
Abominanda, dira perpetravimus.
Nam nec tyranni Ægyptii ex ergastulo
Nostri parentes liberi per te, tua
Ostenta graviter ponderarunt, nec tuæ
Meminere gratis mentibus clementiæ :
Sed propter undas æquoris rubri, duces
Adversus animis turba contumacibus
Obmurmuravit. At parens malis bonus
Poenas remittis, ut tuam clementiam
Agnoscat orbis, et tremat potentiam.
Nam comminanti cessit unda fluctuum :
Suspensa moles hinc et inde per sali
Tranquilli arenas aridam dedit viam,
Ceu solida campis figerent vestigia :
Donec tyranno liberati et hostium
Crudelitate, tuta tuti littora
Tenuere : at hostes vorticoso gurgite
Absorpsit unda, cladis ut nec nuntius
Superesset. Illic tum salutis compotes
Fidemque verbis praebuere, et cantibus
Cecinere festis numinis potentiam.
Metu repulso, protinus lascivia
Animos rebelles perculit : nec amplius
Meminere signa nec pericla pristina.
Repente prava perciti libidine
Arsere, verbis et Deum procacibus
Irae impulerunt frena iustae solvere :
Ac flagitatos impie dedit cibos,
Justisque poenis impios coercuit.
Nec poena mentes nec benignitas feras
Mollire potuit, quin procaciter ducem
Ducisque fratrem peteret aemulatio,
Et freta studiis semper ambitio malis.
Sed factiosos terra vasto condidit

Sinu

Sinu dehiscens, flammeique gurgitis
Torrens vora o devoravit impios.

Nec noxiorum monita tot poenis modum
Gens prava sceleri fecit. Horebi in iugo
(Proh facinus!) ante imaginem bovis Dei
Imago sese stravit, et fronde saturi
Simulacra tauri coluit instar numinis;
Partae salutis nuper ingrata, immemor
Miraculorum in urbibus Niloticis;
Et fluctu eodem sospites se, subritos
Hostes superbos vorticosis aestibus.
Ergo scelestos ira iusta perdere
Ibat, furenti ni Deo carum caput
Pro gente Moses obtulisset, et prece
Frenasset iras. Nec tamen turbæ furor
Illic quievit, expetitur tam diu
Uber feracis sprexit agri: nec fidem
Mosi docenti, pollicenti nec Deo
Habuit: tumultu castra complens respuit
Imperia: donec ille munificus parens,
Delere promptus inter invia montium
Toties rebelles, extulit dextram, et genus
Per nationes impias disperdere
Jam destinarat: ante sculpta numina
Iterum protervi procidere, et mortuis
Diis thura, lectasque immolarunt hostias:
Deum sceleribus provocaverunt novis,
Iramque rursus exasperarunt vindicem:
Iusta incitatus donec ira Phineas
Ferro scelestam puniit licentiam,
Et saevientem dexteram compescuit
Domini, sibi que peperit æternam decus,
Quod nulla sileant posterorum secula.

Nec contumaces supplicia tot spiritus
Coërcuerunt, Meribae ad undas quin Dei
Rursus furorem accenderent: nec publico

Moses

Moses furore liber etiam incredula
Oratione vertit iram numinis
In se. Potiti deinde pactis finibus,
Nec impiarum semen omne gentium
Disperdiderunt funditus, nec iussibus
Recte monentis paruerunt numinis;
Sed se profanis miscuere gentibus,
Didicere ritus, seruire ludicris
Diis: ac eorum mancipati cultibus,
Tenuere puras a scelere nullo manus.
Quippe immolarunt filios ac filias
Ad daemonum aras: et suae propaginis
Tinxere sculptos sanguine innocuo deos,
Terramque sanctam poluerunt caedibus.
In scelera prona abominanda, dum suae
Manus adorant opera, patrium Deum
Justas ad iras provocarunt, ut suam
Haereditatem abominatus impiis
In servitutem manciparet hostibus;
Quorum severo pene contriti iugo,
Posuere saevam spiritus ferociam.
Ac liberati saepe Domino vindice,
Rursus rebelles spiritus in vindicem
Sumserunt: rursus ob scelera poenas sua
Dedere: mitis nec Dei bonitas tamen
In rebus arctis innocentium a prece
Avertit aurem: foederis memor sui
Poenas remisit lenis et placabilis.
Quin et superba corda gentis barbarae,
Cui serviebant diruta jam patria,
Lenivit: animos omnium ut perstringeret
Imago sortis flebilis vel hostibus.

Tu nos tuere, Domine noster et Deus,
Et e profanis gentibus recollige:
Ut te canamus, nomen ut sanctum tuum
Celebremus unum: populus omnis ut simul

Dicat,

Dicat, Deo, quem posteri Abrami colunt,
Sit laus, honorque in seculorum secula.

Amen, amen.

P S A L M O R U M

LIBER QUINTUS.

Ps. CVII. *Confitemini Domino, quoniam, &c.*

CARM. GEN. I.

CAntemus Dominumque bonum, facilemque pa-
rentem,

Cujus habet nullas larga indulgentia metas.

Hunc grato simul ore canant, quos dira tyrannis

Quum premeret, saevo incolumes ex hoste recepit,

Et juga captivo excussit servilia collo.

Perque feras gentes sparfos, qua surgit ab undis,

Et qua diversas abiens se condit in undas

Phoebus, ab arctoe campis glacialibus ursae

Collegit, tepidoque domum revocavit ab austro.

Per steriles saltus et inhospita saxa vagantes,

Qua nulla ad cultas ducunt vestigia terras,

Fracti animos moerore, inopes undaeque cibique,

Auxilium miseris imploravere querelis:

Audiit orantes, et opis miseratus egenos,

Omnibus exsolvit moerentia pectora curis,

Monstravitque viam cultas quae ferret ad urbes.

Ergo canant Dominumque bonum, facilemque pa-

Et late ignotis pandant facta inclyta terris [rentem,

Quippe sitim victuque famem compefcuit aegram,

Reddidit et membris vires, animoque vigorem.

Quique Dei monitis ingrata mente relictis,

Carceris

Carcer
Quum
Afflic
Auxili
Audiit
Omnib
Vincla
Reppu
Ergo
Et la
Limin
Delici
Affligi
Stultit
Rejici
Auxili
Adspic
Omnib
Erepti
Restitu
Ergo
Et la
Et me
Et gra
Qui m
Admo
Non i
Monst
Quum
Et ma
Et nu
Pallens
Et vel
Callid
At De
Ekauo

Carceris in tenebris et caeca nocte jacebant,
Quum tremere gelidae exanimes formidine mortis,
Afflicti que malis humiles fractique jacerent,
Auxilium miseris imploravere querelis :
Audiit orantes, et opis miseratus egenos,
Omnibus exsolvit moerentia pectora curis :
Vincla manu valida rupit, mortisque timorem
Reppulit, et tetris pavidos eduxit ab umbris.

Ergo canant Dominumque bonum, facilemque pa-
Et late ignotis pandant facta inclyta terris : [rentem,
Liminaque et portae qui claustra refregit ahenae.
Deliciis animi vires quum stulta libido

Affligit, corpusque gravi languore solutum
Stultitiae pendit poenas, et morte propinqua
Rejiciunt omnem fastidia marcida victum ;
Auxilium miseris qui imploravere querelis,
Adspicit orantes, et opis miseratus egenos,
Omnibus exsolvit moerentia pectora curis :
Ereptisque suo lethi de limine verbo,
Restituit laetumque novat per membra vigorem.

Ergo canant Dominumque bonum, facilemque pa-
Et late ignotis pandant facta inclyta terris : [rentem,
Et meritis cumulent memores altaria donis,
Et grata acceptam testentur voce salutem.

Qui mare fluctifonum fulcat, curvisque carinis
Admovet externas vaga per commercia gentes,
Non ignota illi divina potentia, nec quae
Monstrat in immenso miracula saepe profundo.
Quum jubet, irrumpunt venti stridente procella,
Et mare nunc spumis canentibus astra laceffit,
Et nunc tartarei subsidit ad ima charathri :
Pallent ora, metus trepidantia pectora pulsat,
Et velut oppressis vino vestigia nutant :
Callida nec cani juvat ars aut cura magistri.
At Dominum ut moestis imploravere querelis,
Ekaudit trepidos, et opis miseratur egenos.

Jam venti ponunt, strataque aequaliter unda,
Arrident taciti tranquilla silentia ponti.
Jam posita laeti gaudent formidine nautae,
Cum lacerae optatum portum tetigere carinae.

Ergo canant Dominumque bonum, facilemque pa-

Et late ignotis pandant facta inclyta terris. [rentem,
Hunc populi coetus laudent, sanctique senatus
Concilium super astra serat, qui flumina siccant,
Et riguos passim rivis bullantibus agros,
Fontibus oclusis sitienti damnat arena :
Et foecunda, sui facta ob scelerata coloni,
Arva jubet salis subito sterilescere glebis.
At contra in sterili campo male pinguis arenae
Stare lacus, pinguesque facit stagnare paludes :
Et fluviis siccos rivisque fugacibus agros
Irrigat, atque inopi transmittit habere colono :
Quique novas sanctis moderetur legibus urbes,
Et serobibus credat vites, et semina sulcis,
Unde legat dulces maturo in tempore fructus,
Quos pater omnipotens alit, et proventibus auget
Assiduus pecorum foetus. Ubi nescia rursus
Commoda fortunae modice mens ferre secundae,
Frena dedit vitiis, retrahit sua munera justus
Arbiter : indomitos animos et corda superba
Cladibus affligit : saevis punire tyrannis
Tradit, et ignavo petulans sub principe vulgus
Contemptum, populis praedam jubet esse propinquis
Perque inopes victus terras traducit, ubi ante
Nulla hominum tritam monstrant vestigia callem.
Avertit mala pauperibusque, animique modestis,
Atque hilares multa foecundat prole penates.
Haec spectant gaudentque boni : male conscia multa
Turba metu. Ast, animi quibus est solertia, cura
Assidua volvant, memorique haec mente recondunt
Luceat ut cunctis Domini clementia terris.

Ps. CVIII. *Paratum cor meum, Deus, &c.*

CARM. GEN. ii.

MENS invicta malis, animi vigor integer, orbis
 Te voce, rector, te celebrabit lyra.
 Eia age, depositis mens expurgare curis,
 Et tu canora barbitos cum nabliis.
 Ocyus aurorae quam lucifer excitet ignes,
 Aurora cantus quam volucrum exsuscitet,
 Te pater alme canam: populos tua facta per omnes,
 Quacunque tellus panditur, vates feram.
 Nam tua siderum bonitas fastigia coeli,
 Fidesque tractus nubium supervolat.
 O Deus augustum nitido caput exsere coelo,
 Ostende terris gloriae jubar tuae.
 Eripiasque tuos gelidi formidine lethi
 Praesens, et opifer invocantes audias.
 Audiit, ex adytoque Deus flammantis olympi
 Vocem rependit gaudii praenuntiam.
 En tibi frugiferos Sichimae dispertiar agros:
 Vallem Sucothi metiar decempeda.
 Nonne mihi parent Jacobi pignora, quisquis
 Vel pecore tondet arva, vel vomere secat?
 Oppida sub pedibus Syriae calcabo superbae,
 Moabum, Idumen, et Palaestinas domos.
 Quis mihi pandet iter munitas ductor ad arces?
 Muros Idumes divitis quis diruet?
 Quis? nisi tu nostrae gentis, Deus unice tutor?
 Qui nos premendos hostibus reliqueras,
 Offensus vitiis pravis: nec in arma ruentes
 Nostros praecibas dux, ut ante, exercitus.
 Nunc pater auxilium rebus bonus adfer in arctis:
 Humana fallax credulos spes decipit.
 Te duce, victrici decorati tempora lauro,
 Pedibus prememus hostis arrogantiam.

Q

Ps.

Ps. CIX. *Deus laudem meam ne tacueris, &c.*

CARM. GEN. ii.

NE fileas, ne dissimula, mea gloria, neve
 Sine veritatem suppressi mendacio.
 Me scelerati oris fraus, et crudele venenum,
 Proterva fictis lingua me premit dolis.
 In me odia occultis acuunt sermonibus iras,
 Et immerenti fabricant molestiam.
 Qui mihi debebant fidum solamen amici,
 Probra ingerebant clanculum et convicia.
 Ast ego, secretae tibi qui penetralia mentis
 Cernis, dolente corde fundebam preces.
 Omnibus officiis culti mihi damna rependunt,
 Remunerantur odio amorem simplicem.
 Tu pater hunc saevo vexandum trade tyranno :
 Vastator illi ad dexteram adstet Angelus.
 Judicis adstiterit cum sordidus ante tribunal,
 Damnatus aspris exeat sententiis.
 Quum volet iratos animos inflectere fando,
 Oratione iudices exasperet.
 Ante diem fato pereat praereptus acerbo :
 Locumque vacuum dominus occupet novus.
 Orba fleat soboles, vidua gemat uxor in aula :
 Ejecta proles patrio exsulet solo :
 Instabilis, mendica, vagis erroribus orbem
 Lustret ; quietum reperiat nusquam locum.
 Conturbetque domum miseram, inscribatque penates,
 Scrutatus omnes foenerator arculas.
 Ignotusque haeres longo congesta labore
 Rapiat, opemque nemo poscenti ferat :
 Nullaque progeniem miseratio sublevet orbam.
 Mors falce totam demetat semel domum :
 Proxima gentem omnem cum nomine deleat aetas.
 Apudque Dominum, patris erratum, ut recens,
 Ante oculos interque manus versetur et erret :

Nec

Nec vitia matris tollat ulla oblivio.
 Utque erat oblitus miserandi, oblivio gentem
 Ejus perenni supprimat silentio :
 Qui dejectum, inopem, et curis mordacibus aegrum,
 Pertrahere mortis nixus est in retia.
 Semper ei veluti fuerat maledictio cordi,
 Maledicta in illum et execratio cadent.
 Ac veluti studio fugit benedicere pravo,
 Sic nullus illi cupiat aut dicat bene.
 Et velut obtegitur talari corpus amictu,
 Totus miseriis ille sordeat oblitus.
 Sic in cuncta illi passim se viscera fundant,
 Ut oleum in ossa penetrat, unda in viscera.
 Hoc ergo incedat semper vestitus amictu :
 Haec zona lumbos cingat illi et ilia.
 Ante Deum tales pendat detractio poenas,
 Et clam salutem quisquis oppugnat meam.
 Alme pater, pater alme, tua me protege dextra,
 Et invidorum libera calumniis.
 Ut nomen latus omne tuum telluris honoret,
 Et suavitatem sentiat clementiae.
 Eripe me invidiae : sum pauper, egenus et exspes,
 Animumque curae turbidum urunt anxiae.
 Non aliter pereo, species quam futilis umbrae,
 Pallent tenebris sera quum crepuscula :
 Aut ubi decussis solerti indagine ramis,
 Locusta tectis pulsa frondeis cadit.
 Genua labant infirma : artus jejunia solvunt :
 Exsangue siccis corpus aret ossibus.
 Me tumidi probris hostes petiere superbis :
 Me conspicati capita quassarunt sua.
 Adfer opem, servumque tuum, pater optime, serva
 Pro lenitate semper assueta tibi.
 Agnoscantque tuam, rerum pater optime, dextram :
 Tuaque salvum me sciant clementia.
 Dum maledicta vomunt hostes, dum probra loquentur,
 Bonusque

Bonusque placidusque benedices tu mihi.
 Dum confusa illis turpis pudor ora notabit,
 Laetitia servi pectus hilarabit tui.
 Hos pudor, ut talos a vertice vestis ad imos
 Effusa late corpus omne contegit;
 Hos pudor, et moerens turbato infamia vultu,
 Qui me maligno dente rodunt, obruant.
 Ast ego tum Domino grates memor ore sonabo,
 Coetuque laudes in celebri concinam;
 Qui stetit auxilio dexter cum paupere, vitamque
 Eripuit ejus hostium ludibrio.

Ps. CX. *Dixit Dominus Domino meo, &c.*

CARM. GEN. iii.

SIC alloquutus Dominus est Dominum meum,
 Affide dexteram ad meam,
 Dum proterendos, ceu scabellum, sub pedes
 Hostes tibi provolvero.
 Ad orbis oras ultimas fasces tuos
 Alta ab Sione proferam:
 Ut juris aequi vinculis coërceas
 Fastus rebelles hostium.
 Te pompa laetis quum reducet plausibus
 Ad templa voti compotem,
 Sancto decorus apparatu exercitus
 Laetum celebrabit diem.
 Non roris imber ante lucem argenteis
 Tot vestit arva gemmulis,
 Quam multa cunctis gentium de sinibus
 Ad te propago confluet
 Juravit et se adstrinxit immutabili
 Dominus sacramento tibi,
 Tete futurum Melchisedecis sibi
 Ritu sacrorum antistitem,
 Sol inquieto lucis orbe dum diem,
 Dum luna noctem illuminet.

Ad

Ad dexteram ille semper adsistet tuam :
 Ferro tyrannos vindice
 Compescet : iram commodans suam tibi,
 Gentes rebelles comprimet.
 Ducesque regnis imperantes ditibus
 Sternet solo : torrentibus
 E fortuitis, dum fugam premet, sitim
 Victor levabit igneam.
 Ergo subactis hostibus, cœlo caput
 Tolle decorum gloria.

Ps. CXI. *Confitebor tibi, Domine, &c.*

CARM. GEN. iv.

SIve inter fidos tractem secreta sodales,
 Seu sancti stipante caterva
 Me populi loquar, alme parens, te pectore toto
 Usque canam : tua munera grato
 Ore feram, magna aeternae miracula dextrae :
 Magna quidem, sed et inclyta certe,
 Et manifesta bonis, studio scrutante fideli.
 Quicquid enim gerit, omnia splendor,
 Omnia divina majestas luce refulgens
 Illustrat : dum sidera terras
 Ignea lustrabunt, hunc justum semper et aequum
 Sera agnoscent secla nepotum.
 Nec quae primaevi quondam stupuere parentes
 Attoniti, mirandaque natis
 Invida delebunt oblivia : parcere largus
 Nempe parens, facilisque querelis
 Flectere cor miseris : spoliis ex hoste superbo
 Direptis decoravit amicos.
 Nec cum gente sua percussæ foederis illum
 Immemorem vitæ redarguet aetas.
 Ostenditque suas per facta illustria vires,
 Quum populatus regna superba,
 Dimensusque novis hostilia rura colonis,

Dilectae dedit oppida genti.
 Quicquid agit loquiturque, fides immobilis actus
 Aequi et regula dirigit omnes.
 Quae jubet, aequa jubet, nulloque interlita fuco,
 Aut tacitam celantia fraudem;
 Quaeque nec aeterno volventia secula lapsu
 Interimant, aut tempore carpant.
 Quippe adstans fidei firmæ constantia et aequum
 Perpetuo rata jussa tuentur.
 Quum premeret Pharii imperium crudele tyranni
 Selecta de gente nepotes:
 Excussitque jugum, et regis sœra jussa superbi
 Exiit: aeternaque beatis
 Libertate frui donarat, pignora sœra
 Si jurata parentibus olim
 Intemerata piæ servassent foedera legis:
 Foedera nullis irrita seclis.
 Quippe Dei sanctum est et formidabile nomen,
 Ac sancte sua pacta tuetur:
 Exigit et duras violato foedere poenas.
 Hunc colere ex animoque vereri,
 Vivendi recte sons et sapientia prima est.
 Hanc cunctos qui dirigit actus
 Ad metam, vere sapit: hunc ventura nepotum
 Semper dicent secla beatum.

Ps. CXII. *Beatus vir, qui timet Dominum, &c.*

CARM. GEN. iii.

BEatus ille, qui Deum rerum patrem
 Pietate non ficta colit:
 Deique gaudet legibus: mores suos
 Formare ad illas nititur.
 Late per urbes divites potentiam
 Ejus propago proferet:
 Prolem piorum numinis benignitas
 Larga beabit dextera.

Res affluenter suppetet semper domi
Illi : nec aetas longior
Obliterabit aequitatis gloriam
Fructumque. Quum premet malos
Fortuna, saevo gestiens luctu
Mutare summis infima,
Benignitatis tum suae iustis Deus
Lucem in tenebris offeret.
Clemens bonusque in omnibus periculis
Stirpem piorum munit.
Misertus inopis vir bonus, larga manu
Succurret indigentiae :
Sic cuncta iusto temperans examine,
Nec verba temere ut excidant.
Non turbo fortis cuncta quatientis, loco
Movebit illum, nec dies
Suprema famam condet ejus invido
Oblivii silentio.
Non livor illum falsa gaudens spargere
Terrebit, aut calumnia :
Bellive ruior, aut egestas lurida,
Fragorque lethi proximi :
Sed mente firma provocat discrimina,
Deoque solo nititur.
Ceu cana rupes murmurantis aequoris
Spernit minaces impetus :
Sic ille certa interritus fiducia
Sortis procellas sustinet :
Ac sustinebit, dum ruinas hostium
Salvus suorum adspexerit.
Opes volucris instar aurae mobiles
Largitus est egentibus ;
Sibi aequitatis gloriam superstitem
Servavit : orbe gloriam
Vivaciorem, nec senectae dentibus
Æruginosae obnoxiam.

Dum

Dum laude clarum, reque lautum splendida
 Spectabit impius pium,
 Curaeque mentem vellicabunt anxiae,
 Succumque carpent corporis;
 Dentem fatigans dente ringetur, lue
 Se macerabit tabida.
 Dominus malorum vota ridet irrita,
 Spes ut modestas promovet.

Ps. CXIII. *Laudate pueri Dominum, &c.*

CARM. GEN. XXV.

PSallite Dominum pueri, Domini
 Nomen festo tollite cantu.
 Nomen Domini sic celebretur,
 Ut seclorum in secula longi
 Nulla oblivia sentiat aevi.
 Primo a carcere solis Eoi
 Ad purpureos usque occasus,
 Omnes Domini nomen adorent,
 Qui gentes super arduus omnes
 Celsas aetheris incolit arces:
 Cujus longe gloria mundi
 Trans flammantia moenia vecta est,
 O pietatis nescia verae
 Pectora! ritu sacra nefando
 O qui fingitis, anne deorum
 Quenquam Domino similem nostro
 Nostris? quem super ardua coeli
 Culmina positum nil latet imae
 Sub cava clausum viscera terrae;
 Nil humano procul adspectu
 Trans multiplices aetheris orbes.
 Inopem terrae qui prostratum
 Suscitatur, et de pulvere egenum
 Tollit, ut alto positus solio
 Populi primos carpat honores.

Qui

Qui maternos sterili fructus
Exoratus donat, et orbos
Laeta renovat prole penates.

Ps. CXIV. *In exitu Israel de Aegypto, &c.*

CARM. GEN. xxii.

Quum domus Ifacidum patrias remearet ad oras,
Barbaraque invisae linqueret arva Phari:
Ipse Deus Judam coelesti numine tutum
Fecit: erat populi signifer ipse sui.
Vidit et attonitas trepidum mare diffudit undas:
Jordanis refugas in caput egit aquas.
Dura per intonsos salierunt culmina montes,
Ut saturas gestit dux gregis inter oves:
Celsaque frondentes movere cacumina colles,
Agnus ut in pratis luxuriare solet.
Quid mare vidisti solito cur cesseris alveo?
Cur fugis in fontes fluminis unda tuos?
Cur ita concusso saliistis vertice montes,
Ut satur exultat dux gregis inter oves?
Cur ita frondenti saliistis vertice colles,
Agnus ut in pratis luxuriare solet?
Nempe Dei trepidum praesentia terruit orbem,
Cui cadit in Solymos victima multa focos.
Qui lapidum venas laticum laxavit in usum,
Cui fluxit largo flumine dura silex.

Ps. CXV. *Non nobis, Domine, non nobis, &c.*

CARM. GEN. iii.

TE, magne rector orbis, haud victoriam
Ex hoste saevo poscimus,
Nos ut per omnes fama gentes differat,
Nec apparatu ut splendido
Per ora vulgi nos triumphus aureo
Curru superbos transferat:
Sed impiarum ut secla gentium sciant
Te largum opis cultoribus

Tuis fideque semper immutabili
Promissa promptum solvere.
Ne forte rebus insolentes prosperis,
Ubi nunc Deus vester? rogent.
Deus astra noster incolens, mortalium
Nutu suo res temperat.
At impiarum finxit error gentium
Manu deos inutiles:
Aurum caminis excoquens, aut malleis
Massa e sequaci bracteas
Ducens, figura multiformi ludicra
Affixit aris numina.
Inane vocis os habent: oculos habent,
Orbes inanes luminis.
Naribus odores nec trahunt, nec auribus
Surdīs sonores hauriunt:
Palpare manibus non queunt, torpentibus
Nec ingredi vestigiis.
Nec vox anhelis edita e pulmonibus,
Cavo recurrit gutture.
Quicumque tales fingit aut colit deos,
Diis ipse similis sit suis.
At tu Jacobi gens, loca fiduciam
Omnem salutis in Deo,
Qui te potenti sublevabit dextera,
Et in periclis proteget.
Et vos Aronis posterī, spem ponite
Omnem salutis in Deo,
Qui vos potenti sublevabit dextera,
Et in periclis proteget.
Quicumque cultor es Dei, fiduciam
Loca salutis in Deo,
Qui te potenti sublevabit dextera,
Et in periclis proteget.
Qui nos favore semper amplexus memor
Fovit fovetque sedulo:
Cunctos Jacobi qui fovebit posteros,

Aronis et sacrum genus.

Qui se colentes, sive juvenes, seu senes,
Fovebit et custodiet.

Qui nosque donis semper augebit novis,
Et liberorum liberos.

Nam nos profanis segregavit gentibus,
Coeli solique conditor :

Coelum sibi ipse regiam fecit, solum
Sedem dedit mortalibus :

Remunerantes muneribus illum ut suis
Rerum parentem agnoscerent.

Neque ora laudes in tuas solvent, pater,
Quos mors tegit silentio.

Nos te parentem agnoscimus, qui spiritu
Vitalis aurae vescimur.

Te prosequemur laudibus, dum lucido
Sol axe terras ambiat.

Ps. CXVI. *Dilexi, quoniam exaudiet Dominus, &c.*

CARM. GEN. xxvi.

TOto pectore diligam
Unice et Dominum colam,

Qui lenis mihi supplici
Non duram appulit aurem.

Aurem qui mihi supplici
Non duram dedit : hunc ego,

Donec pectora spiritus
Pulsset, semper amabo.

Jam mors ante oculos erat,

Jam stabam super aggerem

Busti, jam dolor anxius

Omni ex parte premebat :

Exspes tum prece supplice

Oravi Dominum : Pater,

Quaeso, inquam, miserabili

Saltem consule vitae.

O justum Dominum et bonum,

Et pronum veniae ! auxili

Is me et consilii indigum

Saevo texit ab hoste.

Ergo mens tibi reddita

Moerorem cohibe ; et Deus

Quae larga tribuit manu

Donis laeta fruire.

Vitam e faucibus eruit

Mortis, et lacrymas genis

Absterfit, stabili et pede

Firmavit tibi gressum.

Tutus praesidio Dei

Degam : et polliciti fide

Fretus non dubia, canam

Grato pectore laudes.

Lassus, rebus et asperis

Afflictus, trepida fuga

Vitae prospiciens meae,

Sic mecum ipse loquebar ;

Nulli certa homini fides :

At rerum arbiter optimus,

Unus polliciti tenax,

Unus fallere nescit.

Tot liber toties malis,

Tot auctus toties bonis,

Quo tandem officio tibi

Coner solvere grates ?

Te festa dape, te prece,

Te libamine prosequar,

Te vitae columen meae

Grata voce fatebor :

Te vitae columen meae

In coetu populi tui

Grata prosequar hostia,

Damnatus tibi voti.

Electos, genitor, tuo
 Custos praesidio tegis,
 Nec per vim pereunium
 Manes linquis inultos.
 Tu servum Dominus tuum,
 Ancillae sobolem tuae
 Me, minacibus hostium
 Vinculis eripuisti.
 Te, rerum pater optime,
 Semper laudibus efferam :
 Nomen in dubiis tuum
 Usurpabo periculis.
 Te voti reus, erutus
 Morte, prosequar hostia,
 Sacri limen ad atrii,
 Sacrae redditus urbi.

Ps. CXVII. *Laudate Dominum omnes gentes, &c.*

CARM. GEN. X.

OMnes ubique gentium
 Quos solis ambit orbita,
 Rerum parentis optimi
 Laudes libenter pangite.
 Agnoscite indulgentiam
 Benignus nos in dies
 Fovetis, et constantiam
 Promissa certam reddere.

Ps. CXVIII. *Confitemini Domino, quoniam bonus, &c.*

CARM. GEN. ii.

EIA Deum laudate, Deum facilemque bonumque,
 Larga benignum semper indulgentia.
 Eia Dei, soboles Jacobi, dicite laudes,
 Larga benigni semper indulgentia.
 Eia Deum canat Aronis numerosa propago,
 Larga benignum semper indulgentia.

R

Eia

Eia Dei pura cultor pietate, fatere
Larga benignum semper indulgentia.
Audiit orantem Dominus me reus in arctis;
Ac liberavit illico ex angustiis.
Ille mihi assistat solus : non arma, nec ulla
Hamana mî vis adferet formidinem.
Ille mihi auxilio sit solus : lumina damnis
Explebo (nec me decipit spes) hostium.
Tutius a rerum Domino est sperare salutem,
Confidere armis quam virorum fortium :
Tutius a rerum Domino est sperare salutem,
Confidere opibus quam potentum principum.
In me conjurent populi omni ex parte propinqui;
Dei faventis conteram cunctos ope :
Circudent omnique premant ex parte licebit,
Dei faventis conteram cunctos ope :
Circudent omnique premant ex parte licebit,
Quam nûbe densa vere se fundunt apes,
Non secus ac siccas ignis violentia spinas,
Dei faventis conteram cunctos ope.
Improbe quid frustra labefactum evertere tentas ?
Dei potentis sustinet me dextera.
Ille meae vires : illum mea carmina pangent
Unum : salutis unus auctor est meae.
Cunctaque justorum pariter tentoria plaudent :
Meae salutis pariter auctorem Deum
Laudabunt : cantuque ferent ad sidera dextram
Belli potentem, divitem victoriae.
Dextram armis, dextram praestantem robore, dextram
Belli potentem, divitem victoriae :
Saeva quid insultas mihi mors ? tua tela reconde :
Frustra miraci territas me spiculo.
Vivo equidem, vivusque feram super aethera cantu
Raram benigni numinis clementiam.
Jure parens bonus aerumna me afflixit acerba :
At imminentem reppulit mortem tamen.

Pandite pontifices sacri mihi limina templi,
 Salute parta ut laude prosequar Deum.
 Haec est illa Deo gratissima janua, iustis
 Votis aperta dehinc futura janua.
 Te merito, pater alme, canam : tu rebus in arctis
 Aurem applicasti supplici placabilem :
 Sospes, et infesto duce te sum tutus ab hoste :
 Et molientum testa quem rejecerat
 Artificum improbitas lapidem, fastigia summi
 Late refulgens jam coronat anguli.
 Scilicet arcano factum est hoc numine, nostra
 Attonita factum quod stupescunt lumina.
 O lux festa, ô lux jucunda ad gaudia nata,
 Coelestis in nos lux favoris conscia !
 Usque fave, custosque tui, pater optime, Regis
 Sis, et secundos coepta duc ad exitus.
 O felix, iterum ô felix, quem rector olympi
 Populo salutis misit auctorem suo !
 Nos, quibus est sacri custodia credita templi,
 Vobis precamur cuncta vertant prospere.
 Unus enim Dominus rerum moderatur habenas,
 Qui gratiae in nos lumen effundit suae.
 Laetitia celebrate diem, foetusque bidentis
 Tenellus arae victus astat cornibus.
 Te Dominum, te mente colam, te voce fatebor :
 Tuumque semper laude nomen prosequar.
 Eia Deum laudate, Deum facilemque bonumque,
 Larga benignum semper indulgentia.

Ps. CXIX. *Beati immaculati in via; &c.*

CARM. GEN. XXIV.

Aleph.

O Beatos, qui sequuntur orbitam legis Dei :
 O beatos qui monenti sponte parent numini,
 Labe puri nec relinquunt lege jussu tramitem,
 Quem severitate dura nos tenere praecipis.

O gradum regas labantem sic, momenti ut paream,
A tuis attenta jussis nusquam ut errent lumina :
Tum ducem canam aequitatis candido te pectore.
Obsequar tibi : obsequentem tu tibi ne desere.

Beth.

Quid juventam, ne labasciat, servat aequae ac lex tua?
Hinc ne aberrem, modo laboro : tu laborantem rege
Ne vacillet pes, meo tua verba condo pectore.
Rector orbis, aequitatis regulam tuae doce
Me, tui oris verba semper ore mediter ut mco :
Illa longè cariora semper auro ut aestimem :
Illa cogitem, illa secter, illa mirer unice :
Illa nulla e corde nostro delectant oblivia.

Gimel.

Da tuae legi obsequenti vivere : ut propius tui
Conspicer pacti aequitatem, pande mentis lumina.
Inquilinum jussa legis ne tuae celaveris.
Foederum leges tuorum aegra mens desiderat.
O, tuae legis superbum qui premis fastidium,
Me tuae legis sequacem vindica : cui divites
Arroganter obloquuntur, jussa quod servem tua;
E tuo sermone vitae quod capessam formulam.

Daleth.

Aeger animus languet : aegrum recrea verbo tuo.
Cordis arcanas latebras prodidi tibi : rudem
Tu doce, praeferque lucem, scita mediter ut tua :
Et cor anxium tui verbi erigas solatio.
Absque fuco fac tuarum scita legum ut diligam.
Recta sector, instituta spectro semper ad tua.
Lex tua animo sculpta inhaeret : spem meam ne desere.
Pande iter tuae aequitatis : te comes lactus sequar.

He.

Legum iter monstra tuarum : foedus erudi tuum,
Foedus ut legemque totis imbibam praecordiis,
Cuncta ut instituta recta secter usque semita.
Sordidis averte curis jussa pectus ad tua :

Fleste

Flecte lumina, impias ne vanitates hauriant.
 Languidum excita : face ut te timeat animus ac amet.
 Libera probro a pudendo me benignus arbiter :
 Tua statuta diligentem servet aequitas tua.

Vau.

Me bonus respice opiferque, foederis memor tui,
 Ora claudam ut exprobranti spem tuae fiduciae.
 Spes salutis, veritatem ab ore ne tuam eripe.
 Semper ut tuis statutis audiens, tuto gradu
 Ambulem, tua iussa quaero sola. Coram regibus
 Disseram (nec me pudebit) de tuis sermonibus.
 Hos amavi, et hos amabo, et obsequens his, brachia
 Tollam : ut usque et usque volvam hos ore, mente

Zain.

[cogitem.

Sis memor pacti, columna quae meae fiduciae est :
 Quod levat inopertem, et aegrum e fauce mortis eri-
 Rideant licet superbi, te sequar : legem tuam [pit.
 Usque repetam, in rebus arctis hoc erit solatium.
 Impios quum legis hostes cerno, totus horreo.
 Carmen haec erit mihi, orbem donec hospes hunc colam.
 Hanc ut observeam tenebrae me silentes admonent :
 Illa mentem Cura semper unice exercet meam.

Heb.

Obsequi tibi, mihi una est spes, opes, haereditas.
 Ut bonus promissa praestes, unice unum id ambio.
 Actiones vitae ut omnes ad tuam componerem
 Legem : ad hanc custodiendam qua licet me consero.
 Impeditus impiorum vinculis hanc cogito.
 Hujus ergo nocte surgens prosequar te laudibus.
 Qui verentur hanc, amicis utor : hanc, parens bone,
 Qui tua benignitate cuncta reple, edoce.

Teth.

Domine ades, pollicita servo fac benigne appareant.
 In tua lege acquiescam : me doce legem tuam,
 Vix malo coacta leges mens sequi didicit tuas.
 Scita, fons benignitatis, tua benigne me doce.

R 3

Me

Me superbi criminantur : corde toto ego te sequar
 Jussa me juvant tua ; illis mens hebescit prosperis.
 Erudisti me malis, ut legi adhaeream tuæ,
 Haeream ut legi, auri acervis gratiori ingentibus.

Yod.

Da manu tua creato nôsse vim legis tuæ.
 Me pii laeti obsequentem legibus spectant tuis.
 Justa lex tua est : premis me jure justus arbiter.
 At libenter audientum jussa me tua recrea.
 Tibi libenter obsequentem praeveni clementia.
 Servulum tuum prementum comprime arrogantiam.
 Me tuæ legi obsequentes obsequentem diligant.
 Nec ferat tibi obsecundans pura mens infamiam.

Caph.

Deficit mens spe salutis, spes nec illam deficit.
 Lassa languent lumina : utris corpus instar aridi
 Tabuit : solare promissi in malis memorem tui.
 Quis ferendi finis ? hostem quando punies meum ?
 Mihi tuæ legis superbus hostis effodit scrobem.
 Æqua lex, promissa certa sunt tua : hostes confice
 Qui premunt me, quod te in uno collocem fiduciam.
 Scita fac ut ad tua omnes actiones dirigam.

Lamed.

Certa eunt promissa, certa stat tuis verbis fides,
 Dum polo stellæ micabunt, herba terras vestiat ;
 Sempiterno quæ recurso legibus parent tuis.
 Obruissent me dolores, ni affuisset lex tua,
 Lex salubris : nulla nobis tollet hanc oblivio,
 Sum tuus, tua instituta diligentes diligo.
 Impii mortem parabant scita meditati tua.
 Caeteris est finis : illa sola semper permanent.

Mem.

O tuam quam legem amavi ! semper illam cogito.
 Hostibus prudentiorem me meis hæc reddidit.
 Factus huic fui obsequendo doctior doctoribus.
 Huic quod audiam, senecta astutior sum callida :

Huic

Huic ut obsequar, malorum flecto gressum a semitis.
Te docente non recedo paullulum a verbis tuis,
Faucibus meis suavi melle suavioribus.
Eruditus his, recedo a semita mendacii.

Nun.

Sancta lex, velut lucerna, dirigit pedes meos.
Obstinavi animum tuis ut obsequar sermonibus.
Obrutum malis, tuorum foederum memor, leva.
Edoce me iussa, et oris hanc bonus cape victimam;
Iussa non rejecta, quamvis undique instarent mala:
Haec nec abjeci impiorum pene clausus retibus.
Haec voluptas, hoc mihi unum gaudium, haec haere-
Hic scopus mihi manebit, vivus aura dum fruar. [ditas,

Samech.

Diligo legem tuam, sicut malos abominor.
Unica es spes, una verbis in tuis fiducia.
Ut Dei mandata servem, hinc impii faceffite.
Me tuo sermone fulci, ne sequar spes irritas.
Te regente salvus usque iussa diligam tua.
Perfugas calcas tuos, qui vana frustra cogitant.
Legem amo tuam, quod omnes impios extermines,
Corpus horret quum severum cogito te iudicem.

Ain.

Aequa ne me diligentem desere opprimentibus.
Iusta fac amem superbo tutus a ludibrio.
Dum salutem spero, scita spectro dum tua, lumina
Lassa languent: tu benignus edoce servum tua
Placita: legum fac tuarum intelligat mysteria.
Tempus instat puniendi legis adversarios.
At tuum foedus mihi auro est carius carissimo:
Hoc amo, huc errore misso dirigo vitae ordinem.

Pe.

Mira rituum tuorum mens colit mysteria.
Verba pectori imperito luminis sunt janua.
Faucibus tua verba apertis duco, vitae ut spiritum.
Ceq soles te diligentes, intueri me bonus.

Dirige

Dirige ad tua verba gressus : tum scelus non opprimit
Me. Tuae legi, impiorum liber a calumnia,
Obsequar : bonus intueri me, tuam ut legem sequar.
Si quis hanc spernit, fluunt mihi more rivi lacrymae.

Zade.

Iustus es creator orbis : iusta iussa sunt tua.
Plena lex est aequitatis : certa verbis veritas.
Rumpor ira, quum scelestis impie contemnitur.
Sermo purus instar ignis : servus hunc amat tuus.
Impii spernant licebit me, tuam legem sequar.
Iussa stant tua sempiterna mota nullo turbine.
Turbidis mihi illa rebus anxium cor recreant.
Scire legem da tuam : vitam mihi donaveris.

Coph.

Corde toto audi vocantem, legi ut obsequar tuae.
Invoco, adjuva invocantem, foedus ut colam tuum :
Invoco te mane, verbis in tuis fiducia est.
Nocte vigilis anteverto, verba mediter ut tua.
Me benigne audi, ut soles, et fauce mortis eripe.
Impii me persequuntur, legis expertes tuae.
Tu propinqua, Domine, iussa cuius omnia iusta sunt,
Iussa firma sine nullo, firma nullo exordio.

Res.

Adspice afflictum : leva me, foederis memorem tui :
Foederis memor meam vitam patronus assere.
Impii male interibunt, iussa qui tua negligunt.
O bonus sine fine, robor, ut soles, vitam meam.
Me prementum multitudo a lege non flectit tua.
Moeret animus intuendo pacta qui spernunt tua.
Tu bonus tua iussa amantem me vicissim recrea.
Cuncta promissa tua nullum fixa norunt terminum.

Sin.

Me premit tyrannis : at cor verba meditatatur tua,
Verba gratiora gazis aureis animo meo.
Diligo legem tuam, ceu vanitatem abominor.
Septies tuam aequitatem me canentem lux videt.

Legem

Legem amantibus tuam pax multa, nulla offensio.
 Spectat a te mens salutem, nixa promissis tuis.
 Mens amat promissiones unice et servat tuas.
 Servo tua pacta, ut vicissim tu vitam observas meam.

Tbau.

Invocanti da tuarum scire legum abscondita :
 Invocantem libera me, foederis memor tui.
 Te docente praedicabit os tuas laudes : tua
 Jussa lingua nuntiabit, jussa longe acquissima.
 Dextera tua obsequentem jussibus juva tuis.
 Abs te opem spero : tuarum scita legum diligo.
 Sospita me, ut praedicem te : lex juvabit me tua.
 Me, vagam ut pecudem, require foederis memorem tui.

Ps. CXX. *Ad Dominum cum tribularer, &c.*

CARM. GEN. iii.

Hinc me obsidebant bella, et hinc calumniae
 Livor faces admoverat :

Ad te refugi destitutus omnibus,

Rerum creator optime.

Te voce supplex invocavi, tu meas

Non lentus audisti preces.

A fraudulentæ toxico linguae Deus

Me protege et mendaciis.

O lingua fraudis machinatrix impiae,

Qua spe meum oppugnas caput ?

Scythae ferocis lingua pestilentior

Tinctis veneno spiculis :

Ignis voracis lingua flammis acrior,

Quum silva flagrat arida.

Heu vita tristis, vita dura et anxia,

Per invios erratica

Montes, latrones inter, atque inhospita

Gentis ferae mapalia :

Mens aegra vitae carpitur fastidio,

Hostes quietis accolens ;

Hostes

Hosles quietis, blanda quos oratio
 Ferociores efficit :
 Quos innocentis mentio concordiae
 Ad bella saeva exasperat.

Ps. CXXI. *Levavi oculos meos in montes, &c.*

CARM. GEN. xvii.

DUM ferox armis inimicus instat,
 Ad montes vaga lumina
 Proximos circumfero, si quid illinc
 Forte appareat auxili.
 At mihi coeli Dominus solique
 Certam solus opem feret.
 Ille (quid vano trepidans tumultu
 Cor pulsas mihi pectora ?)
 Ille sanctorum (mihi crede) custos
 Noctes excubat et dies :
 Victa nec blandi illecebris soporis
 Unquam lumina dimovet :
 Leniter passis tibi semper alis
 Umbrae more supervolat ;
 Ne cutem solis violentioris
 Urant spicula de die,
 Nocte ne lunae nebulosioris
 Artus degravet halitus.
 Seu domi clausus lateas, latentem
 Clausis servat in aedibus :
 Seu foris pacis obeas amicae,
 Seu belli fera munera,
 Sospitum e cunctis Dominus periclis
 Semper te bonus eruet.

Ps. CXXII. *Lactatus sum in his, &c.*

CARM. GEN. xxvi.

O Lux candida, lux mihi
 Laeti conscia nuncii :
 Jam pleno stata tempora
 Reddit circulus anno :
 Jam festi revocant dies
 Augustam Domini ad domum :
 Jam sacri pedibus premam
 Lactus limina templi.
 Jam visam Solymae edita
 Coelo culmina, et aedium
 Moles nobilium, et suo
 Augustam populo urbem :
 Urbem, quam procul ultimis
 Terrae finibus exciti
 Petunt Isacidæ, ut Deum
 Placent more parentum :
 Jussam coelitus oppidis
 Urbem jus dare caeteris ;
 Et sedem fore Davidis
 Cuncta in secula proli.
 Mater nobilis urbium,
 Semper te bona pax amet :
 Et te semper amantibus
 Cedant omnia recte.
 Semper pax tua moenia
 Colat : semper in aedibus
 Tuis copia dextera
 Larga munera fundat.
 Dulcis Isacidum domus,
 Te pax incola sospitet :
 Sedes numinis, omnia
 Succedant tibi fauste.

Ps. CXXIII. *Ad te levavi oculos meos, &c.*

CARM. GEN. vi.

AD te levavi, Rex, pater, et Deus;
 Ad te levavi lumina, qui procul
 Contagio humano remotus,
 Templâ habitas radiata coeli.
 Ut servus observat Domini manus,
 Gestus et omnes lumine mobili;
 Arguta ceu nutus acutis
 Serva oculis dominae tuctur :
 Te nostra spectant, te, Domine et Deus,
 Intenta mentis lumina, dum graves
 iras remittas, servulisque
 Des veniam bonus atque pacem.
 Jam lenis in nos respice : servulis
 Jam parce tandem, parce fidelibus,
 Quos hostis insultans superbo
 Ludificatque premitque vultu.
 Contemptus hosti ac opprobrium sumus,
 Vitaeque taedet : ferre animus nequit
 Supercili fastum superbi,
 Ludibriumque opibus tumentum.

Ps. CXXIV. *Nisi quia Dominus, &c.*

CARM. GEN. xxiv.

NI faventis affuisset numinis praesentia,
 (Dicat Isaci propago) numinis presentia
 Ni faventis affuisset, quum veniret perditum
 Nos superba multitudo, freta stultis viribus,
 Forte vivos devorassent, debilesque et pauculos :
 Ira fervidi furoris, avida nostri sanguinis,
 Obrulset instar undae nos procella cladium :
 More torrentis nivali ab imbre turgidi, impetus
 Nos repente sustulisset : usque ad animam gurgites,
 Usque ad animam transissent gurgites impervii.

Sempiterna

Sempiterna laus Deo sit, qui suos non tradidit
 Dentibus praedam cruentis perfidarum gentium.
 Cassibus fractis dolosis sospites evasimus :
 Capta veluti jam volueris rete fugit aucupis.
 In Deo nostrae salutis spes reposita est unico,
 Qui solum coelumque fecit vi potentis dexteræ.

Ps. CXXV. *Qui confidunt in Domino, &c.*

CANT. GEN. vi.

Sionis arcem non aequo impotens
 Saxo sedentem perpetuo quatit,
 Nigrantibus non auffer alis
 Imbriferus glomerans procellas.
 Quicumque vere spem locat in Deo,
 Non hostis hunc vis, non quatiet dolus :
 Si fractus illabatur orbis,
 Incolumis fugiet ruinam.
 Ut civitatem incocta montium
 Sanctam tuentur, sic Dominus suos
 Vi elingit arcana, nec unquam
 Praesidii viduos relinquet.
 Nec impiorum perpetuo iugo
 Sinet piorum progeniem premi,
 Ne turpibus contaminetur
 Flagitiis labefacta mentem.
 Ut affluenter fac bona sint bonis,
 Ut continentor fac male sit malis,
 De easse quos recti illecebris
 Impietas male sana flexit.
 Fac, sancte rerum conditor, ut domum
 Beata semper pax colat Isaci :
 Tranquillitas secunda pulchrae
 Exhilaret Solymae colonos.

Ps. CXXVI. *In convertendo Dominus captivitatem, &c.*

CARM. GEN. ii.

Q Uum pater omnipotens captam remeare Sionem,
 Dulcemque jussit patriam revifere;
 Attoniti stupuere animi, necopinaque secum
 Metum librant inter et spem gaudia.
 Vixque sibi credunt: veluti qui noctis opacae
 Sopore pulso mane versat somnia.
 Pro lacrymis redeunt risus: sua gaudia quisque
 Sermone celebrat, patrium laudans Deum.
 Nec minus attonito stetit ad miracula vultu
 Sic barbarorum turba secum mustitans,
 En pater ille deum quot signa ostendit amoris!
 Hujus saluti gentis usque ut prospicit!
 Nec falso: nam signa Deus monstravit amoris
 Praeclara, nostrae dum saluti prospicit.
 Ergo alacres laeto testamur gaudia plausu.
 At tu benigne fac parens ut cacteri
 Jam redeant, plenisque viis sic agmen inundet,
 Ut aestuosi quum fiat austri spiritus,
 Indignata suis cohiberi flumina ripis,
 Vaga per agros murmurant licentia.
 Qui male foecundae commisit semina terrae,
 Et corde tristis multa volvit anxio,
 Si venit uberior seges imbribus aucta benignis,
 Exultat hilari cor metentis gaudio.
 Nos quoque longa fugae post taedia, postque labores,
 Laeti arva dulcis patriae revisimus.
 Te patrium canimusque Deum, semperque canemus:
 Agimusque memores atque agemus gratias.

Ps. CXXVII. *Nisi Dominus aedificaverit domum, &c.*

CARM. GEN. iii.

NI coepta Dominus juverit, frustra struis
Moles superbas aedium.

Ni Dominus urbem servet, incassum excubat
Muris vigil custodia.

Frustra antevertis mane solem, et vespere
Sero domum reverteris :

Victum labore vix parabis anxio,
Ni Dominus admoret manum.

At ille amicis interim suis dabit
Purum soporem somniis :

Domumque dulci prole foetam liberum
Praebeat. Haec haereditas,

Haec illa merces, qua beat caros sibi
Rerum ille Dominus omnium.

Non sic timori est dexteram telis gravis
Bellator hostis hostibus,

Ut quem parentem masculae propaginis
Favor beavit numinis.

O ter beatum et amplius, qui talibus
Pharetram sagittis impleat !

Non ad tribunal erubescet iurgia
Procaçis adversarii.

Ps. CXXVIII. *Beati omnes qui timent Dominum, &c.*

CARM. GEN. xxvi.

Felix ô ter et amplius,
Quem timor Domini tenet,

Quem non illius a via
Flectit devius error.

Felix, et tibi prospere
Cedent omnia : nam tuo

Carpes dulcia fercula
Comparata labore.

Instar palmitis uberi
Proventu gravidæ, et coma
Cingentis viridi domum,

Te conjux hilarabit.
Ceu plantaria fertili
Pubescunt oleæ solo,
Jucundo tibi liberi

Cingent agmine mensam,
Quem timor Domini tenet,
Inter talia commoda
Vitæ tempora transiget.

At te ex arce Sionis
Ditabit Domini manus
Larga : et conspicias honis
Florentem Solymam, tibi

Donec vita manebit.
Prolis adspicies tuæ
Longa stirpe propaginem :
Festa semper et lfaci
Lactus pascit nepotes.

Ps. CXXIX. *Saepe expugnaverunt, &c.*

CARM. GEN. XXIV.

Jure dicat grex bonorum, Mille me molestiis
Factio pressit malorum : prima ab usque origine
Factio pressit malorum mille me molestiis :
Nec tamen subvertere unquam quivit ullis machinis,
Terga saevis exaravit verberum vibicibus :
Terga longis secta sulcis, hostis ad fastidium :
Sed parens rerum benignus vincula rupit impia,
Meque nervo liberavit servitutis asperæ.
Qui Sionis non amico spectat arces lumine,
Vota semper vana volvat, spes inanes nutriat :
Marceat, ceu sole marcet herba languens torrido,
Herba summis nata testis, quæ repente corrui
Ante falcis plagam acutæ, sicca marcidis comis :

Unde

Unde nec sinum replevit qui manipulos colligit :
 Nec manum messor perustus, prata tondens florea,
 Nec viator ominatus prospera est metentibus
 Sic precatus, Arva laeta, et arva lauta, et roscida,
 Hunc in annum, et usque in annos hunc sequentes, nu-
 Vos favor semper benigni servet, ornet, augeat. [mini_s

Ps. CXXX. *De profundis clamavi, &c.*

CARM. GEN. viii.

CUrarum rapidis fluctibus obrutus,
 Arcanis animi de penetralibus,
 Audi verba precantis,
 Clamavi, pater optime :
 Audi verba pater, quæ tibi supplices
 Multo cum gemitu fundimus : applica
 Intentam bonus aurem
 Tristes ad querimonias.
 Si vindex tetricus facta nefarie
 Poenis cuncta velis plectere, quis sibi
 Tam confidit, acerbum
 Ut non horreat exitum ?
 At tu non furiis tristis es asperis,
 Sed largus veniæ, et munificus parens :
 Ut te jure colamus,
 Legum et jussa salubria.
 Nam spes polliciti me recreat tui,
 Promissique fides fallere nescii,
 Et fiducia certa
 Mentem sustinet anxiam.
 Non sic præcipiti nocte vigil diem
 Observat roseum, non roseum vigil
 Phoebi sic avet ortum,
 Ut agram mea mens Deum.
 Securi in Domino figite spem pii,
 Non duro veniam supplicibus dare ;
 Et prompto dare pressis

Duro servitio manum.
 Electi generis progeniem gravi
 Pressam servitio ex hostibus asseret:
 Et de morte redemptam
 Noxis eximet omnibus.

Ps. CXXXI. *Domine, non est exaltatum cor meum, &c.*
 CARM. GEN. xxvii.

SI spiritu impotenti,
 Si lumine insolenti
 Elatus ambulavi;
 Si virium mearum
 Fiducia superbus
 Despexerim minores:
 Si mentis arrogantis
 Sublime vectus alis,
 Majora, quam liceret
 Sperare, cogitavi:
 Ni vota temperavi
 Modestia salubri:
 Nil deprecor rogo,
 Nullam recuso poenam.
 Qualis puer tenellus
 Vix lacte pulsus, unam
 Suspirat in parentem,
 Hanc spectat, hac ab una
 Dependet, ambit unam:
 Æterne rector orbis,
 Te mens mea intuetur
 Unum, uni adhaeret, unum
 Te vindicem salutis
 Agnoscit. O piorum
 Propago sancta patrum,
 Unum Deum parentum
 Spectate, spes in uno
 Locate, cuncta ab uno

Sperate:

Sperate : spem nec unquam
Fovebitis caducam.

Ps. CXXXII. *Memento, Domine, David, &c.*

CARM. GEN. i.

DAvidis esto memor, genitor, memor esto laborum
Quos tulit, in rebus tua jussa sequutus egenis.
Ille tibi, Hebraeae gentis Deus unice, votis
Obstrinxit caput, et promissis ora reclusit :
Non aedes prius ingrediar, mollive reponam
Membra toro, aut oculis dulcem indulgebo soporem,
Quam sanum inveniam, et sacri fundamina templi
Designem, sanctisque locum dimetiar aris.
Fama licet patriae multum promitteret orae,
Inter saxa tamen silvestribus obsita dumis
Monstravit Deus ipse locum. Deus ipse perenne
Hic templum, templique sacris sedem innuit aris.
Ergo alacres gratam Domino properemus ad aedem :
Scamna pedum pronis veneremur vultibus : et tu
Sancte parens, bonus ac placidus cape vota, tuamque
Laetus adi sedem : neu dedignare penates
Qui memorem aeterni servabunt foederis arcam,
Templa sacerdotes casti tueantur, et omnes
Qui tua rite piis venerantur numina sacris,
Laetitia exsultent. Si David pectore puro
Te coluit, ne Davidicae nunc respue prolis
Dona, tui populi cui frena tenenda dedisti.
Davidi enim quondam (neque jam sententia vertet
Ulla tuam mentem) juraſti : E stirpe propago
Nata tua solium et sceptrum rentinebit avitum.
Quod si posteritas servet mea foedera, pactis
Si steterit, leges si non temerarit avitas,
Nulla dies solio, vis nulla extrudet avito,
Et natos natorum, et qui nascentur ab illis.
Ipse mihi sedem elegi sine fine Sionem, [tas :
Quam colerem : hic mihi certa quies, hic certa volup-
Haec

212 P S A L M U S CXXXIII, CXXXIV.

Haec mihi grata domus: coeli indulgentia fruges
 Faxo alat, et duros large saturabo colonos.
 Tempa tuebuntur casti iustique ministri,
 Laetitiaque piis perfundam pectora certa:
 Davidicoque novum producam e semine germen,
 Quod late in populos fundet sua brachia: stirpi
 Prospiciam serae solium quae illustret avitum,
 Claraque per cunctas diffundat lumina terras.
 At pudor, et turpes maculas infamia spargens,
 Hostibus inficiet vultus. Jessaea propago
 Florebit, cingetque sacrum diademate crinem,
 Transmittetque suam longæva in secula famam.

Ps. CXXXIII. *Ecce quam bonum, &c.*

CARM. GEN. iii.

NIL caritate mutua fratrum, nihil
 Jucundius concordia;
 Non aura suavis balsami, quum funditur
 Aronis in sacrum caput,
 Et imbre lacto proluens barbam et sinus
 Limbum pererrat aureum:
 Non ros, tenella gemmulis argenteis
 Pingens Sionis gramina,
 Aut verna dulci inebrians uligine
 Hermonis intonsi juga.
 Fraterna quam pax incolit, domum juvat
 Dominus benigna dextera:
 Et opibus auget: filiorum et filios
 Multis propagat seculis.

Ps. CXXXIV. *Ecce nunc benedicite, &c.*

CARM. GEN. iii.

DOmini ministri, nocte qui custodiae
 Sancti excubatis atrii,
 Laudate Dominum, laudibus donec sacro
 Nox annuit silentio.

Interque

Interque laudes mentibus puris manus
 Coelo supinas tollite.
 Et vos benbit Dominus invicem omnibus
 Coeli solique commodis :
 Dominus Sionem qui tuetur, unicus
 Coeli solique conditor.

Ps. CXXXV. *Laudate nomen Domini, &c.*

CARM. GEN. i.

VOS quibus est sacri custodia credita templi,
 Eia Deum laudate : Deum celebrate ministri,
 Qui sacra assidua vigilatis ad atria cura.
 Eia Deum laudate bonum, nomenque beatum
 Tollite perpetuo vestro super aethera cantu.
 Quippe Jacobum ultro legit, lectumque dicavit
 Hunc sibi, ceu privam patrimonii in secula sortem.

Nota quidem Domini est immensa potentia, notum
 Numen ; quippe deos sub se premit altior omnes,
 Quos alii stolidi placant ceu numina cura,
 Versat enim nutu coelo, terraque, marique,
 Aut si quod caecis clausum est penetrabile tenebris
 Naturae, quodcunque libet : de viscere terrae
 Evocat, et liquido suspendit in aëre nubes :
 Fulguribusque vagis venientes praevenit imbres :
 Deque suis promit ventorum flamina gazis.

Ille hominum primos fortis, pecudumque per arva
 Divitis Ægypti stravit : regemque superbum,
 Et quicumque bibunt septem sua flumina Nili,
 Terruit ostentis : validis ille oppida muris
 Turrita evertit : numerofo milite cinctos
 Cum stirpe exstinxit violento funere reges :
 Stravit Amorrhæum valida virtute Seonem,
 Quique Basan Ogus magna ditione tenebat,
 Regnaque non uni Canancia subdita sceptro :
 Arvaque, dejectis nuper viduata tyrannis,
 Accepere novos Jacobi e stirpe colonos.

Sancte

Sancte parens rerum, qui iusto examine nostri
 Parcere subjectis, et debellare superbos,
 Posteritas te sera canet: tua splendida facta
 Nulla unquam ex animis tollent oblivia nostris.
 At sibi quae variis finxit simulacra figuris
 Vana superstitio, calidis fornacibus aurum
 Argentumve liquans, nil sunt nisi ludicra dextrae
 Humanae commenta: illis os vocis inane:
 Lucis egent oculi: surdas sonus advolat aures:
 Et patulas frustra nares jucundus odorum
 Halitus incurfat: calidus non pectora pulsat
 Spiritus. O quisquis ludibria talia fingit,
 Aut colit, ipse suis similis diis exigit aevum,
 Mentis inops, et lucis egens: non aure nec ore
 Accipiat reddatve sonos: nec nare sagaci
 Sentiat halantes per prata nitentia flores.
 Tu vero genus a magno Israele profectum,
 Et domus Aronis, genitique et sanguine Levi,
 Et quicumque pio rerum venerare parentem
 Obsequio, laudate Deum, qui testa Sionis
 Ardua, qui sacram Solymae bonus incolit aedem.

Ps. CXXXVI. *Confitemini Domino, &c.*

CARM. GEN. ii.

EIA Deum laudate, Deum facilemque bonumque,
 Larga benignum semper indulgentia.
 Eia Deum laudate: Deus namque ille deorum est,
 Larga benignus semper indulgentia.
 Cui domini rerum submittunt sceptrum tyranni,
 Larga benigno semper indulgentia.
 Qui facit attonito solus miracula mundo,
 Larga benignus semper indulgentia.
 Qui nitidos mira arte polum convolvit in orbes,
 Larga benignus semper indulgentia.
 Qui liquidis terras emergere iussit ab undis,
 Larga benignus semper indulgentia.

Qui

Qui vitreo accendit flammantia lumina coelo,
Larga benignus semper indulgentia.
Qui solem auricomum iussit dare jura dici,
Larga benignus semper indulgentia.
Qui lunam et stellas tenebras distinguere noctis
Iussit, benigna semper indulgentia.
Pignora prima Phari qui fato exstinxit acerbo,
Larga benignus semper indulgentia.
Isacidas medio incolumes ex hoste recepit,
Larga benignus semper indulgentia.
Qui rubri Oceani torpentes diffudit undas,
Larga benignus semper indulgentia.
Perque undas fissas sobolem traduxit Abrami,
Larga benignus semper indulgentia.
Pharonem et Pharios submersit gurgite currus,
Larga benignus semper indulgentia.
Deduxitque suos deserta per avia tutos,
Larga benignus semper indulgentia.
Et validos merita prostravit clade tyrannos,
Larga benignus semper indulgentia.
Stravit Amorihaeum valida virtute Seonem,
Larga benignus semper indulgentia.
Stravit et incassum confisum viribus Ogum,
Larga benignus semper indulgentia.
Metatusque novis agrum est utriusque colonis,
Larga benignus semper indulgentia.
Isacidis habitare suis dedit hostica rura,
Larga benignus semper indulgentia.
Qui nos in rebus miseros respexit egenis,
Larga benignus semper indulgentia.
Avertitque ferum nostris cervicibus hostem,
Larga benignus semper indulgentia.
Qui genti vitam humanae victumque ministrat,
Larga benignus semper indulgentia.
Astrigeros laudate Deum qui temperat orbes,
Larga benignus semper indulgentia.

Ps. CXXXVII. *Super flumina Babylonis, &c.*

CARM. GEN. xxii.

DUM procul a patria moesti Babylonis in oris,
 Fluminis ad liquidas forte sedemus aquas;
 Illa animum subit species miseranda Sionis,
 Et nunquam patrii testa videnda soli.
 Flevimus, et gemitus luctantia verba repressit;
 Inque sinus liquidae decidit imber aquae.
 Muta super virides pendebant nabilia ramos,
 Et salices tacitas sustinere lyras.
 Ecce ferox dominus, Solymae populator opimae,
 Exigit in mediis carmina laeta malis;
 Qui patriam exilio nobis mutavit acerbo,
 Nos jubet ad patrios verba referre modos;
 Quale canebamus, steterat dum celsa Sionis
 Regia, finitimis invidiosa locis.
 Siccine divinos Babylon arrideat hymnos?
 Audlat et sanctos terra profana modos?
 O Solymae, o adyta, et sacri penetralia templi,
 Ullane vos animo debeat hora meo?
 Comprecor, ante meae capiant me obliviae dextrae,
 Nec memor argutae sit mea dextra lyrae:
 Os mihi destituat vox, arescente palato,
 Haereat ad fauces aspera lingua meas:
 Prima mihi vestrae nisi sint praeconia laudis;
 Hinc nisi laetitiae surgat origo meae.
 At tu (quae nostrae insultavit laeta rapinae)
 Gentis Iudumaeae tu memor esto, pater.
 Diripite, ex imis evertite fundamentis,
 Aequaque (clamabant) reddite testa solo,
 Tu quoque crudeles Babylon dabis impia poenas,
 Et rerum instabiles experire vices.
 Felix qui nostris accedet cladibus ultor;
 Reddet ad exemplum qui tibi damna tuum.

Felix qui tenero consperget saxa cerebro,
Eripiens gremlo pignora cara tuo.

Ps. CXXXVIII. *Confitebor tibi, Domine, &c.*

CARM. GEN. xxviii.

Pectore te grato Dominumque Deumque fatebor
Coram superbis regibus,
Et tua facta canam.

Ad tua templa oculis, animo ad tua numina spectans,
Nomen celebrabo tuum,
Perpetuamque fidem:

Qui donis promissa novis cumulata rependis,
Audis vocantem, robora—
Das animo trepido.

Te, quacunque patet tellus circumflua ponto,
Reges fatobuntur Deum,
Quum sine labe fidem

Audierint: ritusque tuos super aethera cantu
Ferent, tuaeque gloriae
Ad jubar attoniti.

Nam liquidi quanquam trans ignea moenia mundi
Beatus in te permanes:
Attamen haud humiles

Despicias; elatosque premis: discrimina mille
Passim mihi circumstrepant,
Te duce tutus ero.

Tu valida obsis dextra furialibus ausis
Qui me laceflunt hostium:
Incolumique dabis

Quod superest, si quid superest: bonitate perenni,
Quo coeperas gradu, tuae
Facta tuere manus.

Ps. CXXXIX. *Domine probasti me, &c.*

CARM. GEN. iii.

MOmenta vitae nulla te latent meae,
Rector benigne coelitum.
Seu sedeo, sive surgo, seu quid cogito,
Tu cuncta praesens adspicis.
Lux sive curam, seu quietem nox tulit,
Curam et quietem temperas.
Nec te minutae voculae fugit sonus,
Quam lingua temere fuderit.
Et os et humeros, totiusque corporis
Sic arte mira fabricam
Finxisti, acumen nullum ut humani ingeni
Ratiove possit assequi.
Quonam ergo vultum fugero tuum? quibus
Clausus latebris occular?
Petamne coelum? praesto es hic: ad inferos
Demergar? illinc non abes.
Aurora curru me volucris ut deferat
Ad occidentis limitem,
Hic deprehendes me, nec hic tutus tuae
Vitabo fulmen dexteræ.
Incauta mens si forte secum cogitet,
Nox me tenebris occulet,
Obscura tenebris nostra nox luce est tibi
Meridiana clarior:
Tibi nec tenebrae sunt tenebrae, nec tuae
Nox ulla providentiae est.
Arcana mentis tu tenes, qui pectoris
Arcana fabricatus es.
Qui me parentis ventre conditum, cutis
Tenello amictu involveras.
Compago mira corporis nostri, tuae
Miraculum est solertiae:
Stupenda cujus opera nec nostra assequi,

Sed nec negare mens potest.
Nam nulla nostri tam minuta est corporis
Pars, ut tuam scientiam
Fugiat: nec ulla claustra pectoris latent
Te conditorem pectoris.
Massae recentis rudia adhuc primordia,
Rudisque massae semina,
Ceu scripta haberes, corporisque lineas,
Motum statumque noveras.
Et membra noscendum quum forent, quid adderent
Dies sciebas singuli.
Haec mente tacita cogitanti mihi, stupor
T'orporque sensus alligat:
Animus labascit quum tuae miracula
Perpendo mecum dexteræ.
Citius inibo numerum, arenae in littore
Quot volvat aestus corpora:
Quamvis ocellis pervigil nunquam meis
Dulcem soporem indulsero.
O quando perdes impios, rerum parens?
O quando sanguinarios
A me repelles, qui scelesti nomini
Et numini illudunt tuo?
Te quisquis odit, non ego odi? non tuos
Hostes habebam pro hostibus?
Odi profecto: nec tuis ex hostibus
Amicus est quisquam mihi.
Revolve mentis intimos sinus Deus,
Latebrasque nostri pectoris;
Nisi hic amorem videris tui, nisi
Animum obsequi nunquam pigrum,
Si par scelestis scelere sum, vitae parem
Da cum scelestis exitum.

Ps. CXL. *Eripe me, Domine, ab homine malo, &c.*

CARM. GEN. VI.

ÆTerne rerum conditor, a malae
Linguae veneno me bonus assere,
Meamque perjuri tuere
Hostis ab insidiis salutem,
Qui fraude tecta bella nefaria
Ciet: nec atris mitior anguibus
Vibratque linguam viruleptam, et
Ore vomit rabido venenum,
Averte fraudem, et mihi violentiae
Hostis scelesti subtrahe, qui mea
Vestigia observat, seropesque
Objiciens, laqueosque tendens,
At tu, salutis praesidium meae,
Audi precantem: tu Dominus mihi
Densque, tu me liberaisti
Incolumem crepero e duello.
Idem impiorum nunc bonus irrita
Fac vota: saevam frange superbiam:
Virusque linguae pestilentis
In domini exitium refunde.
Dejecta coelo flammea perfidos
Procella fundat praecipiti fuga,
Caecosque propellat profundas
Perpetui in barathri tenebras,
Linguae loquacis perfida vanitas
Nunquam quieto deget in otio:
Sed impie dignum patris
Exitium domino parabit.
At impiorum a vi Dominus suos
Et fraude vindex asseret: ut pii
Numen Dei praesens potensque
Perpetuo celebrent honore.

Ps. CXLI. Domine, clamavi ad te, &c.

CARM. GEN. iii.

A Urem vocanti da parens propere, meas
 Audi preces salutifer.
 Quum verba fundo tristis, et puras manus
 Attollo, sic preces meas
 Manusque puras respice, ac si thureo
 Odore mane te colam :
 Ac si colam te victima et libamine
 Sero rubente vespere.
 Freno coërve linguam : ad oris januam
 Fac excubet custodia.
 Fac mens sequatur recta, fac in lubricam
 Ne flectat erroris viam.
 Fac ne scelesto gaudeat coetu, neque
 Mensa fruatur impia.
 Me malo justus increpet, me verberet,
 Quam palpet impius, comam
 Quam rore nardi spargat. Impii, precor,
 Et impiorum praesides,
 De rupis altae quum ruent specula, sui
 Supplicia sceleris ut luant;
 Tum subeat animum concium, salubriter
 Quod me monentem spreverint.
 Sic mortis horror ossium compagines
 Mihi laxat, ut caesae jacent
 Fagi per arva fissa cuneis fragmina.
 Tu sancte rector coelitum,
 Spes una nobis es salutis, unicum
 Agnoscimus te vindicem.
 Vitam tuere ab impiorum cassibus,
 A fraude quam struant mihi.
 Compos salutis impios fac in sua
 Cernam ruentes retia.

Ps. CXLII. *Vox mea ad Dominum clamavi, &c.*

CARM. GEN. xvii.

INvoco supplex Dominum, manusque
Tendo ad sidera supplices.

Mentis huic pando lacrymas : querelis

Imploro miseris opem.

Pectus afflictum dolor obruebat :

Quamvis, Rex bone coelitum,

Puriter vitae mihi tu peractae

Esses arbiter optimus.

Quum domo gressum tamen efferebam,

Tendebant mihi retia.

Nec mihi notus, nec amicus usquam,

Quoquo lumina verteram :

Exitus nusquam, fuga nulla, nemo

Qui me sospite plauderet.

Ergo te, rerum pater, invocavi,

Unum praesidium in malis :

Tu meae vires, mea spes, opesque,

Dum sedes hominum colo.

Da meis aurem facilẽ querelis

Fraeti cladibus ultimis.

Assere a saevi manibus tyranni,

Qui me fortior opprimit.

Carceris vitam rape de tenebris,

Ut te laudibus efferam :

Teque conventus celebret piorum,

Promptum ferre piis opem.

Ps. CXLIII. *Domine exaudi orationem meam, &c.*

CARM. GEN. xv.

AUdi vocantem rebus in asperis,

Et lenis aurem da precibus meis,

Rerum creator : quaque soles fide

Et acuitate ex hostibus eripe.

Juris severi ne trutina meam
Expende vitam : nemo hominum innocens
Sic est, tribunal possit ut ad tuum
Se profiteri crimine liberum.

En hostis atrox imminet, et premit
Stratum : tenebris tristibus abditus,
Et lucis exfors dego, velut specu
Quos in sepulchri mors sera condidit.

Mens pene curis obruta volvere
Priora coepit tempora, quum patres,
Spes quos fovebat praesidii tui,
De fauce lethi saepe revelleres.

Hac recreatus rursus imagine,
Imploro supplex auxilium tuum,
Intenta mens te respicit, arida
Tellus ut imbres sub cane torrido.

Non lentus audi, nam mihi spiritus
Vix sessa pulsat pectora : si tui
Avertis oris lumen amabile,
Mors atra siccis faucibus imminet.

Spe mens labores auxilii tui
Fert : spectat unum te, pater optime.
Audi precantem lenis, et exitum
Janjam obruturis pande periculis.

Ab hoste saevo protege me, meae
Custos salutis : prava repellere
Mentem manumque, et recta capeffere
Doce, unicum te qui veneror Deum.

Arcana fac vis numinis ut tui
Per plana gressum dirigat, ut tua
Mandata secter : neu male credulum
Error malorum vertat in orbitam.

Ut nulla numen non celebret tuum
Et acquitatem natio, recrea
Me destitutum praesidio : et malis
Hostis scelesti libera ab artibus.

Favoris

Favoris umbra me solita tege,
 Et qui me acerbis usque doloribus
 Affligit, hostem perde nefarium,
 Servumque serva perpetuo tuum.

Ps. CXLIV. *Benedictus Dominus Deus meus, &c.*

CARM. GEN. xiii.

Q Uo te Rex hominum carmine prosequar?
 Qui firmas animum robore, qui manum
 Et bellare doces, et dubii regis
 Per discrimina praelii.

Quod vivo et valeo, tutus et hostium
 A fraude, eximia fulgeo gloria:

Quod latè validis impèro gentibus,
 Totum muneris id tui est.

O rerum genitor, quantulus est homo,
 Hac quem prosequeris munificentia,
 Et curas patria sollicitudine!

Figmentum fragilis luti,
 Quo nec bulla levis vanior est, neque
 Quae mentes agitans somnia turbidas,
 Nec serum fugiens umbra crepusculum,
 Nec fumi volucris vapor.

Coeli pande fores, Rex bone coelitem,
 Ac de sidereis labere sedibus:

Montes nube operi; per liquidi aëris
 Campos fulgura trajice.

Turbatos tiepida sparge fuga impios,
 Et sparsos jaculis perde sequacibus:

Porrectaque manu me, pater optime,
 Saevis eripe fluctibus.

Hostis pelle malam vim bonus impii:
 Linguae vaniloquae reprime toxica;

Assuetaeque dolis pestiferis manus
 Vires contere viribus.

Ut te nostra novo carmine barbitos

Dicat,

Dicat, subsidio qui recreas tuo

Reges : qui gravibus saepe periculis

Vitam Davidis eripis.

Hostis pelle malam vim procul impia

Linguae vaniloquae reprime toxica ;

Assuetaeque dolis pestiferis manus

Vires contere viribus.

Natorum soboles crescat, ut ubere

Surgit silva solo laurea : virgines

Cultu sic niteant, ut laqueatibus

Templorum tholus aureis.

Stipentur gravidis horrea frugibus :

Pleno cuncta penu copia suggerat ;

Foecundi pecoris non capiant greges

Latis pascua saltibus.

Pingues plaustra boves et nitidi trabant :

Nec tristi resonent compita classico,

Nec fletu plateae : nec furor hosticus

Clausis affremat oppidis.

Felicem populum, inter bona talia

Qui vitam in tacito transigit otio :

Felicem populum, ter quater, omnium

Cui rerum pater est Deus.

Ps. CXLV. *Exaltabo te, Deus meus Rex, &c.*

CARM. GEN. XXIX.

TE Regem Dominumque canam, dum lucida volvet

Lucidus astra polus,

Et unicum colam Deum.

Luce canam te, nocte canam te : nulla carebit

Laudibus hora tuis,

Rerum creator et salus.

Magne parens, nullo cui clausa potentia fine est,

Secula cuncta tuas

Laudes sonabunt : et patres

Longaevi

Longaevi tua facta canent, seraeque nepotum
Per seriem soboli
Prodent : nec aetas gloriam
Nesciet ulla tuam : mirandaque facta decusque
Ille memor referet,
Hic magnitudinem canet :
Ille bonum feret et justum, et placabilis irae,
Et veniae facilem, et
Larga benignum dextera :
Totque inter decora, et laudum praeconia nullo
Emoritura die,
Nil clarius clementia.
Ergo, parens rerum, stellantis machina coeli
Cuncta suo gremio
Complexa praedicat tuum
Robur : et intacti scelerum contagio nefanda,
Te celebrant alacres,
Tuique vires imperi
Per populos late vulgant : ne nescia sceptri
Terra sit ulla tui,
Et gloriae et potentiae.
Imperium sine fine tibi ; nec legibus aevi
Subdita sceptrata tenes,
Aut clausa metis temporum.
Tu lapsos rursus attollis, firmasque labantes :
Incolumesque foves
Vitae beatae commodis.
Te voluerum pecudumque genus, te saeva ferarum
Secula respiciunt
Unum, suoque tempore
Accipiunt victum : tu dextram pandis, et omne
De locuplete penu
Animal benigne retrahas.
Quicquid agis, justeque et sancte agis : impiger aurem
Supplicibus facilem
Praebes : opisque compotes

Dimittis

Dimittis puro qui pectore cunque precantur :
Auxilioque piis

Praesens es, et periculis

Eruis e cunctis qui te venerantur amantque :
Cumque suo scelere

A stirpe vellis impios.

Ergo omnes te jure canent, nomenque tacebit
Natio nulla tuum

In seculorum secula.

Ps. CXLVI. *Lauda anima mea Dominum, &c.*

CARM. GEN. VI.

TE, magne rerum conditor, et tuas
Sonabo laudes, factaque posteris
Miranda prodam, dum recurret
Per calidos mihi sanguis artus.

Securitatem ne stabilem tibi

Promitte, regum praesidio : neque

De stirpe mortali et caduca

Pone tibi columen salutis.

Ut membra liquit spiritus, in suam

Terrena moles terram abit ; et diu

Consulta vanescunt, et auras

Irrita per vacuas feruntur.

O ter beatum, quem Deus aetheris

Fido tuetur praesidio, suas

Qui spes opesque omnes in uno

Constituit Domino Deoque :

Qui terram et aequor condidit et polum,

Et quicquid aequor terraque continet

Polusque : qui promissa praestat

Perpetuo stabilis tenore,

Qui nec tyranni vi sinit opprimi

Infirmiorem, aut esurie premi :

Qui carcerum exemptos tenebris

Compedibus levat innocentes.

Qui

Qui nocte pulsa luminis aurei
 Caecis refundit luminibus jubar;
 Gressusque firmat claudicantes;
 Justitiamque amat aequus aequam.
 Cura fideli qui fovet advenam,
 Orbae marito qui viduae favet,
 Orbos puellios qui tuetur,
 Et scelerum labefactat artes.
 Rex ergo habenas imperii tuis,
 Sion, tenebit, sidera dum polum
 Pingent, et obliquum per orbem
 Sol rutilos agitabit axes.

Ps. CXLVII. *Laudate Dominum, quoniam bonus est, &c.*

CARM. GEN. ii.

EIA Deum laudate, Deo date carmina digna;
 Certe erudito dignus ille est carmine:
 Qui Solymam instaurat rursus, passimque per orbem
 Sparfos reducit exsules Abramidas:
 Qui fractos animi levat, et corda anxia lenit;
 Mulcet dolores, inigitatque vulnera:
 Qui numerat tacito labentia sidera mundo,
 Suisque quaeque nuncupat vocabulis.
 Magna Dei virtus, immensa potentia: nulla
 Quam lingua fari possit, aut mens cogitet.
 Qui mite ingenium fovet, allevat, auget honore;
 Humique sternit impiam superbiam.
 Eia Deum cantate, Deo persolvite grates;
 Grato benignum canite patrem barbato:
 Qui coelum obnubit tenebris, terram rigat imbre,
 Montesque lacto vestit altos gramine:
 Qui pecudum genti larga dat pabula dextra,
 Corvoque victum se roganti sufficit.
 Quem neque magnanimum delectat robur equorum,
 Nec vis ferocis aut lacertus militis:
 Sed pietas animi simplex, et in illius una

Quae

Quae spem salutis colloceat clementia.
 Eia, Dei laudes Solymaeae pangite turres
 Benignitatem mons Sionis praedica.
 Qui portarum aditus claustris firmavit ahenis,
 Civesque cunctis commodis auxit tuos.
 Qui te pace beat laeta, et defendit ab hoste:
 Et messe flava tritici campos tegit.
 Cujus ad imperium fundit sua munera tellus;
 Natura cujus prompta paret jussibus.
 Qui nivibus celsos operit, ceu vellere, montes:
 Densas pruinas cineris instar dejicit.
 Et glacie lapsus solidarum frenat aquarum;
 Cujus rigorem quis feret mortalium?
 Quum libuit, molles glacies tabescit in undas,
 Adspirat aura mitior, rivi fluunt.
 Ostenditque suam per signa illustria mentem:
 Legesque Abrami tradidit nepotibus.
 Non ita se populis aliis monstravit amicum,
 Qui scita legum nesciunt coelestium.

Ps. CXLVIII. *Laudate Dominum de coelis, laudate, &c.*

CARM. GEN. X.

Laudate Dominum coelitum
 Chori beati, qui procul,
 Contagio mortalium
 Tempa aetheris tuemini.

Laudate Dominum, quos sibi
 Adesse jussit angelos:
 Laudate Dominum exercitus
 Parere prompti jussibus.

Laudate Dominum, qui diem
 Sol, luna noctem illuminas:
 Laudate Dominum lucidis
 Stellae decorae flammulis.

Laudate eum rotatiles
 Tot orbium compagines,

U

Et

Quae

Et unda longe celsior
Campis nitentis aëris.

Huic cuncta laudes dicite,
Numenque cuncta pangite,
Quod cuncta nutu condidit,
Et cuncta nutu sustinet :

Fixitque firmo cardine,
Ne vi senectae corruant :
Certisque vinxit legibus,
Quas transgredi non audeant.

Laudate Dominum sub specus
Terrae dracones abditi :
Et vasta cete, quae sinus
Ponti repositos finditis.

Ignes, nives, et grandines,
Vaporque, et aurae spiritus,
Ad iussa Domini mobiles
Circumrotantes turbines :

Colles feraces, et feri
Montes, et omnes arbores ;
Seu montibus rigescitis,
Seu cultibus mansuescitis :

Mites feraeque bestiae,
Humique lente reptiles,
Et quae liquentes aëris
Campos volando carpitis :

Reges et tribus praesides,
Et nationes liberae,
Et pauperi plebeculae :
Qui jus ab alto dicitis :

Et vos juvena florea
Laeti puelli et virgines,
Senesque vitae in ultimo
Jamjam exituri limine,

Laudate Dominum : numini
Sit ejus uni gloria,

Unumque

Unumque noscat omnium
Coelum solumque principem.

Hunc omne in aevum laudibus
Propago tollat Isaci:
Sibi dicatam qui bonis
Gentem beavit omnibus.

Ps. CXLIX. *Cantate Domino canticum novum, &c.*

CARM. GEN. X.

CAntate Domino canticum
Novum: sonet laus illius
Coetus per omnes, qui sacris
Non se profanis polluant.

Oblectet Isaci genus
Auctore se suo: suo
Regi Sionis arduae
Congratulentur filiae:

Nomen celebrent illius
Laetis choris et tympanis;
Ejusque laudes accinant
Blande canoro pectine.

Gentem bonus parens suam
Amore sancto amplectitur,
Mitemque mansuetudinem
Firmat salute immobili:

Coetus piorum ut gestiant
Foris paratu splendido,
Domique secum clanculum
Laentur in cubilibus.

In ore, rerum praesidis
Laus continenter personet;
Utrinque acuti in dexteris
Vibrentur enses vindices.

In se ferarum ut gentium
Crudelitatem vindicent:
Et in futurum iras, minas,

U 2

Superbiamque

Superbiamque compriment.

Reges suorum ut hostium

Arctis catenis alligent

Et ferreis coërceant

Vinctis feroces principes.

Poenas secundum coelitus

Praescripta ab iis ut exigant,

Et laus piorum pervolet

Omnes per orbis cardines.

Ps. CL. *Laudate Dominum in sanctis ejus, &c.*

CARM. GEN. X.

Laudate Dominum, lucidum
Templum colentem siderum,
Qui vi suae potentiae
Firmavit orbis cardines.

Laudate Dominum fortiter

Ubique gestis inclytum :

Laudate magnitudinem

Camptum supra mortalium.

Laudate Dominum bellicae

Claris tubae clangoribus :

Laudate Dominum nabliis,

Lyrisque blande garrulis.

Laudate Dominum tympanis,

Chorique festi cantibus :

Laudate Dominum fidibus, et

Sonore dulci tibiae.

Laudate eum tinnitibus

Laetis canori cymbali.

Hunc cuncta laudent, quae trahunt

Vitalis aurae spiritum.

F I N I S.

Ejusdem

Ejusdem Georgii Buchanani Hymnus matutinus ad Christum.

PRoles parentis optimi,
Et par parenti maximo,
De luce vera vera lux,
Verusque de Deo Deus :

En nox recessit, jam nitet
Aurora luce praevia,
Coelum solumque purpurans,
Et clausa tenebris detegens.

Sed fuscet ignorantiae
Caligo nostra pectora,
Et nubilis erroribus
Mens pene cedit obruta.

Exsurge sol purissime,
Diemque da mundo suum :
Nostramque noctem illuminans
Erroris umbram discute.

Dissolve frigus horridum ;
Arvumque nostri pectoris,
Calore lampadis tuae,
Humore purga noxio :

Ut irrigetur coelitus
Roris beati nectare,
Et centuplo cum foenore
Coeleste semen proferat.

*Ejusdem Epigramma, in quo Imago introdu-
citur alloquens peregre advenientes.*

FAre age qui terras lustras vagus hospes et undas,
Quid petis hinc ? longae quae tibi causa viae ?
Non Deus hic quisquam, nec imagine numen in ista est ;
Nos lapis et tantum putria ligna sumus :

Vermibus esca, cibus tineis, domus hospita blattis,

Opprobrium coeli, ludibriumque soli.
 Non capiunt humiles numen coeleste penates,
 Structa nec humana saxea testa manu.
 Quem mare, quem tellus, quem non capit igneus
 Clauditur in nullo spiritus ille loco. [aether,
 Ut Christum invenias, animi secreta revolve,
 Aut lege fatidici quae cecinere patres:
 Aut quae dives habet passim circumspice mundus,
 Haec vera est sedes, hoc penetrale Dei.
 At quisquis picto gaudet dare basia trunco,
 Crassaque pulvereo lingere saxa croco,
 Dignus morte perit, qui mortua vivus adorat,
 Et vitae in fragili spem sibi ponit humo.
 Si te picta juvant, cariem ne perline trunci,
 Sed vera mentem simplicitate tuam:
 Hac ratione domi poteris reperire, quod omnes
 Erro vagus terras sic peragrando fugis.

F I N I S.

90092082

B L 15.vi.80

ens
er,